

BROJ 2

CENA 80 DINARA

KONAN



GRAD LOBANJA

NERGALOVA RUKA

Konanu je bilo dosta hiborijskih intriga. Jasno mu je da neke bitne razlike nema između palate i Pacovske jazbine, s tim što je plen bogatiji u višim krugovima. Sa sopstvenim konjem pod sobom i snabdeven provijantom koji je obezbedio zahvalni Murilo, Simerijanac kreće da obiđe civilizovani svet, s namerom da ga što bolje upozna.

Put kraljeva koji vijuga kroz hiborijske kraljevine najzad ga odvodi na istok u Vuran, gde stupa u službu u armiji kralja Jildiza. U početku ne nalazi da je vojna služba prijatna, s obzirom da je isuviše tvrdoglav i samovoljan da bi bio disciplinovan. Štaviše, pošto u tom periodu, slabo vlada konjičkom veštinom, a i loš je strelac, u armiji čiji oslonac čine strelci i konjanici, dodeljen je neregularnoj, slabo plaćenoj jedinici. Ali uskoro iskrsava prilika da pokaže svoje prave vrline.

1. Crne senke

— Krome!

Mladi ratnik jedva procedi ime boga kroz stisnute usne. Zabacio je glavu i uperio svoje plave oči ka nebu. Celo visoko, snažno građeno telo, potamnelo od žarkog sunca pustara, potrese drhtaj izazvan sujevnom divljenjem. Širokih ramena i ogromnih grudi, uska struka, mladić je bio skoro nag. Nosio je samo usku tkaninu preko bedara i sandale sa kaiševima do kolena.

U bitku je ušao na konju, kao pripadnik neredovne konjice. Međutim, njegov konj, koga je dobio od plemića Murila u Korintiji, pogođen je neprijateljskim strelama. Od tog časa mladić se bori kao pešak. Od neprijateljskih udaraca štit mu je bio potpuno smrskan. Odbacio ga je i nastavio borbu samo mačem.

Iznad njegove glave, na nebu koje je gorelo na zalasku sunca nad jednoličnom i vetrom ogoljenom stepom gde su se dve velike vojske sukobile u žestok i očajnički okršaj, pojavi se užas.

Poprište bitke je bilo okupano rumenilom sunca na zalasku i ljudskom krvlju. Tu se moćna armija Jeldiza, kralja Turana, u kojoj je i mladi plaćenik služio, već pet sati borila protiv gvožđem okovanih legija Muntasem Kana, pobunjeničkog satrapa Zamorijske Krajine na severu Turana. A sada, polako kružeći sve niže i niže, stizalo je nešto bezimeno.

Ništa slično varvarin nije video na svojim dalekim putovanjima. To su bila crna, senovita čudovišta. Lebdela su na širokim krilima koja su izgledala kao krila džinovskih slepih miševa.

Dve vojske su se i dalje borile ništa ne primećujući. Jedino je Konan, na tom niskom brdašcetu, okružen leševima vojnika koje je njegov mač isekao, video kako se spuštaju sa crvenog neba.

Oslonivši se na svoj krvavi mač i odmarajući svoje mišićave ruke na njemu, zurio je u čudna stvorenja nalik senci. Čudovišta su i izgledala kao senke, providna na svetlosti, kao pramenovi bučnih crnih isparenja ili senke džinovskih slepih miševa. Zle, kose oči od zelenog plamena blistale su kroz njihova providna tela.

Još dok ih je posmatrao, stvorenja se spustiše na poprište bitke, kao lešinari na prolivenu krv. Spustiše se i počеше da ubijaju.

Krici bola i straha začuše se među vojnicima kralja Jildiza. Gde god su se spustili, ostavljali su krvave leševe za sobom. Bilo ih je na stotine, pa umorna turanska vojska poče da se povlači, posrćući, u panici odbacujući oružje.

— Borite se, psi! Stanite i borite se!

Gromki, ljutiti glas koji je izdavao ova naređenja pripadao je visokom čoveku autoritativnog izgleda koji je jahao predivnu crnu kobilu i pokušavao da održi borbenu liniju koja se osipala. Konan spazi odbleske posrebrene pancirske košulje ispod širokog plavog ogrtača. Čovek je imao orlovski nos i lice uokvireno crnom bradom, kraljevsko i oštro pod šiljatim čeličnim šlemom koji je odbijao crveno sunce kao uglačano ogledalo. Znao je da je to general kralja Jildiza, Bakra od Akifa.

Uzviknuvši kletvu, ponositi zapovednik isuka svoju sablju i poče pljoštimitice da udara svoje vojnike. Možda bi i uspeo da ih okupi da se jedna od tih đavolskih senki nije ustremila na njega sa leđa. Čudovište je savilo svoja prozračna krila oko njega. On se ukoči. Konan mu je video lice, iznenada prebledelo i oči razrogačene od straha. I video je crte lica kroz krila koja su se omotala oko njega, kao da gleda belu masku pod velom od tanke crne čipke.

Generalov konj se uplaši u strahu i pojuri. Ali, fantomska pojava otrže generala iz sedla. Nekoliko trenutaka ga je nosila kroz vazduh, a onda ga pusti, skršenu i krvavu priliku u krvavim ritama. Lice, koje je Konan video, sada je bilo potpuno crveno i neprepoznatljivo. I tako se okonča karijera Bakre od Akifa.

A tako se okonča i njegova bitka.

Kada im je zapovednik nastradao, vojnici su poludeli. Konan je video iskusne veterane koji su prošli tolike bitke kako beže sa ratnog polja vrišteći kao zeleni regruti. Video je ponosite plemiće kako urlajući trče kao plašljivi robovi. A iza njih, netaknuti od strane letećih fantoma, pobedonosno se cereći, stajali su vojnici pobunjeničkog satrapa. Potiskivali su neprijatelja sve dalje i dalje kako bi iskoristili prednost koju su stekli na ovako čudan način. Dan je bio izgubljen.

Pred prvim vojnikom u grupi begunaca ukaza se jedna prilika, toliko natmurena i divlja da je zaustavila njihovo bezglavo, panično bekstvo.

— Stanite, pseta bez očeva, ili ću vam, tako mi Kroma, napuniti te kukavičke stomake komadom čelika!

Bio je to simerijanski plaćenik tamnog lica koje je podsećalo na turobnu kamenu masku, hladnu kao smrt. Svetle oči pod gustim, crnim obrvama, gorele su poput vulkana. Skoro nag, isprskan od glave do pete krvlju koja je počela da zaudara, držao je svoj dugi mač u ogromnoj šaci punoj ožiljaka. Glas mu je podsećao na grmljavinu u daljini.

— Natrag, ako vam je taj kukavički život mio, pseta bele džigerice natrag ili ću vam prosuti utrobu! Podigni to koplje na mene, hirkanijska svinjo, pa ću ti rukama iščupati srce iz grudi i naterati te da ga pojedeš pre nego što umreš. Šta! Zar ste žene? Bežite pred senkama? Ali, do maločas ste bili muškarci, turanski ratnici! Stajali ste pred neprijateljem naoružanim golim čelikom i borili se s njim prsa u prsa. Sada se okrećete i bežite kao deca od noćnih senki. Ponosan sam što sam varvarin kada vidim kako vi, gradski slabići, podvijate repove pred jatom slepih miševa!

Za trenutak ih je zadržao. Ali, crnokrilo čudovište se ustremi i na njega.

Čak i on uzmače pred njegovim jezivim krilima i smradom njegovog daha.

Vojnici se razbežaše, ostavljajući ga da se sam bori protiv čudovišta. A on se borio. Skoro se ukopao obema nogama u zemlju, pa je zamahnuo velikim mačem svom snagom svojih mišića.

Mač fijuknu i blesnu kao munja, presekovši fantoma napola. Ali, on je, kao što je Konan i mislio, bio nematerijalno biće, tako da njegov mač nije naišao ni na kakav otpor, već je skliznuo kao da seče vazduh. Međutim, snaga kojom je zamahnuo ga ponese, izgubi ravnotežu i opruži se koliko je dug na kamenito tle.

Fantom je lebdeo iznad njega. Konanov mač je napravio ogromnu rupu u njegovom telu ali se, na njegove oči, rana na tom vazdušastom telu zatvarala. Fantomove oči, boje zelenkastog odbleska paklene vatre, gledale su u njega i bleštale nekom strašnom radošću i nečovečanskom glađu.

— Krome! — uzviknu Konan.

Njegov uzvik je mogao da bude i kletva, ali više je ličio na molitvu.

Ponovo je pokušao da podigne mač, ali on mu ispade iz malaksalih ruku. U trenutku kada je mač prošao kroz crnu senku, postao je hladan, bolno leden, donoseći jezu koja je prodirala do kostiju i koja je vladala u međuzvezdanim prostorima iza najdaljih zvezda.

Slepi miš-senka je i dalje lebdeo nad njim lagano mašući krilima, kao da likuje nad svojom palom žrtvom ili uživa u njegovom sujevernom strahu.

Nemoćnim rukama Konan nespretno opipa svoj pojas gde je krio tanki nož i kožnu kesu. Napipao je kesu, ali ne i dršku noža. Dodirnuo je nešto glatko i toplo u kožnoj kesi.

Iznenada, on trže ruku kada mu neka električna toplota prostruja kroz nerve. Prstima je dotakao čudnu amajliju koju je prethodnog dana našao kada su logorovali kod Baharija. I tako je, dotakavši glatki kamen, oslobodio neku čudnu silu.

Crni fantom se iznenada okrete od njega. Samo čas pre toga, fantom je bio tako blizu da mu se koža naježila od nezemaljske hladnoće koja kao da je zračila iz njegove vazdušaste prilike. Međutim, sada se, gotovo izbezumljeno, stvorenje odmače od svoje žrtve, uzbuđeno mašući krilima.

Konan se podiže na kolena, boreći se protiv slabosti koja mu se uvukla u udove. Prvo ga je bila obuzela jeziva hladnoća od dodira fantoma, a onda je osetio golicavu toplotu koja je prostrujala kroz njegovo nago telo.

Našavši se između te dve suprotne sile, osetio je kako ga napušta snaga.

Vid mu se zamaglio; svest mu je bila na ivici tame. Snažno je zavrteo glavom da bi razbistrio um, a onda se obazreo oko sebe.

— Mitra! Krome i Mitra! Zar je ceo svet poludeo?

Jeziva armija letećih fantoma je oterala armiju generala Bakre sa poprišta borbe, a one koji nisu tako brzo bežali, pobila. Ali, armiju Muntasem Kana nisu ni dotakli. - Nisu ih ni primećivali, kao da su vojnici Jaraleta i košmarni fantomi bili partneri u nekoj nečuvenoj vradžbini crne magije.

Ali, sada su i Jaraletovi vojnici bežali pred vazdušastim vampirima.

Obe armije rasturene i razbijene!

— Zar je svet zaista poludeo, pitao je Konan nebo u sumrak.

Snaga i svest najednom napustiše Simerijanca. Opružio se licem ka zemlji i potonuo u tamu zaborava.

2. Krvavo polje

Sunce je bleštalo na horizontu. Gorelo je nad nemim bojištem kao jedno crveno oko na kiklopovom čelu. Tiho kao smrt, prekriveno ostacima bitke, bojište se pružalo u nedogled pod sunčevim zracima. Tu i tamo, između opruženih, nepokretnih tela, crvene lokve zgrušane krvi upijale su odsjaj isto tako crvenog neba.

Tamne, lopovske prilike kretale su se kroz visoku travu, njuškajući i zavijajući oko svake gomile ljudskih telesa. Njihova pogrbljena leđa i ružne, pseće njuške govorile su da se radi o stepskim hijenama. Za njih je poprište bitke sto za banket.

Sa gorućeg neba spuštali su se lešinari crnih krila. Jezive ptice grabljivice su sletale na unakažena tela uz snažni šum svojih tamnih krila.

Osim letećih i četvoronožnih lešinara, ništa se nije kretalo na nemom, krvavom polju. Tutnjanje kolskih točkova i zvuk bronzanih truba se ovde više neće čuti.

Kao jezivi vesnik sudbine, jedno jato čaplji se u krivudavom i polaganom letu spuštalo sa neba ka trskom obraslim obalama reke Nezvaje. Iza suprotne obale, crni, obrisi grada Jaraleta nazirali su se u sumraku kao planina od abonosa.

Ipak, jedna prilika se pokrenula među uništenim životima i oružjem.

Bio je to mladi simerijanski div sa divljom, crnom kosom i žestokim plavim očima. Crna krila međuzvezdane hladnoće su ga samo očešala; život mu se vratio, a potom i svest. Lutao je po sada već mračnom polju, hramljući neznatno od velike rane na butini koju je zaradio za vreme bitke, a primetio ju je tek kada je došao sebi.

Oprezno, ali i nestrpljivo, kretao se među leševima. Bio je uprskan krvlju od glave do pete, a veliki mač koji je vukao za sobom bio je crven do balčaka. Bio je premoren, a grlo mu je bilo suvo kao pustinja. Silne rane, ogrebotine i posekotine su ga bolele i peckale, ali je on pre svega žudeo za vrčem vina i porcijom govedine.

Dok se šunjaio između leševa, režao je kao gladan vuk i psovao kao zločinac. Ušao je u ovaj turanski rat kao plaćeni vojnik, bez igde ičega osim konja koji je sada bio mrtav - i velikog mača u ruci. Sada je bitka izgubljena i rat završen. On je sam usred neprijateljske

zemlje. Nadao se da će bar moći da opljačka mrtve i uzme im neki komad opreme ili nakita koji im više nije potreban. Nož ukrašen dragljima, zlatna narukvica, srebrni oklop za grudi - nekoliko takvih stvarčica, i uspeo bi da plati svoj put van domašaja Muntasem Kana i vrati se u Zamoru sa nešto novca.

Međutim, drugi su pre njega već bili ovde. Ili lopovi koji su se iskrali iz senovitog grada ili vojnici koji su se došunjali do bojišta sa koga su pobjegli? Jer, bojište je bilo prazno; ničega više nije bilo osim polomljenih kopalja, ulubljenih kaciga i slomljenih mačeva. Konan se zagleda u ravnicu i opsova sa gorčinom. Isuviše dugo je bio u nesvesti; čak su i pljačkaši otišli.

Uspravivši se, odustao je od traganja sa fatalizmom pravog varvarina.

Vreme je bilo da smisli neki plan. Skupljenih veđa, nesigurno je pogledao u daljinu. Četvrtasti, ravni krovovi Jaraleta ocrtavali su se kao crne senke na poslednjim odsjajima sunca na zalasku. Nema nikakvih izgleda da tu nađe skrovište, pogotovo ne kao čovek koji se borio pod zastavom kralja Jildiza! Ipak, nijedan drugi grad, prijateljski ili neprijateljski, nije bio bliži.

A Jildizova prestonica, Agrapur, ležala je stotinama milja na jug ...

Zadubljen u misli, nije primetio dolazak ogromne crne prilike, sve dok mu slabo, drhtavo njištanje nije doprlo do ušiju. Hitro se okrenuo, štedeći svoju ranjenu nogu, izvukao svoj dugi mač - a onda se opustio, smešeći se.

— Kroma mi! Prepao si me. Znači, nisam jedini preživeli, a?

Visoka, crna kobila je uplašenim očima posmatrala nagog diva. Bila je to kobila koju je jahao general Bakra.

Kobila zanjišta, srećna što čuje prijateljski ljudski glas. Iako nije znao mnogo o konjima, Konan je video da je životinja u jadnom stanju. Slabine su joj se nadimale okupane znojem, a duge noge joj drhtale od iscrpljenosti. Leteći đavoli su i nju prestrašili, neraspoloženo pomisli Konan. Govorio joj je blagim glasom, umirujući je, i oprezno joj se približavao, korak po korak, sve dok nije bio dovoljno blizu da je pomiluje i tako je potpuno smiri.

U njegovoj dalekoj, severnoj domovini, konji su bili retki. Od siromašnih varvara kojima je i on pripadao, samo je neki izuzetno

bogat poglavica mogao da ima dobrog konja ili neki hrabri ratnik koji je svoga zadobio u borbi. Uprkos svom neznanju, Konanu je pošlo za rukom da smiri kobilu i uzjaše je. Kada je napipao uzde, poterao je veliku crnu životinju sa bojnog polja. Već se bolje osećao. U torbama je bilo hrane, a sa jakim konjem pod nogama imao je veće šanse da pređe gole i puste tundre i stigne do granice Zamore.

3. Hildiko

Prigušen jauk dopre mu do ušiju.

Konan povuče uzde, zaustavivši tako konja, a onda se obazre oko sebe.

Koža mu se naježi od sujevernog straha koji je taj zvuk probudio u njemu.

Onda sleže ramenima i opsova. To nije bio nikakav fantom noći niti vampir; bio je to bolan jauk. To je značilo da i treći preživeli na bojnopolju još diše. A živ čovek verovatno još nije bio opljačkan.

Konan sjaha i priveza uzde za polomljeni točak dvokolica. Jauk je dopirao sa njegove leve strane; ovde, na samoj ivici bojnopolja, ranjenik je mogao da izmakne oštrom oku pljačkaša. Konan će još ujahati u Zamoru sa vrećicom dragog kamenja!

Simerijanac othramlje do mesta odakle je dopirao jauk. Razmakao je trsku koja je tu i tamo rasla duž obala spore reke i spazio bledu priliku kako se previja na zemlji. Ranjenik je bila devojka.

Devojka je ležala na zemlji, polunaga, izgrebana i izubijanih ruku i nogu. Krv joj se zgrušavala u bujnim talasima njene duge, crne kose. U njenim blistavim crnim očima se videla agonija. Jaukala je u delirijumu.

Simerijanac ju je posmatrao skoro i ne primećujući savršenu lepotu njenih vitkih udova i punoću njenih okruglih, mladih grudi. Bio je zbunjen.

Šta je ova devojka, gotovo dete, tražila na bojnopolju? Nije ličila na devojčure koje skitaju po vojničkim logorima. Njeno vitko i graciozno telo je svedočilo o dobrom odgoju, čak i plemenitom poreklu. Uto se devojka pokrete.

— Srce... srce... Tamuzovo srce... O Gospodaru! — prigušeno je izgovorila devojka, vrteći glavom i buncajući kao da ima groznicu.

Konan sleže ramenima, a oči mu se načas zamagliše iz sažaljenja.

Smrtno ranjena, setno primeti varvarin i podiže mač da joj prekrati muke.

Dok je mač još bio u vazduhu, devojka zajeca kao bolesno dete. Veliki mač zastade u vazduhu, a Simerijanac se ukoči. Stajao je tako

nekoliko trenutaka nepomičan kao bronzana statua. A onda, naglo donevši odluku, on vrati mač u korice i podiže devojku s takvom lakoćom kao da je perce.

Ona pokušava da se otrgne, pa zajeca u znak pobune.

Noseći je pažljivo, Konan siđe na reku, pa je polako spusti na meki krevet od suve trske koja je prekrivala celu obalu. Zatim, zahvativši vodu u svoje ogromne šake, on joj oprala blede lice i posekotine.

Ispostavilo se da su joj rane bile površne, osim jedne duboke posekotine na čelu. Pa čak i ta rana, mada je dosta krvarila, nije bila ni blizu smrtna.

Pošto je nekako očistio rane, Konan priloni njenu glavu na svoje široke grudi pa joj spusti nekoliko kapi vode na suve usne. Devojka se zagrcnu i dođe sebi, a onda se zagleda u svog spasioca tamnim očima zamagljenim od čuđenja i straha.

— Ko... Šta? Slepim miševima!

— Otišli su, devojko — umiri se Konan. — Nemaš čega da se plašiš.

Dolaziš li iz Jaraleta?

— Da... da. Ali, ko si ti?

— Konan, Simerijanac. Šta cura kao ti radi na bojnopolju?

Ali, ona kao da ga nije čula. Namrštila se neznatno, kao da o nečemu razmišlja, a onda jedva čujno ponovila njegovo ime.

— Konan. Konan. Tako je! — uzviknu devojka najzad i zagleda se u njegovo tamno, lice puno ožiljaka. — Poslali su me tebe da tražim. Baš je čudno što si ti mene našao!

— A ko te je poslao da me tražiš, curo? — zagrme mladić sumnjičavo.

— Zovem se Hildiko, Britunijanka sam, rob u kući Atalisa Dalekovidog koji živi tamo u Jaraletu. Gospodar me je poslao da krišom među vojnicima kralja Jildiza potražim nekog Konana iz Simerije i tajnim putem ga dovedem u njegovu kuću u gradu. Ti si čovek koga tražim!

— Da? A šta tvoj gospodar hoće od mene?

Devojka zavrte glavom.

— To ne znam! Ali, rekao mi je da ti kažem kako ne želi da ti nanese zlo i da će ti dati mnogo zlata ako dođeš.

— Zlato, a? — poluglasno je razmišljao Konan, istovremeno pomažući devojci da ustane.

— Da. Ali, nisam stigla da te potražim pre nego što je počela bitka, pa sam se sakrila u trsku. A onda... Slepí miševi! Odjednom ih je svuda bilo, bacali su se na mrtve, ubijali žive. Bežeći od njih, jedan konjanik me je, slučajno oborio.

— Šta je s tim konjanikom?

— Mrtav je — odgovori devojka zadrhtavši. — Jedan fantom ga je podigao iz sedla i bacio njegov leš u reku. Onesvestila sam se, pošto me je konj udario ...

Devojka prinese svoju finu ruku posečenom čelu.

— Sreća tvoja da te nisu ubili — primeti Konan. — Dobro, curo, posetićemo tvog gospodara i videti šta on hoće od Konana. Kako to da zna moje ime?

— Poći ćeš sa mnom? — prošaputa devojka.

Konan se nasmeja i, uzjahavši crnu kobilu, podiže devojku i posadi je na sedlo ispred sebe.

— Da! Sam sam, među neprijateljima, u stranoj zemlji. Moja služba je završena u času kada je Bakrina vojska uništena. Zašto bih se ustručavao da posetim čoveka koji je, među deset hiljada vojnika, izabrao baš mene i ponudio mi zlato?

Jahali su duž rečnog plicaka. Kod gaza su prešli reku, pa se uputili ka Jaraletu, uporištu Muntasem Kana. A Konanovo srce koje nikada radosnije nije kucalo nego pred nekim uzbuđenjem ili avanturom, sada je pevalo.

4. Atalisova kuća

Čudan sastanak je bio u toku u Atalisovoj maloj sobi ukrašenoj plišanim zavesama i osvetljenoj svećama. Atalisa su neki nazivali filozofom, prorokom, ili varalicom.

Ova tajanstvena osoba je bio vitak muškarac srednjeg rasta, lepe glave i asketskih crta, karakterističnih za učene ljude. Ipak, njegovo glatko lice i prodorne oči govore su i da je pronicljiv trgovac. Bio je obučen u jednostavnu odoru od skupe tkanine, a glava mu je bila obrijana da bi se videlo da se posvetio učenju i umetnosti. Dok je prigušenim glasom razgovarao sa svojim posetiocem, posmatrač sa strane je mogao da primeti da Atalis gestikulira samo levom rukom. Desna ruka mu je ležala u krilu pod neprirodnim uglom. Povremeno mu se i spokojno lice grčilo od nekog bola koji ga je razdirao. Istovremeno mu se i desna noga, pokrivena dugom odorom, neprirodno grčila.

Njegov posetilac je bio princ Tan koga je poznavao i cenio ceo grad Jaralet. Princ Tan je bio potomak jedne drevne i plemenite luranske porodice. Princ je bio visok, vitak i izuzetno zgodan mladić. Njegovo snažno i gipko telo, kao i čeličnosive oči odudarale su od njegove kovrdžave i namirisane crne kose i vezenog ogrtača.

Pored Atalisa koji je sedeo u stolici sa visokim naslonom i čudnim rezbarijama stajao je stočić od abonosa ukrašen slonovačom. Na stočiću se nalazio ogroman komad zelenog kristala, velik kao ljudska glava. Kristal je treperio nekim neobjašnjivim unutrašnjim sjajem, a filozof je s vremena na vreme prekidao razgovor i zagledao se u kristal.

— Da li će ga naći? I hoće li on pristati da dođe? — pitao je princ Tan očajničkim glasom.

— Doći će.

— Ali, svakim trenutkom se povećava opasnost. Možda nas već sada Muntasem Kan posmatra, a opasno je da nas dvojica budemo zajedno ...

— Muntasem Kan leži opijen lotosovim prahom ... pošto su Nergalove senke bile puštene u sumrak — reče filozof. — A nešto

moramo da rizikujemo ako želimo da se ovaj grad oslobodi tog krvoloka! Znaš li, prinče, kako nam je malo vremena ostalo. Očajnici pribegavaju očajničkim sre dstvima!

Prinčevo lepo lice se najednom zgrči od panike i on pogleda Atalisa očima mrtvim kao mermer. Isto tako brzo, život se vratio u njegov pogled i on se sruči u stolicu, bled i oznojena čela.

— Veoma malo ... vremena — jedva je izustio.

Skriiveni gong prigušeno zazvoni negde unutar mračne i tihe Atalisove kuće. Filozof podiže levu ruku kako bi sprečio princa da ustane.

Trenutak kasnije, plišane zavese se rastvoriše i otkriše tajna vrata na kojima je, kao krvava utvara, stajala džinovska Konanova prilika.

Poluonesveščena devojka mu je bila oslonjena na ruku.

Prigušivši uzvik, filozof ustade i priđe divljem Simerijancu.

— Dobro došao, Konane. Stotinu puta, dobro došao! Uđi. Evo vina, hrane...

On rukom pokaza na taburet pored suprotnog zida i preuze devojku iz Konanovih ruku. Simerijančeve nozdrave se raširiše kao u izgladnelog vuka na miris hrane; ali, opet kao vuk, bio je na oprezu da ne uleti u zamku. Njegove plave oči prostreliše filozofa i bledog princa i zaviriše u svaki ugao male sobe.

— Postarajte se za devojku. Pregazio ju je konj, ali mi je poruku prenela — zagrmeo je varvarin. Ne vodeći računa o ceremonijalu, prišao je taburetu, i napunio i iskapio pehar jakog crnog vina.

Uzevši batak debele kokoške sa tanjira, on zari svoje oštre zube u pečeno meso. Atalis povuče užu od zvona i predade devojku nečujnom sluzi.

— O čemu se radi? — upita Simerijanac pošto je utolio prvu glad. — Ko ste vi? Kako znate moje ime? Šta hoćete od mene?

— Ima vremena za priču — reče Atalis. — Prvo jedi, popi još vina, odmori se. Ranjen si ...

— Kroma mi, odmah ćemo razgovarati!

— U redu. Ali, moraš mi dozvoliti da ti očistim i previjem ranu.

Simerijanac nestrpljivo sleže ramenima i prepusti se filozofovim rukama. Atalis mu sunderom opra ranu na butini, premaza je mirišljavim melemom i poveza je komadom čiste tkanine. Konan je, u

međuvremenu, počistio tanjir sa pečenjem i popio još nekoliko pehara vina.

— Ja te znam, iako se nikada ranije nismo sreli — tihim i prijatnim glasom reče Atalis.

— Vidiš onaj kristal na stočiću? U njegovim dubinama ja mogu da vidim i čujem na stotine milja unaokolo.

— Mađija? — kiselo upita Konan, pun prezira.

— Recimo — reče Atalis uz osmeh. — Ali, ja nisam čarobnjak, samo čovek koji traga za istinom. Neki ljudi me zovu filozofom.

Atalisov osmeh najednom postade jezivo keženje. Opet je imao napad.

— Krome! Jesi li bolestan, čoveče?

Teško dišući, Atalis se sruši na stolicu sa visokim naslonom.

— Nisam bolestan, već uklet. To mi je učinio onaj đavo koji vlada nad nama pomoću paklene mađije...

— Muntasem Kan?

Atalis umorno klimnu glavom.

— To što nisam čarobnjak mi je spasilo život, za sada. Jer, satrap je pobio sve čarobnjake u Jaraletu; mene je, kao skromnog filozofa, ostavio u životu. Ipak, sumnja da znam nešto o Crnoj veštini, pa me je ukleo da patim. Od te boljke mi se telo suši i nervi stradaju, a ubrzo ću umreti u najgorim mukama!

Princ Tan je gorućim očima pratio svaki Kanonov pokret.

— I mene je to pakleno stvorenje uklelo. Pošto sam ja odmah do njega po rangu, Muntasem Kan misli da bih mogao da poželim njegov presto.

Mene muči na drugi način: mozak mi je oboleo, tako da imam napade slepila koji će vremenom da mi unište mozak i stvore od mene bezumno, slepo i nemoćno biće!

— Krome! — tiho pozva Konan svoga boga.

— Ti si nam jedina nada! Samo ti možeš da nas spaseš od tog đavola crnog srca koji nas muči i proganja!

Konan ga iznenađeno pogleda.

— Ja? Čoveče, pa ja nisam čarobnjak! Što god da ratnik može da uradi uz pomoć hladnog čelika, mogu i ja; ali, kako da se borim protiv čarolija tog vraga?

— Slušaj me, Konane iz Simerije. Ispričaću ti jednu čudnu i strašnu priču...

5. Nergalova ruka

Kada padne noć, u gradu Jaraletu, ljudi stavljaju reze na prozore i vrata svojih kuća i drhte iza tih prepreka, moleći se svojim kućnim bogovima sve dok se prvo jutarnje svetlo ne pojavi.

Strelci ne čuvaju kapije. Stražari ne šetaju pustim ulicama. Lopovi se ne šunjaju mračnim ulicama, namazane prostitutke ne dozivaju svoje mušterije iz mraka. Jer, u Jaraletu, zločinci i pošten svet podjednako zaziru od noćnih senki: lopov, prosjak, ubica i devojka sa ulica traže sklonište u smrdljivim rupama ili slabo osvetljenim krčmama. Od sumraka do zore, Jaralet je grad tišine, a njegove mračne ulice su prazne i napuštene.

Ali, nije oduvek bilo tako. Nekada je to bio svetao i napredan grad, sa razvijenom trgovinom, brojnim dućanima i bazarima, pun srećnog naroda koji je živeo pod čvrstom rukom mudrog i blagog satrapa - Muntasem Kana. Nije ih mnogo oporezivao, vladao je pravedno i milosrdno, okupiran svojom privatnom zbirkom antikviteta i proučavanjem tih drevnih predmeta, što je zaokupljalo njegov oštar, radoznali um. Karavani kamila koji su prolazili kroz Pustinjsku kapiju uvek su, pored trgovaca, vodili i njegove ljude koji su po svetu tražili retke i zanimljive predmete i kupovali ih za privatni muzej Muntasem Kana.

Onda se on promenio i užasna senka je pala na Jaralet. Satrap se ponašao kao da je omađijan. Tamo gde je bio blag, postao je surov. Gde je bio velikodušan, postao je gramziv. Gde je bio pravedan i milosrdan, postao je sumnjičav, divlji i pravi tiranin.

Gradski stražari su iznenada pohvatali neke ljude, plemiće, bogate trgovce, sveštenike, čarobnjake, koji su nestali u podrumima ispod satrapove palate.

Šaputalo se da mu je jedan karavan sa dalekog juga doneo nešto iz srca demonske Stigije. Nekolicina su čak i videli taj predmet, a jedan od njih je, dršćući, ispričao kako je sav prekriven čudnim, nepoznatim hijeroglifima koji mogu da se vide na prašnjavim stigijskim grobnicama. Taj predmet kao da je bacio zle čini na satrapa, a istovremeno mu podario ogromnu čarobnjačku moć.

Čudne sile su ga štatile od očajnih patriota koji su pokušavali da ga ubiju. Čudna crvena svetlost je dopirala kroz prozore na kuli njegove palate, gde je niz odaja, tako se šaputalo, pretvorio u jezivi hram nekom mračnom i krvoločnom božanstvu.

A teror je zavladao ulicama noćnog Jaraleta, kao da ga je iz carstva smrti dozivala neka užasna, đavolska sila.

Čega su se noću plašili, to ljudi nisu tačno znali.

Međutim, nije to bio samo prazan san zbog koga su uskoro počeli da stavljaju reze na vrata, šuškaloo se o nekim stravičnim stvorenjima nalik na slepe miševe, letećim, mračnim stvorenjima stranim ljudskoj spoznaji, smrtonosnim za ljudski razum. Kružile su priče o vratima koja su noću razvaljivana, iznenadnim nezemaljskim kricima i vrištanju iz ljudskih grla - koje je pratila značajna i potpuna tišina. A ljudi su se usuđivali da pričaju o tome kako je izlazeće sunce obasjavalo razvaljena vrata koja su se klatila na kućama, iznenada i neobjašnjivo praznim.

Taj predmet iz Stigije bila je Nergalova ruka.

— Ona izgleda kao izrezbarena šaka sa kandžama od stare slonovače i ispisana čudnim znacima nekog zaboravljenog jezika — tiho je nastavio Atalis. — Kandže drže jednu zamagljenu kristalnu kuglu. Znam da je kod satrapa. Video sam u mom kristalu. Mada nisam čarobnjak, naučio sam ponešto od Crne veštine.

Konan se uzvrpolji.

— I ti znaš za tu stvar?

Atalis se blago nasmeši.

— Da li znam? Da? Stare knjige govore o njoj i šapuću mračnu legendu o njenoj krvavoj istoriji. Slepri prorok koji je napisao Knjigu Skelosa dobro ju je znao... Nazivaju je Nergalovom rukom. Kažu da je pala sa neba na ostrva kraj njeg zapada, mnogo godina pre nego što je kralj Kul uspeo da okupi svih Sedam carevina pod svoju zastavu. Stoleća i nebrojene godine su protekli od kada je prvi put neki piktski ribar izvukao šaku sa dna mora i zagledao se sa čuđenjem u njene maglovite vatre! Prodali su je gramzivim atlantiđanskim trgovcima i tako je poslali u svet. Prastari bradati magovi stare Tule i mračnog Grondara istraživali su njene tajne u svojim kulama od purpura i srebra. Ljudi-zmije Valuzije zavirili su u njene blistave dubine. Uz njenu pomoć, Kom-Jazot je pokorio

Trideset kraljeva, ali se kasnije Ruka okrenula protiv njega i ubila ga. Jer, Knjiga Skelosa kaže da Ruka nosi dva dara svom vlasniku - prvo, neograničenu moć, a onda, smrt kakvu niko ne može zamisliti.

Kada je stari svet nestao u kataklizmi, a more zauvek prekrilo tornjeve Atlantide, i narodi, jedni za drugim, propadali, Ruka je nestala iz sećanja ljudi. Tri hiljade godina ona je spavala. Ali, kada su se mlade kraljevine Kot i Ofir probudile i polako se uzdigle iznad varvarstva, amajlija je ponovo pronađena. Mračni kraljevi-čarobnjaci groznog Aherona su izvukli njene tajne, a kada su požudni Hiborijanci pregazili tu surovu kraljevinu, prešla je na jug, u prašjavu Stigiju gde su je krvavi sveštenici te crne zemlje koristili u ritualima o kojima se ne usuđujem da govorim. Pala je i, kada je neki gnusni čarobnjak bio ubijen, zakopaan je zajedno sa njim gde je opet stolecima spavala... Ali, sada su pljačkaši grobova ponovo probudili Nergalovu ruku, a ona je stigla u ruke Muntasem Kana. Iskušenje koje ona nudi u vidu apsolutne i vrhunske moći ga je pokvarilo, kao što je i sve druge pre njega koji su potpali pod njen uticaj. Strahujem, Simerijanče, za sve zemlje, sada kada se demonska ruka probudila, a mračne sile još jednom zakoračile planetom...

Atalis je začutao.

— Kroma mi! Šta ja imam s tim, čoveče?

— Samo ti možeš da uništiš uticaj koji amajlija ima na satrapa!

Užagrene plave oči se razrogačiše.

— Kako?

— Samo ti imaš amajliju sa suprotnim dejstvom sa amajlijama i sličnim izmišljotinama!

Atalis ga umiri podigavši ruku.

— Zar nisi uoči bitke našao neki čudni predmet od zlata? — blago ga upita.

— Jesam, u Bahariju, sinoć, dok smo logorovali...

Rekavši to, Konan zavuče ruku u svoju kožnu vrećicu i iz nje izvuče jedan glatki sjajni kamen. Filozof i princ su nemo zurili u amajliju, zaboravljajući da dišu.

— Tamuzovo srce! Da, to je amajlija sa suprotnim dejstvom.

Kamen je bio oblika srca i veliki kao dečja pesnica, izrađen od zlatnog ćilibara ili retkog žutog žada. Ležao je na Simerijančevom

dlanu i svetleo prijatnom svetlošću. Konan se tada sa divljenjem, seti kako je njegova toplota oterala natprirodna paklena bića.

— Krenimo, Konane! Poći ćemo s tobom. Postoji jedan tajni prolaz iz ovih mojih odaja do satrapove dvorane, podzemni tunel sličan onom kojim te je Hildiko uvela u grad. Ti ćeš, naoružan i zaštićen Srcem, ubiti Muntasem Kana, ili uništiti Nergalovu ruku! Nema velike opasnosti, pošto je on u dubokom magičnom snu koji ga obuzima kad god treba da pozove Nergalove senke, kao što je to već danas učinio da bi potukao turansku vojsku kralja Jildiza. Hajdemo!

Konan priđe stolu i iskapi poslednje ostatke vina. A onda, stresavši se i promrmljavši Kromovo ime, krete za hromim prorokom i vitkim princem ka jednom mračnom otvoru iza zidnog zastora.

Već sledećeg časa ih nije bilo, i odaja ostade prazna i tiha kao grobnica.

Jedini pokreti su dolazili od zelenog, nepravilnog kristala kraj stolice. U njegovim dubinama mogla je da se vidi sićušna prilika Muntasem Kana kako leži u veštačkom snu u svojoj ogromnoj dvorani.

6. Tamuzovo srce

Hodali su kroz beskrajni mrak. Voda je kapala sa tavanice tunela isklesanog u kamenu, a tu i tamo su ih presretale crvene oči pacova koji bi se uz cijukanje razbežali ispred stopala čudnih stvorenja koja su uzurpirala njihovo podzemno carstvo.

Atalis je išao napred, opipavajući neravni zid, pećine svojom zdravom rukom.

— Ne bih ti poverio ovaj zadatak, mladi prijatelju — šapatom se obratio Konanu — ali, Tamuzovo srce je dospelo u tvoje ruke i verujem da je tako sudbina odredila. Između suprotnih sila postoji neka privlačnost.

Tako je i sa silama tame koje nazivamo »Nergal« i silama svetla koje označavamo kao »Tamuz«. Srce se probudilo i, na neki neobjašnjivi način, učinilo da ga neko nađe, pošto je i Ruka već bila budna i radila na ostvarenju svojih mračnih ciljeva. Zato ti i prepuštam izvršenje ovog zadatka. Sile su odlučile da izvršilac budeš ti. Tišina! Sada smo ispod palate. Skoro ćemo stići.

Rekavši to, on dotače jedno mesto na zidu i kamena vrata se otvoriše pred njima, zablesnuvši ih svetlošću.

Našli su se u ogromnoj kamenoj dvorani, praznoj i ispunjenoj senkama.

Na samom kraju odaje bilo je uzvišenje sa tronom od crnog mramora.

Muntasem Kan je sedeo na tronu, bledeog i ispijenog lica, nalik mumiji.

Preko grudi mu je ležao skiptar sa demonskom šapom na vrhu, između čijih kandži je svetlucao zamućeni kristal. Atalis uhvati Konana za ruku.

— Vidiš, još uvek spava! Srce će te štititi. Otmi mu Ruku. On će izgubiti svu moć!

Konan nešto promrmlja, nevoljan da stupi u akciju. Ipak, isukao je mač i koraknuo napred. Nešto mu se tu nije sviđalo. Bilo je isuviše lako...

— O, gospodo! Očekivao sam vas.

Muntasem Kan im se nasmeši sa svog prestola, a oni se ukopaše u mestu. Iako mu je glas bio blag, oči su mu gorele luđačkim žarom. Podigao je svoje žezlo moći...

Svetlo u dvorani sablasno zatreperi. Iznenada, hromi prorok vrisnu.

Mišići mu se zgrčiše u agoniji. Pao je na mermerni pod uvijajući se od bola.

— Krome!

Princ Tan izvuče mač, ali čarobna Ruka ga zaustavi. Više ništa nije video, a hladni znoj mu obli čelo. I on vrisnu i pade na kolena, a nesnošljivi bol mu pomuti svest.

— A ti, moj mladi varvarine...

Konan skoči kao panter, tako da je već bio u podnožju trona. Podigao je mač, ali mu on ispade iz nemoćnih ruku. Jeziva hladnoća mu je paralizovala udove. Goruće oči Muntasem Kana ga prodorno pogledaše.

— Srce štiti, istina je. Ali, samo onoga ko zna kako da ga prizove u pomoć! — cerekao se satrap dok je Konan pokušavao da se odupre ledenom zagrljaju.

7. Srce i Ruka

Dvoranom odjeknu ženski vrisak. Muntasem Kan se iznenađeno okrete.

Vitka prilika mlade devojke sa bujnim crnim uvojcima pritrča ošamućenom Simerijancu.

Konan je zbunjeno pogleda. Hildiko?

Brza kao misao, devojka kleče kraj njega. Jedna bela ruka izvuče iz njegove torbice Tamuzovo srce. Ustala je i, ne zaustavljajući se, hitnula amajliju ka Muntasem Kanu.

Amajlija ga udari posred čela i on se sruši. Nergalova ruka pade na mermerni stepenik.

U trenutku kada je zlokobna amajlija ispala iz satrapovih ruku, Atalis i princ Tan se oslobodiše prokletstva koje im je ona donela. Bledi, potreseni i uplašeni, ipak su bili zdravi. A Konanova nadljudska snaga ponovo prostruja njegovim mišićima. Zgrabio je svoj mač, spreman za napad.

Ali, istog časa je zastao. Pored satarapovog tela su ležale obe amajlije.

A iz njih se izdigoše čudni oblici sila koje su njima vladale.

Jezivi crni oblak se podiže iznad Nergalove ruke, šireći oko sebe pakleni smrad i nepodnošljivu hladnoću. Iznad Tamuzovog srca blesnu božanska vatra koja je počela da potiskuje kosmičku hladnoću, a zraci zlatne svetlosti su cepali crnu mrežu Nergala. Dve kosmičke sile su se sastale i borba je počela. Konan se, oklevajući, povuče u stranu da posmatra ovu bitku dvaju božanstava.

Stao je kraj svojih drugova, a Hildiko mu se privi uz ruku.

— Otkuda ti ovde, devojko? — upitao je.

— Kada sam se osvestila, pošla sam u gospodarevu sobu, ali je već bila prazna. Međutim, videla sam vaše likove u kristalu. Videla sam kako ste ušli u dvoranu, kako se satrap probudio... Pošla sam ovamo i, kada sam stigla, videla da ste u njegovoj moći. Svu nadu sam polagala u Srce...

— Sreća je što si bila u pravu — reče Konan.

U tom času, Atalis mu dotače ruku.

— Gledaj!

Zlatasta izmaglica oko Tamuza prerasla je u džinovsku priliku neizdržljive svetlosti koja je imala ljudski oblik; bila je velika bar kao i Kolosi koje su davno zaboravljene ruke isklesale u stenama u Šemu.

Crni oblak Nergala je takođe dobio gigantske proporcije, ali je, onako nepravilan, više podsećao na gorilu nego na čoveka. Vatra zla je besnela u prorezima na glavi koji su predstavljale oči tog bića.

Dve sile se sukobiše uz grmljavinu takve jačine kao kada se sudaraju dva sveta. Zidovi palate su se tresli od siline sudara, a četvoro ljudi je, više instinktivno, znalo da se pred njihovim očima odvija titanska borba kosmičkih sila. Vazduh je bio ispunjen mirisom ozona. Na sve strane su letele munje i iskre. Zlatni bog i mračni demon su se uhvatili u koštac.

Teško je bilo razaznati šta se dešava, ali su svi videli kako je najzad zlatna svetlost progutala crnog demona. Već sledećeg trenutka, sila Nergala je nestala, a prilika sazdana od svetlosti nekoliko časaka je lebdela iznad trona, a onda i ona nestala.

Tišina je vladala u prestonoj dvorani Muntasem Kana. Obe amajlije su nestale. Da li su uništene u sukobu kosmičkih sila ili su prenete na neko daleko mesto gde će čekati naredno buđenje bića koja su predstavljale, to niko nije znao. Od tela na prestolu nije ostalo ništa, osim nekoliko pregršti pepela.

— Srce je uvek jače od Ruke — prigušenim glasom reče Atalis, a njegove reči odjeknuše u opustošenoj dvorani.

Konan zaustavi velikog crnog konja snažnom, ali veštom rukom. Konj pod njim je podrhtavao, nervozno kopao nogom i s nestrpljenjem očekivao čas kada će pojuriti galopom. Konan se nasmeši, a njegovo varvarsko srce brže zakuca kada je pomislio na snagu ove izvanredne kobile. Sa ramena mu je visio široki ogrtač od crvene svile, a mrežasta pancirka od posrebrenog gvožđa je blistala na suncu.

— Ipak si odlučio da nas napustiš, Konane? — upita princ Tan, izgledajući veličanstveno u odori novog satrapa Jaraleta.

— Tako je! Satrapova straža je isuviše mirna za mene i jedva čekam da se pridružim vojsci kralja Jildiza kada krene u rat protiv brdskih plemena.

Zbogom i dobro mi ostajte, Tane, Atalisu!

Cimnuo je uzde, okrenuo crnu kobilu i poterao je ka izlazu iz dvorišta prorokove kuće, dok su ga Atalis i princ blagonaklono posmatrali.

— Čudno mi je što plaćeni vojnik kao što je Konan nije prihvatio da primi veću nagradu — primeti novi satrap.

— Ponudio sam mu sanduk zlata — dovoljno da ceo život provede udobno. Ali, on je tražio samo jednu vrećicu, kobilu koju je uhvatio na bojnom polju i odeću koju izabere. Rekao mi je da bi ga veća količina zlata samo usporila.

Atalis sleže ramenima, a onda se nasmeši i pokaza na drugi kraj dvorišta. Vitka Britunijanka sa dugom, crnom, kovrdžavom kosom se pojavi na vratima. Ona priđe Konanu koji je zaustavio kobilu i sagnuo se da razgovara sa njom. Razmenili su nekoliko reči; on da je on pružio ruku ka njoj, obuhvatio je oko tankog struka i podigao je u sedlo ispred sebe.

Devojka ga je obema rukama zagrlila oko znažnog vrata i spustila glavu na njegove mišićave grudi.

Konan se okrete, podiže slobodnu tamnoputu ruku i nasmeši se dvojici muškaraca u znak pozdrava. Onda je odjahao sa devojkom ispred sebe.

Atalis se zakikota.

— Neki ljudi se bore i za druge, vrednije stvari od zlata — primetio je.

GRAD LOBANJA

Konan se zadržava u turanskoj službi približno dve godine, postaje izvrstan jahač i strelac i putuje kroz ogromne pustinje, preko planina i kroz džungle Hirkanije, sve do granice sa Kitajem. Jedno takvo putovanje vodi ga u legendarnu kraljevinu Meru, u malo poznatu zemlju koja je ležala između Vendhije na jugu, Hirkanije na severu i zapadu i Kitaja na istoku.

1. Crveni sneg

Urlajući kao vukovi, horda zdepastih, mrkih ratnika se ustremi sa padina planine Talakma na turanske vojnike. Napad je došao u sumrak.

Zapadni horizont je bio prošaran skerletnim prugama, dok je nevidljivo sunce okupalo snegom pokrivenih vrhova planina na jugu svojim zlatastocrvenim zracima.

Već petnaest dana turanska pratnja marširala je ravnicom, gazila ledene vode reke Zaporoska, prodirući sve dublje i dublje u bezgranične teritorije Istoka. A onda, bez znaka upozorenja, došlo je do napada.

Konan prihvati Hormaza kada poručnik skliznu sa konja sa crnom strelom u vratu. Spustio ga je na zemlju; potom je, žestoko psujući isukao svoj mač i okrenuo se da, zajedno sa svojim drugovima, dočeka napadače.

Više od pola meseca je jahao prašnjavim ravnicama Hirkanije kao deo pratnje. Monotonija je već počela da mu smeta i sada je njegova varvarska duša žudela za akcijom koja bi razbila dosadu.

Njegova oštrica se sudari sa pozlaćenom sabljom prvog napadača takvom silinom, da se sablja polomila sve do drške. Kezeći se kao tigar, Konan ponovo zamahnu svojim mačem i poseče krivonogog malog ratnika po stomaku. Urlajući kao prokleta duša na usijanom podu pakla, njegov protivnik pade i isprska sneg krvlju.

Konan se izvi u sedlu da bi odbio jedan udarac svojim štitom. Kada je protivniku izbio mač iz ruke, on vrh svoga zabode kosookom napadaču pravo u lice.

Konanovi drugovi su se hrabro borili, ali napadača je bilo sve više.

Desetine ljudi niskog rasta i tamne kože u fantastičnim, teškim oklopima od lakirane kože optočenim zlatom i draguljima, bacilo se na njih đavolskom žestinom. Oružje je zveckalo, a povremeno se čuo i fijuk strele.

Izvan kruga napadača, Konan spazi svog druga Jumu, džinovskog crnca iz Kuša, kako se bori kao pešak; konj mu je pao od neprijateljske strele još prilikom prvog napada. Kušit je izgubio svoju

krznenu kapu, tako da mu je zlatna minduša svetlucala na uvetu; ali, uspeo je da zadrži koplje.

Koristio se njime kao motkom za ražanj. Natakao je trojicu zdepastih napadača na koplje a onda ih oborio sa njihovih konja.

Iza Jume, na čelu probranih vojnika kralja Jildiza, a između neprijatelja i kraljevske nosiljke, princ Ardašir je gromkim glasom izdavao naredbe sa svog snažnog pastuva.

Njegova šticećica. Zosara, Jildizova kći, putovala je na svoje venčanje sa Kudžulom, velikim kanom Kuigara.

Pre nego što je Konan skrenuo pogled, princ Ardašir se uhvati za grudi i sruši sa konja. Iz grudi mu je virila crna strela. Posle toga, Konan je imao isuviše posla da bi mogao da se osvrće oko sebe. Sa svih strana su zdepasti, kosooki napadači kidisali na njega i njegove drugove. U poređenju s njima, Konan je, visok i krupan kao div, bio pravi kolos. Bitka je besnela punim žarom. Bilo je mnogo gubitaka na obe strane.

Konan je bio besan. Besomućnim udarcima maćem sećao je smrt svuda oko sebe. Borio se uz divlju ratnićku pesmu svog primitivnog naroda.

Međutim, što se borba rasplamsavala, sve više je morao da štedi dah, tako da je i pesma zamrla na njegovim usnama.

Pre samo sedam meseci, Konan je bio jedini ratnik koji je preživleo nesrećni pohod Jildizovih trupa na pobunjenog satrapa sa severa Turana, Muntasem Kana. Ne samo što je preživleo, uspeo je i da uništi omađijanog Kana koji je pomoću crne mađije potukao Jildizovu armiju do poslednjeg vojnika.

Kada se, trijumfalno, vratio u prestonicu Turana, Agrapur, za nagradu je prikljućen ovoj poćasnoj pratnji. U poćetku je morao da izdrži poruge svojih drugova zbog neprestanog jahanja i neveštog rukovanja lukom i strelom. Ali, poruge su nestale ćim je Konan nekoliko puta upotrebio svoje kao malj teške pesnice.

Međutim, sada se, Konan pitao da li je ova ekspedicija zaista bila nagrada za njegove zasluge. Laki, koćni štitić je bio potpuno uništen. Jedna strela mu je pogodila konja u sapi. Bolno zanjistićavši, životinja se prope i Konan polete naglavaćke iz sedla. Već sledećeg ćasa, životinja je u panici pobegla.

Zatočen i ugruvan, mladi Simerijanac ustade nekako i nastavi borbu kao pešak. Sablje njegovih protivnika su mu pocepale crveni ogrtač i delove mrežastog pancira, tako da je ubrzo krvario iz bezbroj površinskih rana i ogrebotina.

Ali, borio se i dalje, iskeženih zuba i plamtelih očiju. Jedan po jedan, njegovi drugovi su ginuli, te su samo on i divovski crnac Juma ostali na bojištu.

Iznenada, Konan oseti snažan udarac u glavu. Jedan napadač je zavitlao buzdovan u njegovom pravcu. Noge ga izdadoše i on pade u sneg.

Poslednje što je čuo bio je prodorni krik princeze Zosare kada je zdepasti ratnici izvukoše iz njene nosiljke. Posle toga, za njega više ništa nije postojalo.

2. Božanska dolina

Hiljadu crvenih đavola je udaralo u Konanovu lobanju usijanim čekićima, a svaki pokret mu je zadavao neopisiv bol. Kada je otvorio oči, video je da su samo on, Jamu i princeza Zosara preživeli napad. Njihovi drugovi su ležali u snegu, ostavljeni kao plen stepskim vukovima.

Zdepasti, smeđi ratnici u kožnim oklopima su ih okruživali sa svih strana.

Ruke su mu bile vezane i u okovima. I Zosara je bila vezana, samo što je oko ruku imala srebrne lance.

Juma, takođe u okovima, bio je u centru pažnje napadača. Gurali su se oko Kušita, dodirivali mu kožu, a onda zagledali svoje prste ne verujući da mu se boja ne skida. Juma se smeškao i kikotao.

— Mora da nikada nisu videli čoveka moje boje kože — reče on Konanu.

Starešina koji je komandovao napadom izdade kratku naredbu. Njegovi ljudi uzjahaše svoje konje. Princezu su vratili u njenu nosiljku. Obrativši se Konanu i Jumi na lošem hirkanijanskom jeziku, starešina im naredi da krenu pešice.

I tako pođoše, sa kopljima Azverija, kako su se nazivali njihovi napadači, uperenim u leđa. Konan primeti da zapovednik Azverija postupa prema Zosari s poštovanjem; nije mu delovala povređenom. On čak nije zamerao Konanu i Jumi što su mu pobili toliko ljudi.

— Vi mnogo dobri borci — rekao je smeškajući se.

S druge strane, nije hteo da rizikuje da mu zarobljenici pobegnu, niti im je dozvolio da koče napredovanje njegove jedinice. Svako usporavanje je bilo kažnjavano ubodom koplja. Konan je stisnuo zube i rešio da poslušati, za sada.

Puna dva dana su putovali kroz klance uskim kozjim stazama. Negde su morali da se probijaju kroz visok sneg. Tu im je dah bio kratak zbog velikih visina. Iznenadne snežne oluje su ih zaslepljivale i skoro zavejavale. Juma je cvokotao. Crnac je mnogo teže podnosio hladnoću nego Konan koji je odrastao na severu.

Najzad su stigli na južnu padinu planinskog venca Talakma i zastali da se dive fantastičnom prizoru — ogromnoj, zelenoj dolini koja se

pružala pred njima u nedogled. Imali su utisak da se nalaze na ivici jedne džinovske činije. Ispod njih, oblačići su lebdeli nad gustom džunglom koja je pokrivala dolinu miljama unaokolo. Usred džungle se nalazilo ogromno jezero ili sredozemno more azurne boje.

Sa druge strane vodene površine džungla se nastavljala sve dok se nije izgubila u ljubičastoj izmaglici. I nad tom izmaglicom uzdizali su se večno beli vrhovi moćnih Himelija, udaljenih stotinama milja na jug. Himeliji su predstavljali drugu stranu džinovske činije.

Konan se obrati zapovedniku:

— Kako se zove ova dolina?

— Meru — odvrati ovaj. — Ljudi je nazivaju i Božanskom dolinom.

— Hoćemo li dole?

— Da. Idemo u veliki grad, Šambalu.

— A onda?

— To će »rimpoš«, bog-kralj, da odluči.

— Ko je to?

— Jalung Tongpa, Strah za ljude i Senka raja. Kreći sada, belo pseto.

Nema vremena za priču.

Konan prigušeno zareža kada ga vrh koplja bocnu u leđa i zakle se da će jednog dana pokazati tom bogu-kralju šta je pravi strah. Pitao se da li je njegovo božansko poreklo moglo da ga zaštiti od hladnog čelika... Ali, svaku takvu srećnu misao morao je da odloži za kasnije.

Polako su se spuštali u čudesnu dolinu. Vazduh je postajao topliji, a vegetacija sve bujnija. Pred kraj dana su već prolazili kroz džunglu punu vlage i fantastičnog drveća koje je svoje grane pružalo preko puta. Ptice živih boja su pevale i kričale. Majmuni su brbljali visoko među granama.

Insekti su zujali i ujedali. Zmije i gušteri su nestajali kada bi grupa ljudi naišla.

Bio je to Konanov prvi susret sa tropskom džunglom i ona mu se nije dopala. Smetali su mu insekti, a znoj mu je lptao niz telo. Juma se, opet, smeškao dok je punim plućima udisao vlažni vazduh.

— Ovo je kao u mojoj domovini — primetio je.

Konan nije mogao ni reč da izusti koliko su ga zadivili fantastični predeli bujne, zelene džungle i močvare sa koje su se dizala

isparenja. Bio je skoro spreman da poveruje da je ova prostrana dolina, Meru, zaista domovina bogova. Nikada nije video takvo drveće.

U jednom trenutku pred njih iskoči ogroman tigar. Zubi su mu bili kao noževi. Princeza Zosara vrisnu. Azveri se brzo razviše u strelce i zategoš lukove. Međutim, tigar oceni da ih je isuviše, pa šmugnu u džunglu iz koje je došao.

Kasnije, osetiše kako se zemlja trese i neko čudno, nezgrapno stvorenje debele, sive kože im pređe put. Umesto obične njuške divlje zveri, ova je imala povijeni rog, dugačak čitavu stopu. Životinja zastade, pogleda ih svojim glupavim, sitnim očima, a onda odtutnja dalje.

— To je nosrog — reče Juma. — Imamo ih i mi u Kušu.

Uskoro je džungla ostala za njima. Nađoše se na obali velikog jezera ili sredozemnog mora koje je Konan video sa visine. Jedno vreme su išli duž te nepoznate vodene površine koju su Azveri nazivali Sumeru Tso. I najzad, na drugoj strani zaliva ovog mora, ugledali su zidine, kubeta i tornjeve grada od ružičastog kamena koji se uzdizao usred pirinčanih polja između džungle i mora.

— Šambala! — uzviknu zapovednik Azverija.

Kao jedan, Azveri sjahaše s konja, klekoše i čelima dotakoše vlažnu zemlju. Konan i Juma se zbunjeno zглеdaše.

— Ovde borave bogovi! — reče zapovednik. Hodajte brže. Ako zakasnimo, odraće vam kožu. Brzo!

3. Grad lobanja

Kapije grada su bile izrađene od teške bronzne prekrivene zelenom patinom od starosti i ukrašene džinovskom lobanjom sa rogovima.

Četvrtasti prozori sa rešetkama su predstavljali očne duplje na lobanji.

Vođa zadepastih ratnika dunu u svoju krivu bronzanu trubu i vratnice se otvoriše. I tako uđoše u nepoznati grad.

U gradu je sve bilo isklesano ili sagrađeno od ružičasog mermera.

Arhitektura je bila kitnjasta, a svaka zgrada je bila ukrašena kipovima i frizovima koji su predstavljali demone, čudovišta i božanstva sa mnogo ruku.

Gde god da je bacio pogled, Konan je video ukrase i rezbarije u vidu ljudske lobanje. Bilo ih je iznad vrata kuća, visile su na zlatnim lancima oko vratova Meruanaca. I muško i žensko je nosilo samo jedan deo odeće i to kratku suknju.

Grupa vojnika koja je dovela Konana, Jumu i Zosaru marširala je širokim, dobro planiranim avenijama ovog fantastičnog grada. Polunagi Meruanci su im se sklanjali s puta, bacajući kratke, nezainteresovane poglede na dvojicu zarobljenih kolosa i na nosiljku sa princezom. Među njima je mogao da se vidi i poneki sveštenik obrijane glave i obučen od grla do zemlje u odoru od tanke crvene tkanine.

Usred gajeva egzotičnog drveća prekrivenog crvenim, azurnim i zlatnim cvećem, uzdizala se palata boga-kralja. Cela palata se sastojala od jedne džinovske kupe koja je počivala na jednoj kružnoj osnovi. Bila je u potpunosti načinjena od ružičastog kamena, a duž spoljnih zidova kupe su išle stepenice, tako da je podsećala na neku kiklopsku morsku školjku sa spiralnim navojima. Na svakom kamenu spiralnih stepenica bila je isklesana ljudska lobanja, tako da se imao utisak kao da je cela kula sačinjena od lobanja. Zosara nije mogla da se ne strese na tu pomisao. Čak je i Konanu bilo nelagodno.

Ušli su u palatu kroz vrata koja su takođe imala oblik lobanje, i ubrzo se našli u prestonoj dvorani boga-kralja. Azveri, prljavi i umorni od puta, ostadoše u pozadini, a dvojica stražara sa pozlaćenim halebardama preuzeše troje zarobljenika i povedoše ih ka prestolu.

Presto je stajao na jednoj platformi od crnog mermera i bio je isklesan od jednog jedinog komada bledog žada, ukrašenog rezbarijama u obliku konopaca i ljudskih lobanja. Na tom bledozelenom prestolu smrti sedeo je polubožanski monarh koji je naredio da ovi zarobljenici budu dovedeni u njegov nepoznati svet.

Iako je bio svestan ozbiljnosti situacije u kojoj su se nalazili, Konan nije mogao da potisne osmeh. »Rimpoš« Jalung Tongpa je bio veoma malog rasta i neverovatno debeo, kratkih krivih nogu koje su jedva dosezale do poda. Preko ogromnog trbuha imao je pojas od tkanine protkane zlatom i draguljima. Njegove gole ruke, debele od mekog sala, bile su prekrivene brojnim zlatnim narukvicama, dok mu je prstenje sa dragim kamenjem ukrašavalo kratke, debele prste.

Kada je Konan malo bolje pogledao, primetio je da je Jalung Tongpa deformisan i da mu jedna strana lica beživotno visi, a oko, prekriveno belom skramom, ne vidi. Drugo oko je sijalo nekom zlobnom inteligencijom i bilo je upereno u Zosaru. Pored trona je stajao visok, mršav čovek u crvenoj odori meruanskog sveštenika. Kralj mu se obraćao piskavim glasom. Prepoznavši ono malo reči što je čuo od Azverija dok su putovali, Konan dokuči da je visoki sveštenik kraljev glavni čarobnjak, Veliki šaman, Tanzong Tengri. Osluškujući dalje, čuo je da je šaman pomoću svojih vradžbina video povorku kojom su Konan i Juma sa ostalim članovima garde pratili princezu Zosaru. Pokazao je devojčin lik bogu-kralju. Njega je obuzela sasvim obična požuda za vitkom turanskom devojkom. Zato je poslao jednu vojnu trupu konjanika da mu je dovedu.

To je bilo sve što je Konan želeo da zna. Punih sedam dana otkako su ih uhvatili, Konan je trpeo guranja i maltretiranja. Noge su ga bolele od dugog hodanja i strpljenje mu je bilo na izmaku. Dvojica stražara koji su stajali pored njega držali su oborene glave u znak poštovanja, poklanjajući svu pažnju »rimpošu« koji bi mogao u svakom času da izda neku naredbu.

Pošto su lanci bili isuviše čvrsti, Konan polako skupi ruke, tako da je lanac visio, pa se onda naglo okrete i udari stražara sa svoje leve strane. On se zanese i krv mu pokulja iz slomljenog nosa.

Drugi stražar je odmah stupio u akciju i spustio svoju halebardu za napad. Međutim, Konan je, ponet silinom svog zamaha, gotovo istovremeno i njemu izbio halebardu iz ruke. Konanove okovane

noge su bile isuviše blizu jedna drugoj pa nije mogao da napravi veći korak, ali u dva skoka se našao na platformi i obema rukama zgrabio debeli vrat patuljastog kralja. »Rimpoš« je obamro od straha. Konan pritisnu palčevima njegov grkljan.

Stražari i dvorani se uskomešaše i počеше panično da ciče. Samo je Veliki šaman ostao potpuno miran.

— Šta želiš, varvarine? — upitao je odličnim hirkanijanskim.

— Oslobodi devojkicu i crnca! Daj nam konje da zauvek odemo iz ove proklete doline. Odbiješ li, ili pokušaš da nas prevariš, samleću ovog vašeg kralja-kepeca.

Šaman klimnu mršavom glavom. Njegove zelene oči su bile hladne kao led na planinskim visovima. Zapovedničkim gestom je podigao svoj izrezbareni štap od abonosa.

— Oslobodite princezu Zosaru i zarobljenika crne kože — mirno je naredio.

Bledi dvorani i sluge požuriše da izvrše naredbu. Juma promumla nešto trljajući utrnule udove. Kraj njega, princeza je i dalje drhtala. Konan zgrabi mlitavo kraljevo telo, postavi ga ispred sebe i siđe sa platforme.

— Konane! — povika Juma iznenada. — Pazi!

Konan se okrete, ah isuviše kasno. Kada je prišao ivici platforme, Veliki šaman je stupio u akciju. Brz kao kobra, u dva koraka se našao kraj Konana i lako ga dotakao svojim štapom po ramenu, tamo gde su, ispod poderane tunike, virili snažni mišići. Konanov skok na neprijatelja nikada nije bio do kraja izveden. Osetio je kako mu se čudna obamrlost širi celim telom, kao otrov iz zuba reptila. Svest mu se pomutila; glava, isuviše teška, pala mu je na grudi. Potpuno obamro, on pade na pod. Izbezumljeni bog-kralj se otrže iz njegovog zagrljaja. Poslednje što je Konan čuo bio je Jumin gromoglasni uzvik kada se smeđa tela baciše na njega.

4. Krvavi brod

Bilo je toplo, a nepokretni, ustajali vazduh u tamnici je smrdeo.

Zaudaralo je na oznojena ljudska tela. Dvadesetak nagih muškaraca je bilo zatvoreno u jednu prljavu rupu, okruženu sa sve četiri strane ogromnim kamenim blokovima.

Većina zatvorenika su bili Meruanci koji su nezainteresovano i apatično ležali na podu. Bilo je i Azverija i nekoliko Hirkanijanaca. Tu je bio zatvoren i Konan Simerijanac i njegov ogromni crni drug, Juma. Posle neuspelog pokušaja da pobegnu, razljućeni »rimpoš« je naredio da budu kažnjeni najstrožom kaznom.

Međutim, u Šambali, najstroža kazna nije bila smrt koja, prema verovanju Meruanaca, samo oslobađa dušu za sledeću inkarnaciju, već ropstvo, pošto tada čovek prestaje da bude ljudsko biće i gubi svoje dostojanstvo. A za slobodnog Simerijanca nema teže kazne.

Međutim, Kušitu je bilo poznato ropstvo. Trgovci robljem su oteli Jumu od majke još kao dete i prodali ga u Šemu. Jedno vreme je radio na nekoj šemitskoj farmi, i kada su mišići počeli da mu rastu, opet je bio prodat kao učenik gladijatora u arenama Argosa.

Za pobedu na igrama, priređenim povodom pobede kralja Mila iz Argosa nad kraljem Ferdrugom iz Zingare, Juma je dobio slobodu. Jedno vreme je živio u raznim hiborijskim državama baveći se lopovlukom i sitnijim poslovima. Onda je krenuo na istok u Turan, gde su njegova moćna pojava i poznavanje borilačkih veština bili dovoljni da dobije službu u vojsci kralja Jildiza.

Tu se upoznao sa mladim Konanom. On i Simerijanac su se odmah prijateljili. Bili su najviši rastom u celoj vojsci i obojica su došli iz dalekih, nepoznatih zemalja; bili su jedini predstavnici svoje rase među Turancima. Njihovo drugarstvo ih je sada dovelo u jame za robove u Šambali i uskoro će ih odvesti u krajnje poniženje, na ropski panj.

Dani su sporo prolazili. Konan, Juma i ostali su spavali, budili se, dobijali skromne i nedovoljne obroke od pirinča. Duge dane su provodili u dremanju ili svađi.

Konan je želeo da sazna nešto više o Meruancima. Nikada nije upoznao sličan narod. Živeli su u ovoj čudesnoj dolini baš kao i njihovi preci od početka vremena. Nisu imali dodira sa spoljnim svetom, niti su ga želeli.

Zbližio se sa jednim Meruancem po imenu Tašudang od koga je malo naučio njihov cvrkutavi jezik. Kada ga je upitao zašto svog kralja naziva bogom, Tašudang je odgovorio da kralj živi već deset hiljada godina. Duša mu se ponovo rađa u drugom telu posle svakog boravka u smrtnom oklopu.

Konan nije bio sklon da u to poveruje, znajući šta sve kraljevi drugih zemalja pričaju o sebi, ali je mudro ćutao. Kada se Tašudang jednom prilikom rezignirano požalio kako ih kralj i njegovi sveštenici tlače, Konan ga upita:

— Zašto ti i tebi slični ne organizujete ustanak i pobacate ih sve u Sumeru Tso? Posle možete sami da vladate? To bismo mi učinili u mojoj zemlji kada bi neko pokušao da nas tiraniše.

Tašudang je bio šokiran.

— Ne znaš šta govoriš, stranče! Pre mnogo stotina godina, kažu nam sveštenici, ova dolina je bila mnogo viša nego što je sada. Prostirala se od vrhova Himelija do vrhova Talakma i bila je pokrivena večnim snegom.

Zvali su je Krov sveta.

Onda je Jama, kralj demona, odlučio da nam stvori ovu dolinu, pa je pomoću velike čarolije učinio da se zemlja spusti. Klima je postala toplija, a biljke i životinje su došle iz toplih krajeva i ovde se nastanile. Onda je Jama stvorio prve Meruance i spustio ih u dolinu da je zauvek naseljavaju.

A šamane je postavio za vođe i prosvetitelje naroda.

Ponekad šamani zaborave svoje dužnosti. Tlače nas kao da su obični, gramzivi ljudi. Ali, Jamina naredba da moramo da slušamo šamane još je na snazi. Ukoliko ih ne poslušamo, Jamina velika čarolija će biti poništena i dolina će se ponovo podići, tako da će je opet prekriti sneg.

— Ako vam je ona prljava mala žaba božanski ideal, onda... — počeo Konan, ali ga Meruanac prekide.

— Oh, ne! Ne govori tako! On je jedini sin velikog boga Jame. A kada on pozove svog oca, bog dolazi!

Tašudang zari lice u ruke i Konan više ni reči ne ču od njega tog dana.

Meruanci su bili čudna rasa. Bili su fatalisti i to im je nalagalo da sve što ih u životu snađe prime kao da im je to suđeno. Ukoliko bi se pobunili protiv svoje sudbine, to bi im se osvetilo bar u sledećoj inkarnaciji.

Nije bilo lako izvući obaveštenja od njih, ali je mladi Simerijanac bio uporan. Pošto nije nameravao da se dugo zadržava u toj zemlji, smatrao je da će mu poznavanje običaja i jezika te zemlje pomoći u bekstvu. I bez toga, razgovor sa Tašudangom mu je prekraćivao duge dane čekanja. Lako je učio jezik. Već je govorio nekoliko jezika, a na nekima je čak znao da čita i piše.

Najzad je došao sudbonosan dan. Stražari u crnoj koži su ušli u tamnicu i poterali robove napolje. Konana su pekla leđa od jakog sunca od koga se odvikao posle toliko vremena provedenog u tami.

Posle prodaje na pijaci robova, Konana su povelili na jednu veliku galiju koja je bila usidrena u luci Šambale. Konan prigušeno opsova, videći šta ga čeka - neprekidno veslanje do smrti.

— Silazite u potpalublje, pseta! — vikao je brodski nadzornik, udarivši Konana nadlanicom u bradu. — Samo Jamina deca mogu da hodaju palubom.

Ne razmišljajući, Konan se baci na nadzornika i zari mu pesnicu u stomak. Čovek izgubi vazduh, a Simerijanac ga tresnu pesnicom u vilicu i on se opruži na palubi. Iza njegovih leđa, Juma se grohotom smejao, ustajući da stane uz Konana.

Zapovednik brodske straže izdade neko naređenje. U jednom trenu, vrhovi kopalja meruanskih mornara su bili upereni u Konana. Simerijanac je stajao u krugu, besan, ali i svestan da će ga ubiti ako nešto pokuša.

Jedna kofa vode je bila potrebna da se nadzornik osvesti. Prvo se razjario kada je došao sebi, a onda se smirio i ohladio. Jedan starešina htjede da izda naređenje da ubiju Konana, ali ga nadzornik spreči.

— Ne, ne ubijajte ga! Tako ću mu zagorčati život da će ubrzo sam da poželi smrt.

— Šta onda, Gortangpo? — upita starešina.

Nadzornik pogleda u potpalublje gde je preko stotinu nagih muškaraca sedelo okovano za vesla. Za jednim veslom su sedela dva ili tri veslača, zavisno od fizičke snage. Nadzornik najzad pokaza na jedno veslo u sredini broda za kojim su sedela tri seda i ispijena starca.

— Vežite ga za ono veslo! Ovi hodajući leševi su ionako gotovi.

Oslobodite veslo. Ovaj stranac ima potrebu da malo razmrda ruke, pa ćemo se postarati da ima dovoljno mesta za to. A ako ne drži ritam, otvoriću mu kožu na leđima sve do kičme.

Stražari oslobodiše trojicu staraca i pobacaše ih u vodu. Ubrzo je Konan bio okovan za veliko veslo. Nadzornik ga mrko pogleda.

— Sada se pokaži, momče. Veslaćeš sve dok ti se ne učini da ti leđa pucaju. Kada usporiš, podsetiću te gde si. Ovako!

Bič fijuknu kroz vazduh i obavi se Simerijancu oko ramena. Bol je bio gotovo neizdrživ. Ali, Konan nije ni vrisnuo niti pomerio bilo koji mišić.

Nadzornik ponovo zamahnu bičem. Izbezumljen od bola, ali nepomičan, začu šapat iza sebe:

— Budi hrabar!

Bio je to Juma.

U tom času kapetan naredi da se isplovi. Nadzornik se nerado odazva toj naredbi. Mornari odbaciše užad i odgurnuše galiju motkama. Iznad glava veslača sedeo je jedan nag Meruanac sa ogromnim bubnjem ispred sebe. Kada je brod napustio pristanište, on poče ritmički da udara u bubanj.

Iako nije nikada veslao, Konan je brzo uhvatio ritam, kao i Juma koji je bio okovan za veslo iza njega.

Konan nikada nije bio na brodu. Dok se napinjao za veslom, brzo je preleteo pogledom po svojim sapatnicima. Svima je pogled bio prazan, izgubljen. Klupe su bile prljave i smrdljive. Veslanje je neprekidno trajalo.

Nije bilo ustajanja.

Kada je brod napustio luku, mornari odvezaše užad koja su držala jedro pa ga podigoše. Uskoro je zlatnojubičasto prugasto jedro bilo razvijeno.

Pošto je vetar bio povoljan, robovi su dobili malo odmora.

Konan primeti da je cela galija načinjena od nekog drveta koje je ili prirodno ili bojenjem dobilo tamnocrvenu boju. Ostavljao je utisak da je potopljen u krv. U tom času ponovo fijuknu bič i začu se nadzornikov glas:

— Navali, lenja svinjo!

Bič ostavi još jedan crveni trag na njegovim leđima. Ovo je zaista bio krvavi brod; krvav od krvi robova.

5. Lopovski mesec

Sedam dana su se Konan i Juma znojili za teškim veslima galije dok je ona plovila duž obale, obilazeći sedam svetih gradova Merua: Šondakor, Togaru, Auzakiju, Isedon, Palijanu, Troanu i, na kraju, Šambalu. Iako su bili izuzetno snažni, ipak ih je danonoćno veslanje iscrpelo, pogotovo što su porciju pirinča dobijali samo jednom dnevno. Takav život bi uništio svakog drugog čoveka, ali ne i divljeg Simerijanca.

Kada su bacili sidro u širokoj luci Šambale, Konan je bio na granici strpljenja. Bilo je mračno i mirno; mlad mesec, tanki srebrni srp, bio je nisko na nebu, jedva osvetljavajući noć. Uskoro je trebalo da zađe. Narodi na zapadu su takve noći nazivali noći »lopovskog meseca«, pošto su bile pogodne za lopove, pljačkaše, ubice i ostale zločince. Lakše su obavljali svoje poslove. Povijeni preko svojih vesala, prividno usnuli, Konan i Juma su pokušavali da nagovore meruanske robove da pobjegnu.

Na galiji, robovi nisu imali bukagije na nogama, ali su imali lance na rukama koji su bili zakačeni za jedan metalni prsten labavo obavijen oko vesla. Međutim, trebalo je prvo osloboditi veslo, koje je sa obe strane imalo prepreke, kako bi se prsten smakao. Konan je isprobao jačinu lanca i prstena, ali čak ni njegova nadljudska snaga nije bila dovoljna da ih pokida. Ne predajući se, prigušenim glasom je pozivao robove da mu se pridruže.

— Kada bismo uspjeli da dovučemo Gortangpoa ovamo — govorio im je — mogli bismo zubima i noktima da ga raskomadamo. A on ima ključeve za naše okove. Dok mi otključavamo okove, možda će straža i ubiti nekoga od nas...

— Ne govori tako! — prosikta jedan Meruanac. — Nemoj tako nešto ni da pomišljaš!

— Zar niste zainteresovani? — insistirao je Konan.

— Ja, ne. Čak i tvoja priča mi ledi krv u žilama.

— I meni — dodade drugi.

— Iskušenja kroz koja prolazimo su nam poslali bogovi, kao kaznu za nešto što smo učinili u predašnjem životu. Zato ne smemo da se

bunimo.

Konan i Juma nisu mogli da se bez otpora povinuju sudbini. Ali, Meruanci nisu hteli ni da ih slušaju. Čak je i Tašudang, obično vrlo govorljiv za Meruanca, pokušao da ih odgovori od napada na Gortangpoa.

Mrmljanje i šaputanje odjednom bi prekinuto fijukanjem biča. Čuvši nešto, Gortangpo se, probudio i došao da izvidi šta se dešava. Bilo mu je jasno da se sprema pobuna, a i ko su krivci. Bič opeče Konana po leđima.

Njemu prekipe. Skočio je i oteo bič Gortangpou. Nadzornik pozva mornare.

Ali, Konan još uvek nije bio slobodan. Trebalo je da skine metalni prsten sa vesla. Nije imao mnogo vremena za razmišljanje. Zgrabio je svoje veslo i uhvativši se za Jumino, počeo je nogama da ga gura u suprotnom pravcu. Drvo se uz prasak slomi na mestu gde je bio preoz u boku broda. On brzo smače prsten sa polomljenog vesla. Sada je imao i oružje, skoro dva metra dugu motku.

Njegov prvi udarac je pogodio krvoločnog nadzornika u glavu. Glava mu puče i isprska okolne klupe krvlju. Konan je bio spreman da dočeka naoružane mornare. Iza njega, na klupama, kukavni Meruanci su se skupili u uglove i jecali od straha. Samo je Juma učinio isto što i Konan.

I mornari nisu bili mnogo bolji od ostalih Meruanaca. Bili su opuštteni, lenji i fatalisti. Nikada ranije nisu imali pobunu robova, niti su verovali da je tako nešto moguće. Ipak, hrabro su jurnuli na njega. Već sledećeg časa, Juma je bio kraj njega, tako da je napad lako odbijen. Iskoristivši trenutak zatišja, Konan se nagnu nad Gortangpoov leš i uze mu ključeve sa pojasa.

Ubrzo je našao ključ koji je otključavao okove, pa je oslobodio prvo sebe, a onda i Jumu. Samo što je to uradio, počese da im lete strele oko glava.

Dva oslobođena roba nisu nameravala da se i dalje upuštaju u borbu.

Kao po dogovoru, oni skočiše sa platforme na kojoj su stajali, proguraše se između veslača i prebaciše preko ograde broda. Istog časa su nestali u crnim vodama luke Šambale.

6. Strašni tunel

Dva naga muškarca se izvukoše na obalu i obazreše oko sebe. Plivali su satima, tražeći načina da se uvuku u grad neopaženi. Najzad su našli otvor za slivnik koji je služio za odvod viška vode iz grada za vreme oluje. Juma je još uvek vukao svoje polomljeno veslo. Konan je svoje ostavio na brodu.

Povremeno bi negde primetili svetlost koja je dopirala kroz rešetke na ulici iznad njihovih glava. Mesec je ubrzo zašao tako da je i napolju bio mrkli mrak. Međutim, njih dvojica su uporno gacali kroz klizavi tunel, tražeći načina da izađu napolje.

Ogromni pacovi su cičali i bežali pred njima. Jedan se usudio da ugrize Konana za zglavak; Konan ga je uhvatio, zgnječio rukama i bacio na njegove opreznije rođake. Oni se odmah baciše na gozbu, a Konan i Juma požuriše tunelom koji se sada penjao nagore.

Juma je našao tajni prolaz. Pipajući jednom rukom po zidu da ne bi izgubio put, on slučajno dodirnu jednu polugu. Na njihovo veliko iznenađenje, time napravi otvor u zidu. Iako ni on ni Konan nisu znali kuda vodi taj hodnik, pošli su njime, jer im se učinilo da se penje ka ulicama grada.

Najzad su, posle dugog uspona, stigli do drugih vrata. Pipali su u mraku, sve dok Konan nije našao rezu. Vrata se uz škripu otvoriše i dva begunca prodoše kroz njih da bi se istog trena ukopali u mestu.

Nalazili su se na jednom ukrasnom balkonu pretrpanom statuama bogova ili demona u ogromnom, osmougaonom hramu čiji su zidovi bili povijeni ka unutra kako su se približavali neobično visokoj tavanici.

Ispod njih, na jednoj strani osmougaonog poda, stajala je džinovska statua. Nasuprot nje bio je oltar. Sve u prostoriji je izgledalo minijaturno u poređenju sa statuom. Bila je visoka oko 30 stopa i sačinjena od zelenog kamena koji je izgledao kao žad, mada čovek nikada nije u prirodi našao toliki komad. Idol je imao šest ruku, a oči su mu bile dva ogromna rubina.

Nasprot statue, a preko puta oltara, bio je presto od lobanja, kao onaj koji je Konan već video u prestonoj dvorani u Šambali. Patuljasti bog kralj Merua je sedeo na svom tronu. Konanov pogled odluta sa

glave idola na glavu vladara. Naježi se kada uoči izvesnu paklenu sličnost.

»Rimpoš« je obavljao neki ritual. Šamani u crvenim odorama su klečali u redovima oko prestola i oltara, pevajući drevne molitve i vradžbine. Iza njih, uza zid odaje, sedelo je nekoliko redova Meruanaca na mermernom podu. Sudeći po draguljima i skupim tkaninama, moglo se zaključiti da su to zvaničnici i plemstvo kraljevine. Iznad njihovih glava, gorelo je stotine baklji. Oko oltara su stajala četiri masivna svećnjaka.

Na oltaru, između prestola i kolosa, ležala je naga devojka. Za oltar je bila privezana tankim zlatnim lancima. Bila je to Zosara.

Konanu su oči gorele dok je posmatrao omrznute prilike kralja Jalung Tonpe i njegovog Velikog šamana, čarobnjaka-sveštenika, Tanzong Tengrija.

— Hoćemo li da ih sredimo, Konane? — prošaputa Juma.

Simerijanac klimnu glavom.

Pred njima je bio u toku festival mladog meseca, i bog-kralj se venčavao sa kćerkom kralja Turana, pred ogromnim kipom Velikog boga smrti i terora, Jame, kralja demona. Ceremonija se odvijala prema drevnim ritualima koje propisuje sveta knjiga Boga smrti.

Ali, ceremonija je prekinuta. Dva naga diva se iznenada pojaviše: jedan je bio prilika od žive bronzne, drugi kao od abonosa. Šamani prekidoše pesmu. Konan zgrabi jedan teški svećnjak i baci ga na grupu šamana. Oni se rasturiše, vrišteći u panici, a plamen zahvati njihove tanke odore. I ostali se uspaničiše.

Juma skoči na platformu na kojoj je sedeo kralj i svojim zdravim okom užasnuto pratio šta se dešava. Mršavi Veliki šaman dočeka Jumu spremnim čarobnim štapom. Ali, crni div je još uvek nosio svoje slomljeno veslo.

Zavitla ga svom snagom. Štap od abonosa se rasturi u stotine parčića.

Drugi udarac je oborio sveštenika. Na samrti, on polete pravo u gomilu izbezumljenih šamana.

Kralj Jalung Tongpa je bio sledeći na redu. Juma potrča uz stepenice ka kukavnom bogu-kralju. Kralj je klečao pred statuom podignutih ruku i pevao neku molitvu.

Konan stiže do oltara. Naže se nad nugu, uplašenu devojkju. Tanki zlatni lanci su bili dovoljno jaki da je drže na oltaru, ali isuviše slabo da odole Konanovoj snazi. Povukao je jedan lanac i alka od mekog metala se otvori tako da se lanac prekide. I ostala tri lanca su bila lako prekinuta, pa Konan podiže uplakanu devojkju u naručje. Ali tada senka pade na njega.

Iznenaden, on podiže pogled i seti se šta mu je Tašudang rekao: »Kada on pozove svog oca, bog dođe!«

Sada je shvatio šta su te reči značile. Kolos od zelenog kamena je pokretao ruke. Crveni rubini koji su mu služili umesto očiju, sada su blistali inteligencijom.

7. Kada se zeleni bog probudi

Konanu se diže kosa na glavi. Zosara je plačući zarila glavu u njegove grudi. Nije se micala. Na crnom postolju trona, Juma se takođe ukočio u mestu. Kip je oživljavao.

Dok su gledali, nemoćni da se pokrenu, kip od zelenog kamena pomeri polako jedno ogromno stopalo. Trideset stopa iznad njihovih glava, džinovsko lice im se podrugljivo smeškalo. Svih šest ruku su se nezgrapno pokretale, podsećajući na noge titanskog pauka. Kip se zanese, pa prebaci težinu na drugu nogu. Jedno ogromno stopalo se spusti na oltar na kome je do maločas ležala Zosara. Kameni blok je prosto bio smrvljen pod tonama živog zelenog kamena.

— Krome! — uzviknu Konan. — Čak i kamen živi i hoda u ovoj ludoj zemlji! Hajdemo, devojko!

Ponovo podiže Zosaru u naručje i skoči sa platforme na pod hrama. Iza njegovih leđa začu se struganje kamena o kamen. Kip se kretao.

— Juma! — vikao je Konan, pogledom tražeći Kušita.

Crnac je još uvek nepomično klečao pored prestola. A na prestolu, mali bog-kralj je pokazivao svojom debelom rukom na Konana i devojku.

— Ubij ih, Jama! Ubij! — vrištao je.

Kip sa šest ruku zastade i potraži svojim crvenim očima Konana. I Simerijanac je skoro poludeo od straha pred natprirodnim. Ali, kao što to biva kod većine varvara, strah ga je terao da se bori protiv onoga što ga plaši. On spusti devojku i podiže klupu od mermera. Svi mišići su mu se napeli od napora, ali krenuo je ka kolosu. Juma povika za njim: — Ne, Konane! Beži! Kip te vidi!

Sada je Konan stajao blizu monstruoznog stopala hodajućeg idola.

Napregnuvši svu snagu, Konan podiže klupu preko glave i hitnu je na kolosovu nogu. Klupa udari svom žestinom u kameno koleno. Konan priđe još bliže, ponovo podiže klupu i udari njome čudovište u zglavak. Ovog puta se klupa rasturi u gomilu komadića; ali, demonova noga, mada malo okrnjena, nije pokazivala neke druge znake oštećenja.

Koann odskoči unazad kada statua koraknu ka njemu.

— Konane! Pazi!

Jumin uzvik ga je na terao da pogleda gore. Zeleni div se saginjao.

Crvene oči su zurile u njegove. Čudan je osećaj gledati u žive oči jednog boga! Bile su duboke, bez dna. Konanov pogled potonu u njihovu beskrajnu dubinu kroz eone vremena. I duboko u tom kristalnom beskraju, video je kako se svila ledena, neljudska zloća. Pogled boga i njegov se susretoše i mladi Simerijanac oseti kako trne od hladnoće. Nije više mogao ni da se pomeri niti da misli...

Urlajući od iskonskog gneva i straha Juma se okrete i ugleda kako se brojne ruke savijaju da uhvate njegovog prijatelja koji je nepomično stajao kao u transu. Još jedan korak i Juma će dohvatiti paralizovanog Simerijanca.

Crnac je bio isuviše daleko da bi mogao da se na vreme umeša, ali je njegov frustrirani gnev tražio oduška. Ne razmišljajući svesno, on zgrabi patuljastog boga-kralja koji je uzalud vrištao i opirao se, i baci ga ka njegovom paklenom roditelju.

Jalung Tongpa polete kroz vazduh i pade pravo pred noge idola.

Ošamućen padom, mali monarh je izbezumljeno gledao oko sebe zdravim okom. A onda je jezivo vrisnuo kada je ogromno stopalo počelo da se spušta na njega. Začulo se krckanje kostiju, a onda je i taj zvuk zamro.

Savivši se u struku, božanstvo pruži jednu ruku da bi dohvatio Konana. I u tom času se zaustavi. Blistava crvena svetlost nestade mu iz očiju. Moćni udovi koji su do pre nekoliko trenutaka bili u pokretu, još jednom se skameniše.

Sigurno je kraljeva smrt prekinula vradžbinu koja je pokretala kamenog idola. Što god da je bio uzrok, opasnost im više nije pretila. Čarolija koja je omađijala Konana takođe je izgubila dejstvo. On zatrese glavom da bi je razbistrio. Obazreo se oko sebe. Zosara mu polete u naručje histerično plačući. Dok su je njegove bronzane ruke grlile i nežni dodir njene kao svila meke kose ga milovao, Konan oseti kako mu neka nova vatra struji kroz telo. On se nasmeja.

Juma im pritrča.

— Konane! Svi su ili mrtvi ili su pobjegli! Trebalo bi da iza hrama budu konji. Sada je prilika da pobegnemo iz ove proklete zemlje.

— Tako je! Kroma mi, biću srećan kada otarem prašinu ove zemlje sa svojih peta! — zamumlao je Simerijanac i, strgnuvši crvenu odoru sa Velikog šamana, ogrnu nagu princezu.

Uzeo ju je u naručje i izneo napolje, osećajući toplinu i mekoću njenog mladog tela uz svoje.

Sat kasnije, kada su izmakli eventualnoj poteri, oni zaustaviše konje i pogledaše u puteve koji su se razdvajali Konan pogleda u zvezde, razmisli i reče:

— Ovuda!

Juma podiže obrvu.

— Na sever?

— Da, u Hirkaniju — nasmeja se Konan. — Zar si zaboravio da treba da odvedemo ovu devojkicu njenom mladoženji?

Juma se namršti u nedoumici jer je vrlo dobro video kako je devojkica svila svoje ruke oko vrata njegovog prijatelja. Zavrteo je glavom; nikada neće razumeti običaje i postupke Simerijanaca. Ali, pošao je za Konanom ka moćnim planinama Talakma koje su se uzdizale kao zid odvajajući čudnu zemlju Meru od vetrovitih stepa Hirkanije.

Mesec dana kasnije, ujahali su u logor Kudžula, velikog kana Kuigara.

Sada su malo drugačije izgledali nego kada su napustili Šambalu. U usputnim naseljima su zamenili zlatne lance koji su visili sa Zosarinih ruku i nogu za odeću prikladniju za ovu klimu. Na sebi su imali šubare, krznene ogrtače, komotne pantalone od oštrog vune i jake čizme.

Kada su doveli Zosaru pred njenog mladoženju crne brade, kan je napravio slavlje. Nagradio ih je. Posle terevenke koja je trajala nekoliko dana, poslao ih je nazad u Turan, natovarene poklonima u zlatu.

Kada su odmakli od Kudžulinog logora, Juma reče svom prijatelju: — Bila je to zgodna devojkica. Čudim se što je nisi zadržao za sebe. I ti si se njoj dopao.

Konan se nasmeši.

— Jeste, bogami. Ali, ja još nisam spreman da se skrasim. A Zosara će biti srećnija sa Kudžulinim draguljima i svilenim jastucima nego sa mnom u stepi na suncu, mrazu, pred čoporom vukova ili neprijateljskih ratnika.

Uostalom, mada to Veliki kan još ne zna, njegov naslednik je već na putu.

— Otkuda znaš?

— Rekla mi je pre nego što smo se rastali.

Juma coku jezikom.

— Bogami, više nikada neću da potcenim nijednog simerijanca!

PROKLETSTVO MONOLITA

Posle događaja u »Gradu lobanja«, Konan se uzdiže do čina kapetana u turanskoj službi. Rastuća reputacija nezadrživog borca i dobrog čoveka za gužve umesto da mu omogući lake poslove sa velikom platom za malo rada, učinila je da ga zapovednici kralja Jildiza biraju za posebno opasne misije. Jedan od njih ga vodi hiljade vrsta na istok, u legendarni Kitaj.

Strme litice tamnog kamena su se zatvarale oko Konana Simerijanaca poput zamke. Nije mu se dopadalo kako se njihovi nazubljeni vrhovi pomaljavu nasuprot malobrojnim, bledim zvezdama koje su kao oči paukova svetlucale nad malim logorom na ravnom dnu doline. Nije mu se dopadao ni hladan, neprijatan vetar koji je zviždao preko kamenitih visova i šunjao se oko logorske vatre. Zbog njega su se plamenovi ugibali i podrhtavali, terajući čudovišne crne senke da se pomahnitalo grče po grubim kamenim zidovima.

S druge strane logora uzdizale su se sekvoje, već stare kada je Atlantida potonula u talasima pre osam hiljada godina. Mali potok vijugao je iz šume, šaputao oko logora i ponovo uranjao nazad u tamu. Nad njim je sloj izmaglice, ili visoke magle, plutao preko vrhova litica, davio svetlost bledih zvezda, a onim svetlijim davao uplakan izgled.

»Nešto na ovom mestu«, mislio je Konan, »zaudara na strah i smrt«.

Skoro da je mogao da namiriše težak zadah užasa. I konji su ga osećali.

Uznemireno su rzali, toptali i izvrtali beonjače prema tami iza kruga vatre.

Životinje su bile bliske prirodi. To je bio i Konan, mladi varvarski ratnik sa turobnih brda Simerije. Poput njegovih, i njihova čula su bila sposobnija da oseće zlo, bolje nego čula turanskih vojnika, stanovnika grada koje je doveo u ovu pustu dolinu.

Vojnici su sedeli oko vatre i pili vino iz kozjih mešina. Neki su se smejali, maštajući o ljubavnim poduhvatima koje će po povratku počinuti u svilenim kuplerajima Agrapura. Drugi, izmoreni dugim, napornim jahanjem, sedeli su tiho, buljili u vatru i zevali. Uskoro će

polegati, umotani u bisagama ležace oko vatre, dok će dvojica stajati na straži sa svojim moćnim tirkanijanskim lukovima zapetim i spremnim. Nisu osećali kretanje zlokobne sile po dolini.

Stojeći leđima naslonjen na najbližu sekvoju, Konan se jače umota u ogrtač štiteći se od memljivog vazduha sa visova. Iako su njegovi ljudi bili snažne građe, nadvisivao je za pola glave najvišeg od njih, dok je ogromna širina njegovih ramena pravila od ostalih patuljke. Njegova četvrtasto podsečena crna kosa bežala je ispod ivica čelenke obmotane turbanom, a duboko usađene plave oči na tamnom licu sa ožiljcima hvatale su crvene odsjaje vatre.

Potonuo u jedan od svojih napada sumorne melanholiije, Konan je bezglasno proklinjao kralja Jildiza, odbrambenog, ali slabog turanskog monarha koji ga je poslao u ovu zlosrećnu misiju. Prošlo je više od godinu dana otkako je položio zakletvu na vernost kralju Turana. Pre šest meseci imao je dovoljno sreće da zasluži kraljevu milost; uz pomoć sadruga i najamnika Džume od Kuša, spasao je Jildizovu kći Zosaru od ludog bogokralja Merua. Doveo je princezu živu i zdravu njenom nesuđenom zaručniku — Kanu Kudžali iz nomadske horde Kuigara.

Kada se Konan vratio u Jildizovu sjajnu prestonicu Agrapur, otkrio je da je monarh veoma izdašan u svojoj zahvalnosti. I on i Džuma su postali zapovednici — kapetani. Međutim, dok je Džuma dobio željeno mesto u kraljevoj gardi, Konan je nagrađen još jednom iscrpljujućom misijom.

Sada, dok se sećao ovih događaja, neveselo je razmišljao o plodovima uspeha.

Jildiz je poverio divu od Simerije pismo za kralja Šua od Kusane, malog kraljevstva u zapadnom Kitaju. Na čelu četrdeset veterana Konan je uspešno izveo to veliko putovanje. Prešao je stotine vrsta goletne tirkanijanske stepe i obišao obronke visokih planina Talakma. Probio je put kroz vetrovite pustinje i močvare džungle na ivici misterioznog kraljevstva Kitaja, najistočnije zemlje za koju su ljudi Zapada čuli.

Pošto je najzad stigao u Kusan, Konan je otkrio da je časni filozof, kralja Šu, izvrstan domaćin. Dok su se Konan i njegovi ratnici davili u egzotičnoj hrani i piću, i sladili konkubinama, kralj i njegovi savetnici

odlučiše da prihvate ponudu kralja Jildiza za sporazum o prijateljskoj trgovini.

Tako je mudri stari kralj predao Konanu veličanstveni svitak od pozlaćene svile. Na njemu su bili ispisani, izuvijanim ideogramima Kitaja i graciozno kosim slovima Hirkanije, formalni pozdravi i odgovori kitajskog kralja.

Pored svilene kese pune kitajskog zlata, kralj Šu je opremio Konana i visokim dostojanstvenikom sa svog dvora, da ih vodi sve do zapadnih granica Kitaja. Međutim, Konanu se nije dopao taj vodič, vojvoda Feng.

Kitajac je bio vitki, namirisani, mali kicoš sa tihim, piskavim glasom.

Nosio je skupocenu svilenu odeću nepogodnu za dugo jahanje i logorovanje. Nikada nije prljao svoje mekane ruke dugih noktiju nekim poslom u logoru.

Konan je gledao na Kitajčeve navike s prezirom. Vojvodine iskošene oči i predući glas su ga podsećali na mačku. Često je govorio sebi da bi trebalo pripaziti se izdajstva ovog malog kneza. S druge strane, tajno je zavideo Kitajcu na izvanredno kultivisanim manirima i šarmu. Ovo je navelo Konana da još više bude ozlojeđen na vojvodu. Mada je u turanskoj službi Konan donekle izbrusio svoje ponašanje, u srcu je još uvek bio grubi i neotesani mladi varvarin. Moraće da bude pažljiv sa ovim lukavim, malim vojvodom Fengom...

1. Prepredeni Feng

— Da li smetam dubokim meditacijama visokorođenog zapovednika?

— zaprede tihi glas.

Konan skoči i zgrabi balčak svog tulavara pre nego što je prepoznao vojvodu Fenga, umotanog u prostrani ogrtač od baršuna boje zelenog graška. Konan progundā prezirnu kletvu. Onda, setivši se svojih ambasadorskih dužnosti, pretvori psovku u formalnu dobrodošlicu koja je zvučala neuverljivo čak i u njegovim ušima.

— Možda prinčevski kapetan ne može da spava — promrmlja Feng.

Izgledalo je da ne primećuje Konanovu nespretnost. Feng je tačno govorio tirkanijski. To je bio jedan od razloga što je bio poslan da vodi Konanovu trupcu, jer je Konanovo vladanje pevajućim kitajskim jezikom bilo tek površno. Feng nastavi:

— Moja malenkost je dovoljno srećna da poseduje vrhunsku lekariju protiv nesanice. Čuveni apotekar spremio ju je za mene po prastarom receptu. Esencija pupoljaka istucana sa cimetom i začinjena semenom maka...

— Ne, ništa — zareža Konan. — Zahvaljujem vojvodu, ali me nešto uznemirava u ovom ukletom mestu. Neko neobjašnjivo predosećanje me drži budnim, mada bi, posle napornog jahanja, trebalo da sam umoran.

Vojvodine crte lica se malo pomeriše. Onda ugladeno odgovori: — Mislim da razumem sumnje izvrsnog zapovednika. Takva uznemirujuća osećanja nisu neobična u ovoj dolini punoj legendi. Mnogi ljudi su ovde propali.

— Bojište, a? — zabruna Konan.

— O, ništa slično, moj herojski prijatelju sa Zapada. Nalazimo se blizu grobnice prastarog kralja mog naroda: kralja Hsije od Kusana. Naredio je da se prerežu vratovi celoj kraljevskoj straži i da se njihove glave zakopaju s njim, da bi njihovi duhovi nastavili da ga služe i na onom svetu.

Međutim, vlada verovanje da duhovi tih stražara marširaju u stroju gore-dole po ovoj dolini.

Legenda takođe tvrdi da je sa kraljem zakopana ogromna količina zlata i dragog kamenja. U tu priču već verujem.

Konan načulji uši:

— Zlato i dragulji, a? Da li je to blago ikada pronađeno?

Kitajac zamišljeno pogleda u Konana, A onda, kao da je doneo neku važnu odluku, odgovori:

— Ne, zapovedniče Konane... tačno mesto skrovišta nije poznato... izuzev jednom čoveku...

Konanovo interesovanje sad je već bilo očigledno.

— Kome? — grubo je upitao.

Kitajac se nasmehi.

— Mojoj bezvrednoj osobi, naravno.

— Kroma i Erlika mu! Ako znaš gde je taj plen sakriven, zašto ga do sada nisi iskopao?

— Moj narod je progonjen sujevnim strahom od prokletstva bačenog na grobnicu starog kralja, obeleženu monolitom od tamnog kamena. Zbog toga nisam mogao nikog do sada da ubedim da mi pomogne da uzmemo blago čije skrovište znam samo ja.

— Zašto to nisi sam obavio?

Feng raširi svoje male ruke sa dugim noktima.

— Bio mi je potreban poverljiv saradnik da mi čuva leđa od skrivenih neprijatelja, ljudi ili životinja, koji bi se približili. Osim toga, treba kopati, dizati i otvarati. Gospodinu kao što sam ja nedostaju mišići za takav fizički napor. A sad me čuj, galantni gospodine! U ovu dolinu doveo sam te ne slučajno, već sa određenom namerom. Kada sam čuo da Sin Neba želi da pratim hrabrog kapetana na zapad, nisam hteo da propustim priliku. Ovaj posao mi je došao kao stvarni poklon božanskih zvaničnika Neba, jer ti poseduješ muskulaturu trojice običnih ljudi. I, pošto si stranac rođen na Zapadu, nisi opterećen sujevnim strahom nas Kusanaca. Da li su moje pretpostavke ispravne?

Konan zabruna:

— Ne plašim se ni boga, ni čoveka, ni đavola, a najmanje od svih duha davno mrtvog kralja. Nastavi, gospodaru Feng.

Vojvoda priđe bliže, glas mu postade jedva čujan.

— Onda, evo mog plana. Kao što sam rekao, doveo sam vas ovde, jer sam mislio da si možda ti onaj koga sam tražio. Zadatak će biti za nekog tvoje snage, a u prtljagu imam i alat za kopanje. Pođimo ovog trenutka i za sat ćemo biti bogatiji nego što smo ikada sanjali!

Fengov uverljivi predući šapat probudio je strast za pljačkom u Konanovom varvarskom srcu, ali urođena opreznost ipak zadržava Simerijanca.

— Zašto ne pozovemo vojnike da nam pomognu? — zabrundao je. — Ili, tvoje sluge? Sigurno će nam biti potrebna pomoć da donesemo opljačkano blago nazad u logor!

Feng odmahnu glavom.

— Nikako, časni savezniče! Blago se sastoji od dva mala zlatna kovčega od devičanskog zlata, a svaki je napunjen izuzetno retkim i dragocenim draguljima. Svaki od nas može da ponese prinčevsko bogatstvo i zašto deliti to blago sa drugima? Pošto je tajna samo moja,

meni, prirodno, pripada polovina. A tada, ako si dovoljno izdašan da поделиš svoju polovinu sa četrdeset ratnika... pa, to ti treba da odlučiš.

Više nije trebalo podsticati Konana da prihvati zamisao vojvode Fenga.

Plata vojnika kralja Jildiza bila je bedna i obično je kasnila. U nadoknadu za napornu turansku službu do danas je dobio mnogo praznih reči, počasti, a vrlo malo novca.

— Idem da donesem alat za kopanje — promrmlja Feng.

— Treba da napustimo logor odvojeno, da ne pobudimo sumnju. Dok ja otpakujem alat, ti obuci pancirnu košulju i pripaši oružje.

Konan se namršti.

— Šta će mi oklop za kopanje kovčega?

— O izvrsni gospodine! U ovim brdima ima mnogo opasnosti. Ovde love strašni tigar i divlji leopard, ogromni medved i naprasiti divlji bivo, a da ne pominjem lutajuće bande divljih lovaca. Verujte mi, kapetane, znam o čemu govorim!

— Dobro, dobro — progundava Konan.

— Izvrsno! Znao sam da će tako moćan duh kao tvoj uvideti snagu mojih argumenata. Sad se rastajemo. Srešćemo se pri izlasku

meseca u podnožju doline. To je otprilike jedan sat. Imaćemo dovoljno vremena za pripreme.

2. Čudovišni monolit

Noć je postajala tamnija, a vetar hladniji. Sva sablasna predosećanja koja je Konan osetio otkako je ušao u ovu ukletu dolinu, vratiše se punom snagom. Dok je nemo išao pored sićušnog Kitajca, bacao je sumnjičave poglede u tamu. Strmi kameni zidovi sužavali su se s obe strane. Jedva je ostalo mesta za hod između litice i obale potoka koji je grgoljio kraj njihovih nogu.

Sjaj se pojavio na maglovitom nebu iza njih i rastao u biserno-opalnim prelivima. Zidovi doline nestadoše sa obe strane i dva čoveka krenuše po zelenom travnjaku koji se širio na obe strane. Potok skrenu nadesno i klokućući nestade iza krivine obrasle papratima.

Dok su izlazili iz doline, polumesec se digao iznad litica. Bleda, varljiva svetlost meseca obasjavala je mali, zaobljeni breg koji se pravo pred njima dizao sa ledine. Šumom ovenčana strma brda su stajala iza njega, crna u vodnjikavoj mesečini.

Dok je mesec bacao srebrni prah na breg pred njim, Konan zaboravi svoja predosećanja. Ovde se dizao monolit o kome je govorio Feng. Bilo je glatko, tupo, presijavajuće koplje od tamnog kamena koje je počinjalo na vrhu brega, a zatim se vinulo gore i probijalo natkrivljeni sloj magle. Vrh mu je bio skoro nevidljiv.

Ovde se, dakle, nalazila grobnica kralja Hsia, baš kao što je Feng i rekao. Blago mora da je zakopano tu, ili ispod njega ili sa strane. Uskoro će otkriti gde.

Sa Fengovom polugom i lopatom na ramenu, Konan se snažno progurao kroz žbunove rododendrona i pošao uz brdo. Zastao je da pruži ruku svom pratiocu. Posle kratkog veranja stigli su na vrh nagiba.

Pred njima se monolit dizao iz centra blago konveksnog vrha brega.

»Breg je verovatno veštačka mogila«, mislio je Konan, »onakva kakva se u mojoj zemlji povremeno gomila nad ostacima velikih vođa. Ako je blago na dnu takve mogile biće potrebno više od jedne noći kopanja da se otkrije...«

Konan s dozom iznenađenja stegnu polugu i lopatu. Neka nevidljiva sila ih je zgrabila i vukla prema stubu. Nagnuo se nasuprot stubu, a

moćni mišići su mu se nadimali pod panciranom košuljom. Međutim, neka sila ga je vukla prema monolitu. Kada je video da će biti privučen stubu, pusti alatke koje poleteše ka kamenu. Udariše ga uz glasan zveket i čvrsto se priljubiše za njega.

Ipak, puštanje alatki nije oslobodilo Konana privlačne sile spomenika, koji je sada vukao njegovu pancirnu košulju isto onako jako kao lopatu i polugu. Posrćući i prpklinjući, Konan tresnu svom snagom o monolit. Leđa i nadlaktice, tamo gde ih je pancirna košulja pokrivala, bile su zalepljene za stub. Isto je bilo i sa glavom u turanskom šlemu sa šiljkom i mačem u kaniji za pojasom.

Konan se borio da se iščupa. Ubrzo je otkrio da neće uspeti. Kao da su ga nevidljivi lanci čvrsto vezivali za stub od crnog kamena.

— Kakav je ovo đavolji trik, pseto izdajničko? — procedi Konan.

Smešeći se, Feng dođe do mesta gde je Konan stajao prilepljen uz stub.

Naizgled nedodirljiv za misterioznu silu, Kitajac izvadi svilenu ešarpu iz jednog od kesastih rukava svog svilenog kaputa. Čekao je da Konan otvori usta da zaurla za pomoć, a zatim vešto zabi gomilu svile u Konanova usta.

Dok se Konan gušio i žvakao tkaninu, mali čovek čvrsto veza ešarpu oko Konanove glave. Najзад, Konan se umirio dahćući. Nemo je posmatrao kurtoazan osmeh malog vojvode.

— Izvini zbog prevare, o plemeniti divljače! — zašušta Feng. — Bilo je potrebno da moja malenkost smisli neku priču ne bi li podstakla tvoju primitivnu strast za zlatom i da te namami ovde samog.

Konanove oči blesnuše vulkanskim besom kada je napregao svu snagu svog moćnog tela protiv nevidljive sile koja ga je držala za monolit. Znoj mu se slivao niz obrve i natapao pamučni haketon pod pancirom. Pokuša da viče, ali iz njegovog grla čulo se samo krkljanje.

— Pošto se tvoj život, dragi moj kapetane, približava predodređenom kraju — nastavi Feng — bilo bi nepristojno od mene da ne objasnim svoje ponašanje. Znaj da je dvor njegovog milostivog, ali budalastog visočanstva, kralja od Kusana, podeljen na dve stranke. Jedna od njih, Beli Paun, smatra dobrodošlim dodir sa varvarima Zapada. Druga, Zlatni Fazan, gnuša se svake veze sa tim

životinjama; a ja sam, naravno, jedan od nesebičnih patriota Zlatnog Fazana. Rado bih dao svoj život da upropastim tvoje takozvano poslanstvo, samo da dodir sa tvojim varvarskim gospodarima ne zagadi našu čistu kulturu i ne poremeti naš od neba dati idealni sistem.

Srećom, takva mera izgleda nepotrebna. Jer, ja imam, tebe, vođu bande stranih đavola, a tu, oko tvog vrata, visi sporazum koji je Sin Neba potpisao s tvojim prostačkim paganskim kraljem.

Mali vojvoda izvuče ispod Konanove pancirne košulje cev od slonovače sa dokumentima. Otkao je lanac koji ju je držao oko Konanovog vrata i gurnuo u jedan od svojih prostranih rukava, dodajući uz pakostan osmeh:

— Što se tiče sile koja te drži zarobljenog, neću pokušati da objasnim njenu suptilnu prirodu tvom dečjem intelektu. Dovoljno je objasniti da materija od koje su isklesali ovaj monolit, ima čudnu osobinu da nezadrživom snagom privlači gvožđe i čelik. Dakle, ne plaši se; nikakva neosvećena magija te ne drži zarobljenog.

Konana su ova obaveštenja malo ohrabrila. Video je jedanput u Agrapuru kako mađioničar diže eksere komadom crvenog kamena i pretpostavljao je da je sila koja ga drži istog porekla. Ali, pošto nikada nije čuo za magnetizam, to je za njega bila magija.

— Da ne bi gajio lažne nade da će te tvoji ljudi spasti — nastavi Feng — i na to sam mislio. U ovim brdima žive Džage, primitivno pleme lovaca na glave. Skupiće se na kraju doline privučeni vašom vatrom i jurnuti na logor u zoru. Uvek tako rade.

— Do tada ću ja, nadam se, biti daleko. Ako i mene uhvate... pa, čovek mora jednom da umre, i verujem da ću to učiniti sa čašću i dostojanstvom koje priliči nekom mog ranga i kulture. Siguran sam da će moja glava biti divan ornament u Džaga kolibi.

I tako, dobri moj varvarine, zbogom. Oprostićeš mojoj malenkosti što ti okreće leđa u tvojim zadnjim trenucima. Tvoja propast je na neki način za žaljenje, i ne bih uživao gledajući je. Da si imao dobro kitajsko vaspitanje, bio bi dobar sluga... recimo moj čuvar. Ali, stvari su takve kakve su.

Posle podrugljivog oprostajnog naklona, Kitajac se povuče u podnožje brega. Konan se upita da li je vojvodin plan da ga ostavi zarobljenog uz stub dok ne umre od gladi i žeđi. Ako njegovi ljudi pre

zore primete njegovu odsutnost, možda će ga potražiti. Međutim, pošto se iskrao iz logora ne obaveštavajući nikoga, neće znati da li da dižu uzbunu zbog njegovog nestanka. Kada bi samo mogao da im javi, pročešljali bi okolinu i začas bi sredili izdajničkog malog vojvodu. Ali, kako javiti?

Svojom divovskom snagom ponovo je pokušao da se odupre sili koja ga je gnječila o stub, ali bez rezultata. Mogao je da pomeri donje delove nogu i ruku, pa čak i da pomalo okreće glavu. Telo mu je, međutim bilo čvrsto prikovano gvozdenim pancirom koji ga je obuhvatao.

Mesec je sijao punim sjajem. Konan zapazi da su oko njegovih nogu i osnove spomenika razbacani grozni ostaci drugih žrtava. Ljudske kosti i zubi stajali su nagomilani kao staro smeće. Mora da je gazio po njima kada ga je misteriozna sila povukla prema stubu.

Konan se uznemiri kad pri punoj svetlosti vide da su ti ostaci čudno zamrljani. Izbliza se videlo da su kosti izjedene. Kao da je neka korozivna tečnost rastvorila glatke površine i otkrila suđerastu strukturu ispod njih.

Okretao je glavu sa jedne na drugu stranu tražeći način da pobjegne.

Kitajčeve reči izgledale su istinite, jer je sada mogao da razabere parčice gvožđa nevidljivom snagom držane za čudno umrljani i izbeljeni kamen. S leve strane ugledao, je lopatu, polugu i zarđali šlem. S druge strane za kamen je bio zalepljen bodež izjeden od vremena. Još jedanput je sručio svu svoju snagu na nepopustljivu silu...

Negde ispod zazvuča sablasni zvuk frule i podrugljiva, izluđujuća melodija. Napinjući oči na varljivoj mesečini, Konan vide da Feng nije otišao. Vojvoda je sedeo na travi kosine brega, blizu njegove osnove.

Izvadio je čudnu frulu i zasvirao na njoj.

Kroz piskavu svirku frule do Konanovih ušiju dopre neki slabašan zvuk. Izgledalo je da dolazi odozgo. Mišići Konanovog moćnog vrata iskočiše kada je iskrenuo glavu da pogleda gore. Turanski šlem sa šiljkom zagreba po kamenu. A onda mu se krv sledila u žilama.

Nestala je magla koja je zaklanjala vrh monolita. Izlazeći polumesec sijao je kroz neku amorfnu masu, koja je čučala na vrhu stuba. Podsećala je na ogroman komad drhtavog, poluprovidnog želea i bila je živa. Život —ljigavi, podrhtavajući život — pulsirao je u njoj. Mesečina se presijavala na njoj dok je udarala kao ogromno, živo srce.

3. Ljigava gnusoba

Dok je Konan, sleđen od užasa, gledao, pihtijasta masa stanovnika vrha monolita poče da curi i pipajući traži niz stub, prema njemu. Ljigavi pipak puzao je po glatkoj površini kamena. Konan poče da shvata poreklo mrlja na licu monolita.

Vetar se promeni i strujanje vazduha donese u Konanove nozdrve užasan smrad. Sada je znao zašto kosti oko osnove monolita izgledaju tako čudno, izjedene. Sa strahom koji mu je skoro oduzeo razum shvati da pihtijasta masa izbacuje tečnost pomoću koje vari svoj plen. Pitao se koliko li je ljudi još od pradavnina stajalo na njegovom mestu, bespomoćno vezanih za stub i čekajući oprljujuće milovanje gnusobe koja se sada spuštala ka njemu.

Možda ju je zvuk Fengove čudne frule prizvao na groznu gozbu, a možda i miris ljudskog mesa. Šta god da je bio razlog, počela je polako da se spušta ka njegovom licu. Vlažni, odvratni žele je šištao i balio, polako klizeći ka njemu.

Očajanje dade novu snagu zgrčenim, umornim mišićima. Baca se sa strane na stranu pokušavajući zadnjim atomima snage da razbije zahvat misteriozne sile. Prilikom jednog trzaja sa iznenađenjem otkri da je delimično kliznuo oko stuba.

Znači stisak koji ga drži ne sprečava svaki pokret! Ovo mu pruži povod za razmišljanje, mada je znao da ne može dugo tako da izbegava smrtonosni zagrljaj čudovišta.

Nešto ga ubode u slabinu. Pogleda dole i ugleda rđom izjedeni bodež koji je ranije ugledao. Njegovo bočno kretanje dovelo je balčak oružja do rebara.

Nadlaktica mu je još uvek bila pritisnuta o kamen zbog rukava pancira košulje, ali podlaktica i šaka bile su slobodne. Da li može dovoljno da savije ruku da zgrabi dršku bodeža?

Napregao se, mičući šaku po kamenu. Pancir na ruci polako je grebao po površini. Znoj mu se slivao u oči. Malo-pomalo, napregnuta ruka se pomerala prema dršci bodeža. Rugalica iz Fengove frule mu je luđački odjekivala u ušima, dok mu je odvratni smrad ljigave mase ispunjavao nozdrve.

Šaka dodirnu bodež. Trenutak kasnije čvrsto je stezao dršku, ali kada se napeo da ga odvoji od stuba sečivo izjedeno od rđe puče uz oštar zvuk.

Spuštajući pogled nadole vide da se oko dve trećine oštrice odlomilo i ostalo priljubljeno uz kamen. Preostala trećina još uvek je štrcala iz balčaka. Pošto je sada bilo manje gvožđa koje bi stub privlačio, Konan je mogao, doduše s naporom, da iščupa patrljak oružja.

Dok su mu mišići podrhtavali od napora da drži oružje udaljeno od kamena, prisionio je jednu od tih ivica o kožni kaiš koji je spajao dve polovine pancirne košulje. Pažljivo poče da testeríše sirovu kožu zarđalom oštricom.

Svaki pokret bio je agonija. Napetost je predstavljala neizdrživo mučenje. Izvijena ruka je bila bolna i utrnula. Prastara oštrica je bila iskrzana, tanka i krta; nagli pokret ju je mogao slomiti, ostavljajući ga bespomoćnog. Pažljivo je povlačio sečivom gore, pa dole. Smrad stvorenja postajao je sve jači, a šištavi zvuk njegovog napredovanja sve glasniji.

A tada Konan oseti kako remen puče. U sledećem trenutku upotrebio je svu svoju snagu protiv suptavajuće magnetne sile. Remen se izvlačio kroz očice na pancirnoj košulji sve dok se cela jedna strana košulje ne otvori.

Rame i pola ruke izadoše kroz otvor.

Tada je osetio lagani udarac po glavi. Smrad poče da ga guši. Njegov nevidljivi napadač odozgo napredovao je sa svih strana po šlemu. Konan je znao da je pihijasti pipak stigao do šlema i da pipa po njegovoj površini, tražeći meso. Za koji trenutak korozivna masa će poteći njegovim licem...

Pomamno izvuče ruku iz rukava odvezanog dela pancirne košulje.

Slobodnom rukom otkopča opasač i podbadačni remen šlema. Tada se potpuno iščupao iz smrtonosnog zahvata svog pancira, ostavljajući svoj tulvar i oklop priljubljene uz kamen.

Posrćući, udaljio se od stuba. Nesigurno se ljuljao na drhtavim nogama.

Svet osvetljen mesečinom zapliva mu pred očima.

Bacajući pogled nazad, vide da je pihtijasta zver već progutala njegov šlem. Besno je bacala pipke nadole i sa strane, podrhtavajući i tražeći u titravoj svetlosti izgubljeni plen.

Demonско sviranje se i dalje nastavljalo. Feng je sedeo prekrštenih nogu na travi, svirajući čudnu, tajanstvenu melodiju. Bio je opsednut nekakvom neljudskom ekstazom.

Konan pocepa i baci tkaninu iz usta. Bacio se kao leopard u napadu.

Sletio je dole i besno napao malog vojvodu. Otkotrljali su se niz ostatak obronka kao klupko svilene odeće i trzajućih udova. Udarac po glavi smiri Fengov otpor. Konan potraži po Kitajčevim širokim rukavima i iščupa cilindar od slonovače sa dokumentima.

Tada se Konan otetura nazad uz obronak, vukući Fenga za sobom. Kada je stigao do ravnog dela oko osnove monolita, podiže Fenga u vazduh iznad svoje glave. Videći šta mu se sprema, vojvoda ispusti jedan visoki, piskavi krik užasa kad ga Konan baci na stub. Kitajac udari o monolit sa potmulim zvukom i onesvešćen kliznu na zemlju.

Fengove crte lica se zamagliše kad ljigava masa pređe preko, njih. Tada meso izblede, a pojaviše se lobanja i zubi, jezivo iscereni. Hraneći se, gnusoba porumene.

4. Bekstvo u sigurnost

Iscrpljen i posrćući, Konan se vrati u logor. Iza njega, kao kakva džinovska baklja, stajao je monolit.

Trebalo mu je svega nekoliko trenutaka da svojim kresivom upali trud.

Sa mračnim zadovoljstvom gledao je kako se uljasta površina pihtijastog čudovišta zapalila i gorela dok se ono uvijalo u bezglasnoj agoniji. »Neka oboje gore«, pomislio je. »Polusvareni leš tog izdajničkog pseta i njegov jezivi ljubimac!«

Dok se Konan približavao logoru, primetio je da njegovi ratnici još uvek spavaju. Nekolicina je stajala i ljubopitljivo zverala u udaljenu svetlost lomače. Kada se pojavio okrenuše se ka njemu, vičući: — Gde ste bili, kapetane? Kakav je to plamen? Gde je vojvoda?

— Slušajte, vi izbuljene žderonje — zaurla dok je ulazio u osvetljeni krug — budite momke, sedlajte konje i spremajte se za beg. Uхватili su nas Džaga lovci na glave i samo što nisu stigli. Dočepali su se vojvode, ali ja sam se oslobodio. Kusro! Mulai! Trkom ako nećete da vam glave vise u kolibama onih đavola! I, tako mi Kroma, nadam se da ste mi ostavili nešto od onog vina!

OKRVAVLJENI BOG

Konan služi u vojsci Turana već dve godine, putujući naširoko i učeći osnove organizovanog ratovanja. Kao i obično, gužva mu je najbliži pratilac. Posle jednog nemilog događaja - priča se da je bila upletena ljubavnica zapovednika konjičke jedinice u kojoj je služio - Konan razmišlja da dezertira iz turanske vojske. Glasine o blagu ga šalju u potragu za plenom u Kezanske planine, na istočnim granicama Zamore.

1.

Bilo je mračno kao u ambisu u tom jezivom sokaku po kome je Konan od Simerije pipajući tražio put u potrazi za nečim heuhvatljivim. Da je tu nekoga bilo, video bi visokog i strahovito moćnog čoveka. Na sebi je imao lepršavi zuagirski kilt, preko njega pancirnu košulju od fine čelične mreže, a preko nje zuagirski ogrtač od kamilje dlake. Njegova crna kosa i široko, ozbiljno mladalačko lice, bronzano od pustinjskog sunca, bili su skriveni zuagirskom kufijom.

Oštar, bolni vrisak zapara mu uši.

Takvi krici nisu bili neobični u krivudavim sokacima Arenduna, grada lopova. Nijedan oprezan ili plašljiv čovek ne bi ni pomislio da se meša u stvari koje ga se ne tiču. Konan nije bio ni oprezan, ni plašljiv. Njegova uvek živa ljubopitljivost nije mu dozvoljavala da propusti poziv za pomoć; pored toga, tražio je izvesne ljude i ova gužva je mogla da bude znak njihovih prisustava.

Slušajući svoje brze varvarske instinkte, okrenuo se prema zraku svetlosti koji je u blizini razbio tamu. Trenutak kasnije virio je kroz pukotinu u čvrsto zatvorenim kapcima prozora u debelom kamenom zidu.

Gledao je u prostranu sobu sa baršunastim tapiserijama, skupocenim tepisima i ležaljka. Oko jedne od njih okupila se grupa ljudi - šest mišićavih brava iz Zamore i još dvojica koji se nisu mogli prepoznati. Tu je bio još jedan čovek, pripadnik kezanskog plemena, go do pojasa. Mada je bio snažan čovek, po jedan bandit, mišićav kao i on sam, držao ga je za članke ruku i nogu. Četvorica su ga rastegli tako da nije mogao da se pokrene, mada su mu se mišići na rukama i ramenima napinjali u drhtavim čvorovima. Zakrvavljene oči su plamtele, a široka prsa se presavijala od znoja. Dok je Konan gledao, gipki čovek sa turbanom od crvene svile mašicama podiže usijanu žeravicu iz užarenih mengela i nadnese je nad drhtava prsa već izbrazdana ožiljcima od sličnog mučenja.

Drugi, viši od čoveka sa crvenim turbanom, promumla pitanje koje Konan nije razumeo. Kezanšanin snažno zatre se glavom i divljački pljunu ispitivača. Užareno ugljevlje pade pravo na maljave grudi. U

tom trenutku paćenik ispusti neljudski urlik. Konan se baci svom težinom na kapke.

Simerijančeva akcija nije bila tako nepromišljena kao što je to izgledalo.

Za njegove sadašnje planove bio mu je potreban prijatelj među kezanškim brđanima. Tu je bila prilika da jednog zadobije. Kapci pukoše sa treskom, i on pade na pod nogama napred. U jednoj ruci je imao mač a u drugoj zuagirski bodež. Mučitelji se okrenuše i dreкнуše od iznenađenja.

Ugledaše visoku, masivnu figuru odevenu u odeću sa naborima lepršave kufije navučenim preko lica. Iznad maske, oči su bleštale vulkanskom plavom vatrom. Za trenutak scena bi ukočena, zamrznuta, a zatim eksplodira u divljem pokretu.

Čovek sa crvenim turbanom izreče kratku naredbu i rutavi džin se baci na iznenadnog napadača. I Simerijanac ubilački napade. Jedna šaka odlete uz pljusak krvi, a duga uska oštrica u Konanovoj levoj ruci raspára protivnikov vrat, gušeći krik agonije.

Simerijanac skoči preko padajućeg tela na Crveni Turban i njegovog visokog pratioca. Crveni Turban izvuče nož, a visoki čovek sablju.

— Poseci ga, Đilad! — zareža Crveni Turban, povlačeći se pred Simerijančevim silovitim jurišem. — Zal, pomози mu!

Čovek zvani Đilad parirao je Konanu i ubrzo mu vrati udarac. Konan izbegnu zamah okretom koji bi postideo skok izgladnelog pantera, i taj pokret ga doveđe u domašaj Turbanovog noža. Nož sevnu; oštrica udari Konanov bok, ali ne uspe da probije pancirnu košulju. Crveni Turban odskoči nazad, za dlaku izbegavajući Konanov nož čija mu je vitka oštrica rasekla svilenu bluzu i kožu ispod. Spotaknu se o stolicu i pruži se na zemlju, ali pre nego što je Konan mogao da iskoristi svoju prednost počеше da pljušte udarci Điladove sablje.

Konan ugleda čoveka zvanog Zal gde napreduje sa teškom ubojitom sekirom, dok se Crveni Turban dizao na noge.

Konan ne sačeka da ga okruže. Zamah sablje baci Đilada nazad. A onda, dok je Zal dizao sekiru, Konan jurnu ispod sekire i u sledećem trenutku Zal je bio na podu, previjajući se u sopstvenoj krvi. Konan

skoči na ljude koji su još uvek držali zarobljenika. Oni pustiše čoveka, vičući i izvlačeći svoje tulvare. Jedan zamahnu na Kezanšanina koji izbeže udarac skotrljavši se sa klupe. Tada se Konan stvori između njega i njih. Povlačio se pred njihovim udarcima dovikujući Kezanšaninu: — Napolje! Pre mene! Brzo!

— Psi! — zavrišta Crveni Turban. — Ne dajte da pobegnu!

— Dođi i sam probaj ukus smrti, pseto! — nasmeja se Konan divlje, govoreći zarnoranski sa varvarskim naglaskom.

Kezanšanin, još slab od mučenja, dignu rezu i gurnu vrata koja su vodila u malo dvorište. Posrtao je preko dvorišta dok se Konan borio sa mučiteljima. Smejao se i psovao ih dok je parirao i ubadao. Crveni Turban je poigravao iz gužve, psujući besno. Konanov mač sevnu kao kobrin jezik, a jedan Zamorijanac vrisnu i pade, hvatajući se za stomak. Napadajući, Đilad se spotače o njega i pade. Pre nego što se besna gomila napadača zaglavljena u dovratku iskobelja, Konan se okrenu i potrča preko dvorišta prema zidu iza koga je Kezanšanin već nestao.

Vraćajući oružje u korice, Konan skoči i uhvati se za vrh zida. Podiže se gore i na tren ugleda crnu, vijugavu ulicu. Tada nešto tresnu po njegovoj glavi i on pade sa zida u senovitu ulicu.

2. Ukradena mapa

Škriljavo svetlo male voštanice probudi Konana. On sede, trepćući i proklinjući. Prvo je počeo da pipa sablju. Tada neko dunu i ugasi svetlo, a glas progovori u tami.

— Budi miran, Konane od Simerije. Ja sam ti prijatelj.

— Ko si ti, za ime Kroma? — upita Konan. Pronašao je svoju sablju u blizini. Neprimetno je skupio noge ispod sebe, spremajući se da odskoči — Tvoj prijatelj — ponovi drugi sa slabim iranistanskim naglaskom. —Zovi me Sasan.

Konan se diže sa sabljom u ruci. Iranistanac pruži nešto ka njemu. Pri svetlosti zvezda Konan uhvati svetlucanje čelika, ali pre nego što je udario shvati da je to njegov sopstveni nož, okrenut drškom.

— Sumnjičav si kao izgladnjeli vuk, Konane — nasmeja se Sasan. —Čuvaj svoj čelik za neprijatelje.

— Gde su? — Konan uze nož.

— Nestali. Otišli su u planine, tragom »okrvavljenog boga«.

Konan se zagleda u Sasana i zgrabi njegov kilt gvozdenim stiskom. Buljio u njegove tamne oči, podsmešljive i misteriozne na zvezdanoj svetlosti.

— Proklet da si, šta ti znaš o »okrvavljenom bogu«? — Konanov nož dodirnu Kezaništanca odmah ispod rebara.

— Znam ovo — reče Sasan. — Došao si u Arendun sledeći lopove koji su ti ukrali mapu blaga većeg od riznice kralja Jildiza. I ja sam došao tražeći nešto. Skrivao sam se u blizini, gledajući kroz rupu u zidu kada si ti uleteo u sobu u kojoj su mučili Kezanšanina. Kako si znao da su ti oni ukrali mapu?

— Nisam znao — promrmlja Konan. — Čuo sam krike, pa sam pomislio da bi bilo dobro da se umešam. Da sam znao da su oni ti koje tražim... koliko ti znaš?

— Slušaj: u planinama, tu u blizini, skriven je prastari hram u koji se brdski narod plaši da uđe. Priča se da potiče iz doba pre kataklizme.

Mudraci se ne slažu oko toga da li su ga napravili Grondarijanci ili nepoznati praljudski narod koji je vladao Hirkanijancima odmah posle kataklizme.

Kezanšani zabranjuju ulaz u tu oblast svim strancima, ali je Nemeđanin, zvani Ostorio, ipak pronašao hram. Ušao je i otkrio zlatnog idola prekrivenog crvenim draguljima i nazvao ga »okrvavljeni bog«. Nije mogao da ga ponese jer je veći od čoveka, ali je napravio mapu sa namerom da se vrati. Mada je uspeo da ode u Šadizaru ga probode neki kavgadžija i on umre. Pre nego što je umro, mapu je dao tebi, Konane.

— Pa? — pitao je Konan namrgođeno. Kuća iza njega bila je mračna i tiha.

— Mapa je ukradena — reče Sasan. — Ko je ukrao, znaš.

— Tada nisam znao — promumla Konan. — Kasnije sam saznao da su to bili lopovi Ziras Korinćanin i Aršak, razbaštinjeni turanski princ. Neki puzavi sluga prisluškivao je umirućeg Ostorio i rekao im sve. Mada nijednog nisam video, pratio sam ih do ovog grada. Lutao sam naokolo tražeći neki trag, kad natrčah na ovu gužvu.

— Borio si se sa njima i ne znajući! — reče Sasan. — Onaj Kezanšanin je Rustum, inače je špijun kezanškog poglavice Keraspe. Namamili su ga u kuću i mučili ga da bi im pokazao tajne staze kroz planine. Ostalo znaš.

— Sve, jedino ne znam šta se desilo kad sam se popeo na zid.

— Neko je bacio stolicu i pogodio te u glavu. Kada si pao sa spoljne strane, nisu više obraćali pažnju na tebe. Mislili su da si mrtav... ili te nisu prepoznali iza maske. Gonili su Kezanšanina, ali ne znam da li su ga uhvatili. Uskoro su se vratili, osedlali konje i odjahali na zapad, ostavljajući mrtve tamo gde su pali. Došao sam da vidim ko si i prepoznao te.

— Čovek u crnom turbanu je Aršak — promrmlja Konan. — Ali, gde je Ziras?

— Premaskiran u Turanca... čovek koga zovu Đilad.

— Opa! I šta sada? — upita Konan.

— Kao i ti, i ja želim »crvenog boga« uprkos tome što je od svih onih koji su ga vekovima tražili samo Osorio pobegao živ. Naravno, postoji neko misteriozno prokletstvo bačeno na buduće otimače...

— Šta ti znaš o tome? — upita Konan oštro.

— Ne mnogo. Narod Kezankie govori o propasti koju bog baca na one koji dignu gramzivu ruku na njega, ali ja nisam sujeverna

budala. I ti se ne plašiš, zar ne?

— Naravno da ne!

U stvari, plašio se. Mada se nije plašio nijednog čoveka ili zveri, natprirodno je ispunjavalo njegov varvarski duh atavističkim užasom. Ipak, to nije hteo da prizna.

— Šta smišljaš?

— Pa, ni ti ni ja ne možemo da se nosimo sa Zirasovom bandom, ali zajedno ih možemo pratiti i oteti im idola. Šta kažeš na to?

— Pristajem, ali, ubiću te k'o psa ako probaš neki trik!

Sasan se nasmeja:

— Znam da bi to i učinio i zato možeš da mi veruješ. Dođi, konji nas čekaju.

Pođoše kroz krivudave ulice sa visećim rešetkastim balkonima. Kroz prljave sokake došli su do jedne osvetljene kapije koja je vodila u dvorište.

Na Sasanovo kucanje u vratancima se pojavi bradato lice. Posle nekoliko promrmljanih reči, kapija se otvori. Sasan uđe, a Konan ga je sumnjičavo sledio. Ali, konji su bili tu. Vlasnik saraja posla pospane sluge da ih osedlaju i napune im bisage hranom.

Uskoro Konan i Sasan izjahaše kroz zapadnu kapiju. Sasan je bio gojazan, ali mišićav, širokog, lukavog lica i tamnih, budnih očiju. Nosio je konjičko koplje na ramenu, a oružjem je baratao sa sigurnošću koju donosi dugogodišnje iskustvo. Konan nije sumnjao da će se u gužvi boriti lukavo i hrabro. Međutim, znao je da može da mu veruje samo dotle dok ovome njihov savez bude odgovarao i da će pokušati da ga ubije prvom zgodnom prilikom da bi se dočepao celog blaga.

Zora ih je zatekla u jahanju kroz grebenaste klisure golih, tamnih, kamenitih planina Kezankije koje odvajaju najistočnije oblasti Kota i Zamore od stepa Turana. Mada su i Kot i Zamora polagale pravo na ovu oblast nijedna nije mogla da je pokori, a grad Arendun, koji je ležao na strmom brdu, uspešno je izdržao dve opsade turanskih hordi sa istoka. Put se račvao i postajao sve manje vidljiv. Konan primeti da je Sasan uznemiren. Onda mu ovaj konačno priznade da više ne zna gde su.

— Ja još uvek mogu da sledim njihove tragove — progovori Konan.

Časovi su prolazili, a znaci nedavnog prolaska konja postadoše jasniji.

— Približavamo im se. Brojno su mnogo jači od nas. Da ostanemo po strani dok ne uzmu idola, a onda da ih presretnemo i otmemo ga? —predloži Konan.

Sasanove oči zasijaše.

— Odlično! Ipak, budimo oprezni! Ovo je zemlja Keraspina, a on zarobi sve koje uhvati.

3. Keraspa napada

Popodne su još uvek sledili ostatke prastarog, zaboravljenog puta. Dok su jahali prema uzanoj klisuri, Sasan prošaputa: — Ako je onaj Kezanšanin stigao do Keraspe, Kezanšani će čekati strance...

Samo što je to rekao, iz klisure izjaha jedan Kezanšanin podignute ruke.

Oni zategoše uzde.

— Stanite! — povika. — Ko vam je dozvolio da jašete po zemlji Keraspinoj?

— Pažljivo — promrmlja Konan. — Možda su svuda oko nas.

— Keraspa uzima harač od svih putnika — odgovori Sasan šapatom. — Možda je to sve što ovaj momak želi.

Petljajući po svom pojasu, on odgovori brđaninu: — Mi smo samo siromašni putnici, kojima će biti drago da plate harač tvom hrabrom poglavici. Jašemo sami.

— Ko je to onda iza vas? — upita Kezanšanin, pokazujući glavom u pravcu odakle su došli.

Sasan malo okrenu glavu. U istom trenu Kezanšanin iščupa bodež iz pojasa i zamahnu ga na Iranistanca.

Ma koliko da je bio brz, Konan je bio brži. Dok je bodež leteo ka Sasanovom vratu, Konanova sablja blesnu i čelik zapeva. Bodež odlete okrećući se, a Kezanšanin zareža i maši se mača. Pre nego što je uspeo da je povuče, Konan ga udari raspolučujući mu turban i lobanju.

Kezanšaninov konj zarza i prope se zbacajući leš. Konan obode svog konja. — Jaši u klisuru! — povika. — Ovo je zaseda!

Još dok je Kezanšanin padao na zemlju, začu se oštar zvižduk strele.

Sasanov konj poskoči kad mu se strela zabi u vrat i jurnu ka grlu tesnaca.

Konan oseti kako mu strela cepa rukav dok je mamuzao konja bežeći za Sasanom koji više nije mogao da kontroliše svoga konja.

Dok su leteli ka ulazu u klisru, iz nje izjahaše tri konjanika vitlajući tulvarima širokog sečiva. Pošto nije mogao da obuzda svog

podivljalog konja, Sasan upravi koplje na najbližeg. Ono proburazi čoveka i izbací ga iz sedla.

U sledećem trenutku Konan se poravnáo sa dugim mačevaocem koji je vitláo teškim tulvarom. Konan diže sablju i oštrice se sudariše uz strašan zveket. Zatežući uzde, Konan udari nadole svom svojom ogromnom snagom odbacujući protivnički tulvar i rascepljujući lobanju njegovog vlasnika. Trenutak kasnije galopiráo je uz klisuru dok su strele vrištale oko njega. Sasanov ranjeni konj se spotaknu i pade, a Iranistanac lako odskoči.

Konan povuče uzde i viknu:

— Skači iza mene!

Sa kopljem u ruci, Sasan skoči iza Konana. Na dodir mamuza teško opterećeni konj polete niz klisuru. Buka iza njih pokaza da brđani žure ka svojim skrivenim konjima. Zaokret u klisuri priguši zvuke.

— Mora da se kezanški špijun vratio Keraspi — dahtáo je Sasan. — Oni žele krv, a ne zlato. Misliš li da su satrli Zirasa?

— Možda je prošáo pre nego što su postavili zasedu, ili su ga sledili kada smo mi naišli. Mislim da je još pred nama.

Milju kasnije začuše slabe zvuke potere. Tada izađoše u kotlinu ograđenu okomitim liticama. Od sredine ove kotline padina je vodila ka uzanom prolazu na drugoj strani. Dok su se približavali prolazu, Konan vide da je njegov ulaz ograđen kamenim zidom. Sasan dreknu i skoči sa konja kad roj strela zazuja oko njih. Jedna pogodi njegovog konja u grudi.

Životinja zanjíšta i sruši se, a Konan odskoči i otkotrlja se iza gomile kamenja gde se Sasan već zaklonio. Nekoliko strela se polomi o kamenje, ostale su podrhtavale zarivene u zemlju. Dvojica pustolova se kiseló pogledaše.

— Pronašli smo Zirasa! — reče Sasan.

— Za koji tren — nasmeja se Konan — jurnuće na nas, a Keraspa će nam doći otpozadi da zatvori zamku.

U tom jedan izazivački glas povika: — Izađite da vas izbušimo, nitkovi! Ko je taj Zuagir s tobom, Sasane?

Mislio sam da sam mu sinoć prosuo mozak!

— Ime mi je Konan! — zaurla Simerijanac.

Posle kratkog zatišja, Ziras povika: — To sam i pretpostavljaó. Svejedno, sad vas imamo!

— I vi ste u istom škripcu! — viknu Konan. — Čuli ste borbu u klisuri?

— Da, čuli smo kad smo pojili konje. Ko vas goni?

— Keraspa i stotinu Kezanšana! Da ne mislite da će vama gledati kroz prste?

— Bolje da nas pustite da vam se pridružimo — dodade Sasan.

— Je li to istina? — viknu Ziras. Glava sa turbanom pojavi se iznad zida.

— Zar si gluv, čoveče? — uzvratila Konan.

Klisura počela da odjekuje od povika i topota konja.

— Dolazite ovamo, brzo! — viknu Ziras. — Imaćemo vremena da podelimo idola... ako se izvučemo živi.

Konan i Sasan skočiše i potrčaše preko padine do zida gde im maljave ruke pomogoše da ga pređu. Konan pogleda svoje nove saveznike: mračnog Zirasa tvrdih očiju, prerušenog u Turanca; Aršaka i dalje okretnog posle toliko jahanja i trojicu cmomanjastih Zamoranaca koji se iskeziše u znak dobrodošlice. I Ziras i Aršak su nosili pancirne košulje, kao Konan i Sasan.

Totop se pojača. Družina iza zida odape nekoliko strela. Nekolicina napadača uzvratila, a ostali se okrenuše i odjahaše van dometa strela da ostave konje. Zid je bio previsok za napad konjima. Jedno sedlo bi ispražnjeno, a jedan ranjeni konj zajedno sa svojim jahačem odjuri nazad u klisuru.

— Mora da su nas pratili! — zareža Ziras. — Lagao si, Konane! Gde su tih sto ljudi?

— Dovoljno ih je da nam prerežu grkljane! — reče Konan oprobavajući svoj mač. — Keraspa može kad god zaželi da pošalje pojačanje.

Ziras glasno zamumla:

— Iza zida imamo šansu. Verovatno ga je sagradila ista rasa koja je sagradila hram »crvenog boga«. Čuvajmo strele za napad.

Dok su ih četvorica pokrivala stalnim oblacima strela, ostali Kezanšani jurnuše gusto zbijeni uz padinu. Konan ugleda iza njih crvenu Keraspinu bradu. Lukavi poglavica terao je svoje ljude napred.

— Strele! — vrisnu Ziras.

Strele pljusnuše u ljudsku masu i tri prilike ostadoše da se grče na padini, ali ostali nastaviše da trče, užarenih očiju i sjajnih oštrica u dlakavim rukama.

Branioći izbaciše zadnje strele u masu, a zatim, vadeći čelik, ustadoše iza zida. Brđani se dokotrljaše do zida. Neki pokušашe da dignu svoje saplemenike na zid, drugi su kotrljali kamenje do podnožja zida da im posluži kao stepenice. Oko barijere počеше da odjekuju udarci od kojih kosti pucaju. Konan odreza glavu sa tela jednog Kezanšanina, a kraj sebe ugleda kako Sasan sjuri koplje u razjapljena usta drugoga, tako da vrh probi potiljak. Njegov saplemenik zari dugi nož u stomak jednog od Zamoranaca. Džinovski Simerijanac bi posečen po levoj ruci i uzvratnim udarcem raznese protivnikovo rame.

Skočivši preko telesa, počе da raskrčuje ljude koji su nadirali preko zida, nemajući vremena da vidi kako se odvija bitka na drugom kraju. Ziras je psovao na korinćanskom, a Aršak hirkanijskom. Neko vrisnu u smrtnoj agoniji. Ruke kao u gorile obaviše se oko Simerijančevog debelog vrata, ali Konan nape mišice i počе da probada nisko nožem sve dok ga Kezanšani ječeći ne oslobodi i preturi se preko zida.

Gutajući vazduh, Konan se osvrnu shvatajući da je pritisak popustio.

Nekoliko preostalih Kezanšana je posrtalo niz padinu ostavljajući krvavi trag za sobom. U podnožju zida ležala je gomila unakaženih leševa. Sva tri Zamoranca bila su mrtva ili na samrti. Konan ugleda Aršaka kako sedi oslonjen o zid i steže rukama stomak. Krv mu je lagano kapala između prstiju. Prinčeve usne bile su plave, ali se ipak izviše u nešto što je trebalo da liči na osmeh.

— Rođen sam u palati, a umirem kao pseto pored kamenog zida. Nije važno... sudbina. Blago je ukleto... svi koji su jahali tragom »okrvavljenog boga« umrli su... — prošaputa Aršak, dok su mu se oči polako gasile.

Ziras, Konan i Sasan se nemo pogledaše: tri mračne prilike u dronjcima isprskanim krvlju. Svi su imali izranjavljene udove, ali su ih pancirne košulje spasle smrti koja je zadesila njihove patioce.

— Video sam kako se Keraspa odšunjao! — zareža Ziras. — Stići će u selo i poslaće nam celo pleme za vrat. Treba da požurimo, zgrabimo idola i povučemo ga iz planine pre no što nas uhvate. Ima dovoljno blaga za sve.

— Tačno — grleno zamumla Konan — ali, pre nego što pođemo, vrati mi moju mapu.

Ziras zausti da nešto odbrusi, ali tada ugleda Sasana sa napetim zamoranskim lukom i strelom u njemu.

— Učini kako ti Konan kaže — reče Iranistanac.

Ziras slegnu ramenima i predade Konanu izgužvani pergament — Proklet da si, još uvek zaslužujem trećinu blaga!

Konan baci pogled na mapu i gurnu je za pojas.

— Svinja si ti, ali ako budeš igrao pošteno i mi ćemo, zar ne, Sasane?

Sasan potvrdi i poče da skuplja strele za tobolac.

4. U hramu »okrvavljenog boga«

Konji Zirasovih ljudi bili su vezani u prolazu iza zida. Tri čoveka uzjahaše najbolje životinje i povedoše još tri u kanjon iza prolaza. Noć pade, ali pošto su strepeli od Keraspa, neumorno su terali dalje.

Konan je kao soko motrio na svoje saputnike. Najopasniji trenutak će doći kada se domognu zlatne statue i pomoć ostalih im više ne bude potrebna. Ziras i Sasan se mogu udružiti protiv njega ili će mu se jedan od njih ponuditi da uklone trećeg. Ma koliko Konan bio žilav i nemilosrdan, njegov kodeks časti nije mu dozvoljavao da prvi počini izdajstvo.

Pitao se, takođe, šta je to čovek koji je nacrtao mapu pokušao da mu kaže na samrti. Nemedijac je hteo da ga upozori na nešto - ali šta?

Zora puče dok su izlazili iz tesne klisure u dolinu strmih ivica. Tesnac kroz koji su došli bio je jedini ulaz. Doveo ih je na ispupčenu ivicu široku trideset koraka. S jedne strane dizala se litica visoka koliko luk može da dobaci, a s druge se otvarala neizmerna dubina. Izgledalo je da dole nema puta. Sve je bilo obavijeno maglom. Ipak, ono što su nazreli ispred rastera glad i umor.

Tu, na ivici, dizao se hram, okupan prvim vatrenim zracima sunca. Bio je isklesan u jednoj steni litice, a veliki portal je gledao pravo u njih. Ivica je vodila do velikih bronzanih vrata, pozelenelih od vremena.

Konan nije ni pokušavao da pogodi koju je kulturu hram predstavljao.

Odmotao je mapu i pogledao zabeleške na margini, tražeći način da otvori vrata.

Međutim, Sasan kliznu sa sedla i potrča napred, pohlepno vičući.

— Budala! — prosikta Ziras, skačući sa svog konja. — Ostorio je ostavio upozorenje na margini mape; nešto o danku koji uzimaju bogovi...

Sasan je već obeznanjeno dodirivao ornamente i isiurene delove portala. Začuše kako pobednički viče kad se nešto pomerilo ispod njegovih ruku. Tada se njegova vika pretvori u prodoran krik. Teška

bronzana vrata se zaljuljaše i padoše uz tresak, gnječeći Iranistanca kao insekta. Potpuno je bio prekriven velikom metalnom pločom ispod koje pocuriše grimizni potočići krvi.

Ziras promumla:

— Rekao sam da je budala. Ostorio je verovatno pronašao način da otvori vrata, a da ne spadnu sa šarki.

»Jedan nož manje na koji treba paziti«, mislio je Konan.

— Te šarke su lažne — reče posmatrajući mehanizam iz blizine. — Pazi! Vrata se opet dižu!

Kao što je Konan i rekao, šarke su bile lažne. Vrata su u stvari bila postavljena na par obrtnih stožera na uglovima, tako da su se spuštala kao pokretni most. Sa svakog gornjeg ugla vrata dijagonalno je išao lanac i nestajao u rupi blizu gornjeg ugla dovratka. I sada, uz jezivu škripu, lanci se zategoše i počеше da vuku vrata nazad.

Konan zgrabi koplje koje je Sasan ispustio. Stavi dršku u šupljinu reljefa na unutrašnjoj površini vrata i zaglavi šiljak u ugao dovratka.

Škripavi zvuk nestade i vrata prestadoše da se kreću.

— Pametan si ti, Konane — reče Ziras. — Pošto su bogovi dobili svoj danak, trebalo bi da je put sada slobodan.

On stade na unutrašnju površinu vrata i uđe u hram. Konan ga je sledio.

Zastadoše na pragu i zaškiljiše u senovitu unutrašnjost ispitujući je oprezno. U hramu je vladala jeziva tišina.

Uđoše oprezno, trepćući u polumraku. U sumraku, blesak grimiza udari im u oči poput sjaja zalazećeg sunca. Ugledaše boga - zlatnu statuu prekrivenu bleštavim draguljima.

Statua, nešto veća od prirodne veličine, predstavljala je uspravijenog patuljastog čoveka ogromnih stopala na bazaltnom bloku. Bila je licem okrenuta ulazu, a sa svake strane stajale su velike izrezbarene stolice od tvrdog crnog drveta, ukrašene umecima od dragulja i sedefa, u stilu koji nije pripadao nijednom postojećem narodu.

S leve strane statue, nekoliko stopa od osnove postolja, pod hrama bio je rascepljen od zida do zida ponorom širokim nekih petnaest stopa. U neko davno doba sigurno su u taj crni grozni ambis

sveštenici bacali žrtve svome bogu. Visoki zidovi bili su fantastično isklesani, a krov skriven tamom i senkama.

Međutim, njihova pažnja bila je prikovana za idola. Mada je bio gruba i odbojna nakaza, predstavljao je bogatstvo od koga se Konanu mutilo u glavi.

— Tako mi Kroma i Džmira! — dahtao je Konan. — Tim rubinima može da se kupi čitavo kraljevstvo!

— Previše da se podeli sa varvarskim klipanom — zadihano će Ziras.

Ove reči, nesvesno procedene kroz stisnute zube upozoriše Konana.

Saže se u trenutku kad Zirasov mač zazvižda prema njegovom grlu; Oštrica zaseče nabor tkanine sa glave. Proklinjući svoju nepažnju, Konan odskoči i izvuče svoj moćni mač.

Ziras naglo napade, a Konan ga dočeka. Borili su se tu, pred iscerenim idolom. Noge su grebale kamen, a oštrice škripale i zvečale. Konan je bio krupniji od Korinćanina, ali je i Ziras bio jak, spretan i iskusan, pun smrtonosnih trikova. Konan je za dlaku uspevao da izbegne tačne udarce.

A tada, Konanova noga kliznu na glatkom podu i oštrica mu zadrhta.

Ziras uloži svu svoju snagu i brzinu. Vešto je skočio da bi proburazio Konana. Konan nije bio toliko u raskoraku kao što je izgledalo. Gipkošću pantera, on izvi svoje moćno telo i duga oštrica mu prođe ispod desne miške, cepajući široki kajlat. Oštrica se za trenutak zapetlja u tkaninu.

Ziras poteže bodež desnom rukom. Oštrica utonu u Konanovu desnu mišicu u istom trenutku kad nož u njegovoj levoj probi Zirasovu pancirnu košulju, i zari se među rebra. Ziras vrisnu, zakrklja, posrnu nazad i mlitavo pade.

Konan odbaci oružje i kleče, cepajući parče tkanine za zavoj. Povezao je ranu vezujući čvorove prstima i zubima, a zatim baci pogled na iscereni lik »okrvavljenog boga«.

Izgledalo je kao da se groteskno lice zburado naslađuje. Konan se strese.

Osećao je kako mu ledeni žmarci klize niz kičmu.

Onda skupi snagu. Crveni bog je njegov, ali problem je bio - kako ga odvući? Hodao je tamo-amo razmišljajući kako bi bilo da razbije jedan od izrezbarenih postolja da načini sanke; skinuo bi idola sa postolja i tako ga odvukao. Tada ga preteći glas natera da se naglo okrene.

— Stoj, i ne mrdaj!

Bio je to trijumfalni povik na kezanškom dijalektu Zamore.

Konan ugleda dva čoveka u vratima i svaki je ciljao u njega teškim, dvostruko savijenim lukom hirkanijskog tipa. Jedan je bio visok, vitak i imao je riđu bradu.

— Keraspa! — prošaputa Konan dohvatajući sablju i nož koje je ispustio.

Drugi momak je bio takođe snažan i izgledao mu je nekako poznat.

— Stani — viknu kezanški poglavica. — Mislio si da sam pobjegao u selo. zar ne? E, pa pratio sam vas celu noć sa jednim nepovređenim od mojih ljudi.

Potom dugim pogledom odmeri idola.

— Da sam znao da hram sadrži ovako blago, odavno bih ga opljačkao uprkos sujeverju mog naroda. Rustum, uzmi mu mač i nož.

Čovek je buljio u mesinganu sokolovu glavu na balčaku Konanove sablje.

— Čekaj! — povika. — Ovaj me je spasao od mučenja u Arendunu! Znam tu oštricu!

— Ćuti! — zareža poglavica. — Lopov će umreti!

— Ne! Spasao mi je život! Šta sam ikada dobio od tebe izuzev teških poslova i malo para? Odričem ti vernost, pseto!

Rustum stupi napred, podižući Konanov mač, ali se tada Kerapsa okrenu i pusti strelu koja se zari u Rustumovo telo. Brđanin kriknu i posrnu od udarca. Pošto je izgubio ravnotežu nije mogao da spreči svoje telo od pada u crnu pukotinu. Iz ambisa su dopirali njegovi krici, koji su postojali slabiji i slabiji, dok potpuno ne zamreše.

Pre nego što je nenaoružani Konan mogao da skoči, Keraspa, brz poput zmije, iščupa novu strelu iz tobolca i nape luk. Konan je munjevito razmišljao kako da izbegne strelu, kad se, bez ikakvog upozorenja, božanstvo optočeno rubinima, pomeri sa svog prestola uz teški metalni zvuk i načini jedan dugi korak ka Keraspi.

Uz zastrašujući krik poglavica pusti strelu na oživelu statuu. Strela je udarila u rame i odbi se visoko, okrećući se u vazduhu, a idolove duge ruke se naglo ispružiše i uhvatiše poglavicu za ruku i nogu.

Jezivi krik prolomio se iz Keraspinog grla dok se bog okretao i teškim koracima išao ka ambisu. Konan se sledio od užasa, jer mu je idol zatvarao put ka izlazu. Bilo kuda da krene, našao bi se nadomak jedne od tih majmunskih dugih ruku. A bog se, uprkos svojoj masi, kretao veoma brzo.

Crveni bog se približio provaliji i digao Keraspu visoko iznad glave, s namerom da ga baci u dubine. Konan ugleda Keraspina razjapljena i zapenjena usta iz kojih su izlazili skoro životinjski krici. Nije bilo sumnje da će se statua okrenuti ka njemu čim svrši sa Keraspom. Prastari preci nisu morali da bacaju žrtve svom bogu u ambis - statua su sama brinula o tom detalju.

Dok se bog ljuljao na svojim zlatnim petama iznad ponora, Konan je iza sebe napipao jedan od drevnih prestola. Na njima su bez sumnje sedeli visoki sveštenici ili drugi časnici kulta u prastaro doba. Konan se okrenu, zgrabi masivnu stolicu za naslon i podiže je. Dok su mu mišići pucali od napora, on zavrte presto iznad glave i udari u zlatna leđa boga. To se dogodilo baš u trenutku kad Keraspa, uz samrtni krik, polete u ambis.

Drvo pršte uz potmuli tresak. Udarac stiže božanstvo dok se okretalo i izbaci ga iz ravnoteže. Delić sekunde nakaza je posrtala na ivici provalije mašući zlatnim rukama po vazduhu.

Konan ispusti ostatke prestola i proviri preko ivice ambisa. Keraspini krici su utihnuli. Konanu se učinilo da je čuo udaljeni zvuk kakva bi možda proizveo idol udarajući u litice, ali nije bio siguran. Nije bilo ni treska, ni bilo čega drugog — samo tišina.

Konan prevuče mišićavom nadlakticom preko čela i suvo se isceri.

Prokletstvo »okrvavljenog boga« bilo je okončano, a i bog sa njim. Uprkos svom bogatstvu koje je otišlo u ambis zajedno sa idolom, Simerijancu nije bilo žao što je iskupio svoj život po toj ceni. Dohvatio je svoju sablju i Rustumov luk i izašao na jutarnje sunce da uhvati konja.

KĆI DIVA MRAZA

Pošto mu je dosadila civilizacija i njena magija, Konan kreće nazad u svoju rodnu Simeriju. Međutim, posle mesec dana bančenja, postaje nemiran i odlučuje da se pridruži starim prijateljima, Esirima, u pohodu na Vanahajm.

1. Krvavi obračun

Zveket mačeva i sekira je zamro... vika i klanje utihnuli... Samo tišina na okrvavljenom snegu. Sumorno, bledo sunce zaslepljujuće je blistalo na ledenim poljima i ravnicama pokrivenim snegom. Komadi srebra su bleštali iz razvaljenih oklopa i slomljenih oštrica, tamo gde su mrtvi ležali onako kako su pali. Beživotna ruka još je stezala slomljeni balčak; oklopljene glave, zabačene u samrtnom grču, dizale su crvene i zlatne brade sumorno ka nebu, kao zadnje prizivanje Džmira, diva mraza, boga ratnika.

Preko pocrvenelih smetova i obličja u panciru, dve prilike su se oštro gledale. Samo su se one kretale u svoj toj potpunoj pustoši. Polako su se probijali kroz leševe jedan ka drugom. U tišini punoj iščekivanja stadoše, licem u lice.

Obojica su bili visoki ljudi, snažno građeni, poput tigrova. Štitovi su im nestali, a štitnici za grudi bili su oštećeni i ulubljeni. Krv se sušila na panciru, a mačevi behu umrljani krvlju. Njihove kacige, sa rogovima sa strane ukazivale su na divlje udarce. Jedan je bio golobrad i sa crnom kosom; uvojci i brada drugog bili su crveni kao krv.

— Čoveče — reče drugi — reci svoje ime da bi moja braća u Vanahajmu znala ko je bio poslednji iz Vulharove bande koji pade pred Hajmdulovim mačem.

— Ne u Vanahajmu — zareža crnokosi ratnik — već ćeš u Valhali pričati svojoj braći da si sreo Konana iz Simerije!

Hajmdul zaurla i skoči, a mač blesnu u smrtonosnom luku. Kad oštrica tresnu o njegov šlem, podrhtavajući u iskrama plave vatre, Konan posrnu, a pred očima mu zaigraše crveni plamičci. Ali, još dok je posrtao, zamahnu još jednom i oštri vrh probi krljušt od žutog metala cepajući kosti i srce zahuktalog džina. Crvenokosi ratnik se sruši pred Konanovim nogama.

Simerijanac se uspravi povlačeći svoj mač. Blesak sunca na snegu mu je sekao oči, a nebo mu je izgledalo čudno daleko. Okrenuo je leđa izgaženom polju gde su ležali ratnici žutih brada. Načini nekoliko koraka, a sjaj snežnih polja se odjednom zamračí. Talas

slepila ga obavi i on se sruči na sneg. Pokušavao je da odagna tamu tresući glavom kao lav kad rastresa grivu.

2. Kći diva mraza

Zvonki smeh vrati ga iz omamljenosti i pogled mu se polako razbistri.

Pogledao je gore. Postojalo je nešto čudno u pejzažu, nešto što nije mogao da definiše - nepoznata nijansa zemlje i neba. Nije dugo mislio o tome.

Pred njim, povijajući se kao mladica na vetru, stajala je žena. Njegovim zaslepljujućim očima njeno telo je izgledalo kao slonovača. Izuzev lakog muslinskog vela, bila je potpuno naga. Njene vitke noge bile su belje od snega. Nasmejala se omamljenom ratniku smehom slađim od žubora srebrnih fontana i otrovnim od surovog izrugivanja.

— Ko si? — upita Simerijanac — odakle dolaziš?

— Zar je to važno? — glas joj je bio melodičniji od harfe srebrnih žica, ali obrubljen surovošću.

— Pozovi tvoje ljude — reče on, stežući mač. — Mada me snaga izdaje, ipak me neće uhvatiti živog. Vidim da si od Vanira.

— Jesam li to ja rekla?

Pogled mu ponovo prođe po njenim lepršavim uvojcima za koje je najpre mislio da su crveni. Sada uvide da nisu ni crveni ni žuti, već veličanstvena mešavina obe boje. Gledao je kao opčinjen. Kosa joj je bila kao zlato vilenjaka; sunce se tako zaslepljujuće odbijalo od nje da je jedva mogao da je gleda. Slično kosi, ni oči joj nisu bile ni potpuno plave, niti sive. Menjale su nijansu, a u njima su igrali svetla i odblesci boja koje nije mogao odrediti. Njeno telo je od stopala do krune predstavljalo zaslepljujuće savršenstvo. Konanu je puls tutnjao u slepoočnicama.

— Ne znam — reče — da li si od Vanhajma i moj neprijatelj ili od Asgarda i moj prijatelj. Daleko sam lutao, ali ženu kao ti još nisam sreo.

Tvoji uvojcima me zaslepljuju. Nikad nisam video takvu kosu, čak ni među najlepšim kćerkama Esira. Tako mi Džmira...

— Ko si ti da se kuneš Džmirom? — rugala se. — Šta znaš ti o bogovima leda i snega, ti koji dolaziš sa Juga da tražiš pustolovine među strancima?

— Tako mi mračnih bogova mog naroda — povika on u besu — mada nisam zlatokos kao Esir, niko nije spremniji za borbu od mene. Danas sam video smrt četiri tuceta ljudi i ja sam jedini preživio boj kad se Vulfhereovi pljačkaši sretoše sa Bragovim vukovima. Reci mi, ženo, da li si ugledala blesak oklopa preko snežnih polja ili naoružane ljude da se kreću po ledu?

— Videla sam kako se inje presijava na suncu — odgovori ona. Čula sam vetar kako šapće preko večnih snegova.

On odmahnu glavom i uzdahnu.

— Niord je trebalo da dođe gore, sa nama pre početka bitke. Bojim se da su on i njegovi borci upali u zasedu. Vulfher i njegovi ratnici leže mrtvi... Mislio sam da naokolo nema sela, jer nas je rat daleko odneo; ali, ti nisi mogla stići daleko preko ovih snegova, tako gola. Povedi me svom plemenu ako si od Asgarda, jer sam iscrpljen od boja.

— Moje je selo dalje nego što ti možeš da ideš, Konane iz Simerije — nasmeja se ona. Raširivši ruke, njihala se pred njim. Zlatna glava se senzualno nakrivila, a svetlucave oči bile su zasenjene dugim, svilenkastim trepavicama. — Nisam li lepa, čoveče?

— Kao zora kad trči gola po snegovima — promrmlja on, a oči su mu gorele kao u vuka.

— Zašto onda ne ustaneš i slediš me? Ko je ovaj moćni ratnik koji leži preda mnom? — zapevala je sa izluđujućim izazivanjem. — Lezi i umri u snegu, kao ostale budale, Konane srnokosi. Ti ne možeš da me slediš tamo gde bih te povelala.

Konan se proklinjući podiže na noge - plave oči su mu bleštale, a izbrazdano lice bilo je iskrivljeno. Bes mu je potresao dušu, ali žed za izazivačkom figurom pred njim je tutnjala u slepoočnicama i snažno pumpala njegovu divlju krv kroz vene. Strast, snažna kao fizička agonija, preplavi mu celo biće. Zemlja i nebo zaplivaše u crvenilu pred njegovim zamućenim pogledom. Ludilo koje ga je ponelo odnese umor i slabost.

Ništa nije progovario stavljajući svoj krvavi mač u korice i polazeći ka njoj, prstiju raširenih da zgrabe meku put. Smejući se izazovno ona odskoči i potrča, pogledajući ga preko belog ramena. Konan ju je sledio, tiho gundajući. Zaboravio je bitku, zaboravio je oklopljene

ratnike koji su ležali u sopstvenoj krvi, zaboravio je Niorda i pljačkaše koji nisu stigli da učestvuju u boju. Mislio je samo na vitku, belu figuru koja je pre lebdela nego trčala pred njim.

Potera ga je vodila preko zaslepljujući bele ravnice. Izgaženo, crveno polje ostade van njihovih pogleda, ali je Konan i dalje išao zadivljujućom istrajnošću. Njegove oklopljene noge probijale su smrznutu koru, tonuo je duboko u nanose i probijao se kroz njih čitavom životinjskom snagom. A devojka je igrala preko snega, laka kao pero. Bosa stopala jedva da su ostavljala otiske na inju koje je prekrivalo ledenu koru. Uprkos vatri u venama, hladnoća je grizla ratnika kroz oklop i tuniku postavljenu krznom, ali je devojka u svom muslinskom velu trčala lako i veselo, kao da igra između palmi i ružičnjaka Poitaina.

Vodila ga je sve dalje i dalje, a Konan ju je sledio. Tihe kletve su se cedile sa Simerijančevih ispucalih usana. Debele vene na slepoočnicama su nabrekle i kucale, a zubi su škripali.

— Ne možeš mi pobeći! — urlao je. — Sakrij se, pa ću prevrnuti planine da te nađem! Pratiću te do samog pakla!

Usne mu se zapenušale kad izluđujući smeh dolebde nazad do njega.

Vodila ga je sve dalje i dalje u pustoš. Kako su časovi prolazili, a sunce sve više naginjalo horizontu, okolina se menjala - široke ravnice ustupile su mesto niskim brdima koja su prelazila sve više u izlomljeno gorje. Daleko na severu na tren ugleda zastrašujuće visoke planine. Njihovi večni snegovi behu plavi i ružičasti u zracima krvavocrvenog, zalazećeg sunca. Iznad njih, na sve tamnijem nebu, goreli su bleštavi zraci polarne svetlosti.

Iznad njega nebo je svetlucalo čudnim senkama i odsjajima. Sneg se neobično presijavao: čas smrznuto plavo, čas ledeno grimizno, čas hladno srebro. Kroz to svetlucavo, sleđeno carstvo začaranog predela Konan se uporno probijao sve dalje, u kristalni lavirint gde je jedina realnost bilo telo koje je igralo na svetlucavom snegu van njegovog domašaja - uvek van njegovog domašaja.

Nije ga zbunjivala čudnost svega toga - čak ni kada se dve gigantske figure digoše da mu prepreče put. Krljušt njihovih oklopa bila je bela odinja, a šlemovi i sekire pokriveni ledom. Uvojci im

behu poprskani snegom, u bradama šiljci ledenica. Njihove oči podsećale su na ledene kristale.

— Braćo! — povika devojka igrajući između njih. — Gledajte ko me sledi! Dovala sam vam čoveka da ga ubijete! Uzmite mu srce da ga, dok se još puši, položimo na trpezu našeg oca!

Džinovi odgovoriše urlicima koji su podsećali na škripu lednika, na smrznutoj obali. Podigoše sekire koje su sijale svetlošću zvezda, ali se podivljali Simerijanac baci na njih. Ledena oštrica mu blesnu pred očima, zaslepljujući ga svojim sjajem i on uzvрати strahovitim udarcem koji do kolena preseče nogu prvog napadača.

Žrtva pade ječeći, a u istom trenu Konan odlete u sneg sa levim ramenom umrtvljenim od udarca sekire preživelog diva. Konan vide kako se preostali džin nadvija nad njim kao kolos isklesan od leda, ocrtan na hladno bleštećem nebu. Sekira pade i utonu kroz sneg, duboko u smrznutu zemlju, kada se Konan baci u stranu i skoči na noge. Džin zaurla i iščupa sekiru, ali dok ju je dizao, Konanov mač zapeva. Divova kolena se presaviše i on polako potonu u sneg koji se oboji od naviruće krvi iz napola presečenog vrata.

Konan se okrenu i ugleda devojku kako stoji nedaleko i bulji u njega očima razrogačenim od užasa. Na njenom licu nije više bilo podrugljivosti.

On divlje povika, a kapi krvi poleteše sa mača dok mu se ruka tresla od strasti.

— Pozovi ostalu braću! — povika. — Daću njihova srca vukovima! Ne možeš mi pobeći...

Ona se okrenu i uz stravičan krik poče da beži. Nije se više smejala, niti ga je izazivački gledala preko ramena. Sada je spasavala život. Mada je napinjao svaku tetivu i mišić da je stigne, udaljavala se od njega, smanjujući se u vatri nebesa sve dok ne postade prilika ne veća od deteta, pa onda titravi beli plamen na snegu, a zatim mutna mrlja u daljini. Stežući zube dok mu krv ne pođe iz desni, Konan je posrtao napred, sve dok ne ugleda kako mrlja raste u titravi beli plamen, a plamen u figuru veliku kao dete — a onda se devojka pojavi na manje od stotinak koraka pred njim.

Polako, stopu po stopu, prostor između njih se smanjivao.

Sada je trčala sa naporom, a zlatni uvojci su joj slobodno lepršali. Čuo je njeno ubrzano dahtanje i ugledao blesak straha u pogledu

koji je bacila preko ramena. Čudesna izdržljivost varvarina sada mu je dobrodošla.

Brzina je oticala iz njenih bleštavobelih nogu. Posrtala je. U Konanovoj neukroćenoj duši poskočiše vatre pakla koje je do maksimuma razgorela.

Stiže je sa divljim urlikom baš kad se ona obrnu sa krikom na usnama i ispruži ruke da ga odgurne.

Mač mu pade u sneg. Gipko telo se izvilo nazad dok se u očajničkoj hysteriji borila u njegovim gvozdenim rukama. Zlatna kosa mu je letela oko lica zaslepljujući ga svojim sjajem. Osećaj tog vitkog tela koje se uvija u njegovim oklopljenim rukama ga otera u još veće ludilo, čelični prsti utonuše u glatko meso - meso hladno kao led. Izvila je zlatnu glavu u stranu pokušavajući da izbegne divlje poljupce koji su joj povređivali crvene usne.

— Hladna si kao snegovi — mrmljao je zaslepljeno. — Zagrejaću te vatrom sopstvene krvi...

Uz vrisak i očajničko batrganje, iskliznu mu iz ruku, ostavljajući jedino deo odeće u njegovim rukama. Ona odskoči i okrenu se ka njemu. Zlatni uvojci bili su raščupani, bele grudi su se dizale, a divne oči gorele od straha. Stajao je zatečen, obuzet strahopoštovanjem prema toj nestvarnoj lepoti dok je stajala naga naspram njega.

U tom trenutku ona zabaci ruke ka svetlima koja su poigravala na nebu i povika glasom koji će od tada zauvek zvoniti u Konanovim ušima: — Džmire! O, oče moj, spasi me!

Konan je skočio napred, ruku ispruženih da je zgrabe. Uz pucanj, kao kad se planinski led lomi, celo nebo se upali ledenom vatrom.

Devojčino telo boje slonovače odjednom bi obavijeno hladnim, plavim zaslepljujućim plamenom. Konan prekri oči rukama da bi ih zaštitio od nepodnošljivog bleska. U jednom kratkom trenu nebo i snežna brda kupala su se u praskavim bičevima belog plamena, plavim strelama leda na svetlosti i smrznutim grimiznim vatrama.

Konan posrnu i vrisnu. Devojka je nestala. Bleštavi sneg bio je prazan i pust; visoko iznad njegove glave veštičja svetla igrala su na smrznutom nebu. Među udaljenim plavim planinama odjeknu grmljavina kao zvuk naleta gigantskih ratnih dvokolica vučenih

vatrenim konjima čija divlja kopita izbijaju munje iz snegova i odjeke iz neba.

A onda, polarna svetlost, snegom pokrivena brda i plamteće nebo pijano posrnuše pred Konanovim očima. Hiljade vatrenih munja eksplodiralo je sa pljuskovima varnica, a samo nebo postade titanski točak sa koga su pljuštale zvezde dok se okretao. Pod njegovim nogama snažna brda digoše se kao plima i Simerijanac se presavi i ostade nepomično da leži u snegu.

3. Priča o Atali

U hladnom, mračnom univerzumu čije se sunce ugasio pre mnogo eona, Konan oseti kretanje života, stranog i neobičnog. Zemljotres ga je držao u stisku i tresao ga tamo amo, sve dok nije dreknuo od bola i besa i počeo da pipa oko sebe tražeći mač.

— Dolazi k sebi, Horasa — začu glas. — Požuri... moramo mu isterati mraz iz udova ako ikada ponovo misli da vitla mačem.

— Neće da otvori levu ruku — odgovori drugi. — Stegao je nešto ...

Konan otvori oči i zagleda se u bradata lica nadneta nad njim. Bio je okružen visokim ratnicima zlatne kose, u oklopima i krznu.

— Konane! — reče jedan. — živ si!

— Tako mi Kroma, Niord! — procedi Simerijanac. — Jesam li živ ili smo svi mrtvi i u Valhali?

— Živi smo — odgovori mu As, zaposlen Konanovim polusmrznutim stopalima. — Morali smo da se probijemo kroz zasedu inače bismo vas stigli pre početka bitke. Leševi su se jedva ohladili kad smo došli na bojno polje. Pošto te nismo našli među mrtvima, pratili smo ti trag. Za ime Džmira, Konane, zašto si odlutao u pustoš Severa? Satima smo pratili tvoje tragove u snegu. Džmira mi, da je naišla mećava i pokrila ih, nikada te ne bismo našli!

— Ne zaklinji se tako često Džmirom — promrmlja ratnik, nelagodno bacajući pogled na udaljene planine. — Ovo je njegova zemlja i legende kažu da je on tu među ovim vrhovima.

— Video sam ženu — reče Konan zamišljeno. — Sreli smo Bragijeve ljude u ravnici. Ne znam koliko dugo smo se borili, ja sam jedini preživeo.

Vrtelo mi se u glavi i bilo mi je muka. Zemlja je kao san ležala preda mnom. Tek sada sve stvari izgledaju prirodno i poznato. Žena je došla i izazvala me. Bila je lepa kao smrznuti plamen pakla. Dok sam je gledao, obuzelo me čudno ludilo. Zaboravio sam sve ostalo. Zar niste našli njene tragove? Ili džinove u ledenim oklopima koje sam pobio?

Niord odmahnu glavom.

— Našli smo samo tvoje tragove u snegu, Konane.

— Onda mora biti da sam lud — reče Konan zamišljeno. — Niste ni vi više stvarni od te žene zlatnih kovrdža, koja je naga bežala preda mnoom po snegu. Nestala je u ledenom plamenu kada sam je već imao u rukama.

— Bunca — prošaputa ratnik.

— Nije tako! — povika stariji čovek, čije su oči bile divlje i čudne. — Bila je to Atali, kći Džmira, ledenog diva! Ona dolazi na bojna polja i pokazuje se umirućim? Kao dečko i sam sam je video, kad sam upola mrtav ležao na krvavom polju Volfravena. Video sam je kako hoda među mrtvima po snegu. Nago telo joj se belelo kao slonovača, a zlatna kosa joj je nepodnošljivo blistala na mesečini. Ležao sam i zavijao kao pretučeni pas, jer nisam mogao da otpuzim za njom. Ona mami ljude sa bojnog polja u pustoš, da ih pogube njena braća, divovi leda, koji stavljaju ljudska srca na Džmirovu trpezu. Simerijanac je video Atali, kćerku ledenog diva!

— Bah! — progovori Horsa. — Glava starog Gorma mora da je u mladosti poremećena udarcem mača. Konan je bio u delirijumu od bitke.

Pogledaj kako mu je šlem ulubljen. Svaki od tih udaraca mogao je da mu pomeri pamet. On je u snažnu pustoš sledio priviđenje. On je sa Juga, šta on zna o Atali?

— Možda govoriš istinu — promrmlja Konan. — Sve je to bilo čudno, Kroma mu!

Prekinuo je i počeo da zuri u predmet koji je još uvek visio iz njegove stisnute leve šake. Ostali nemo zinuše u veo koji je podigao — komad muslina koji nikad nije dodirnula ljudska ruka.

LEGLO LEDENOG CRVA

Opsednut Atalinom ledenom lepotom i zasićen jednostavnim životom simerijanskih sela, Konan jaše na jug prema civilizovanim kraljevstvima, u nadi da će dobro prodati svoj mač, kao najamnik u službi raznih hiperborejanskih malih prinčeva. Konan sada ima dvadeset tri godine.

1. Snežni Đavo

Ceo dan je usamljeni jahač jahao padinama Ajglofskih planina koje se sa istoka na zapadu pružaju kao moćni zid snage i leda, razdvajajući severne zemlje - Vanahajm, Asgard i Hiperboreju - od južnih kraljevstava.

Većina prevoja je zatvorena. S proleća su se otvarali i dozvoljavali bandama surovih, severnih varvara da upadaju u zemlje na jugu.

Jahač je bio sam. Na vrhu prevoja, koji je vodio na jug u Granično Kraljevstvo i Nemediju, zategao je uzde i zagledao se u fantastičnu scenu pred sobom.

Nebo je podsećalo na kupolu grimiznih i zlatnih isparenja. Plameno obilje umirućeg dana još uvek je bojilo bele grebene planina lažno toplim ružičastim sjajem. Bacalo je senke tamne lavande preko smrznute površine titanskog glečera koji je vijugao između vrhova kao ledena zmija. Svaki putnik kroz ovaj prolaz morao je oprezno da traži put pored ivice glečera, nadajući se da neće pasti u neki od njegovih pukotina.

Zalazak sunca je pretvorio glečer u impresivno prostranstvo grimiza i zlato. Kamenite padine, koje su se dizale sa krila glečera, bile su posute retkim grupicama čvornovatog, patuljastog drveća.

Jahač je znao da je ovo glečer zvan Snežni Đavo, poznat i kao Reka smrtonosnog leda. Čuo je za njega, mada ga godine lutanja nisu dovele ni blizu. Njegovi simerijanski saplemenici na zapadu govorili su sa strahom o Snežnom Đavolu. Često je slušao legende vezane za glečer. Čitave grupe su ovde masovno nestajale i za njih se više nikada nije čulo.

Konan nestrpljivo odbaci sujeverne glasine. Mislio je da nestali ljudi nisu imali iskustva, pa su zalutali na most od tankog snega koji često maskira glacijalne pukotine. Snežni most je popuštao bacajući ih u smrt u plavo-zelenim dubinama glečera. Takve stvari se često dešavaju i samo Krom zna koliko ih je na taj način nestalo. Ipak, to nije razlog da se o Snežnom Đavolu govori sa takvim strahom i crnim slutnjama.

Konan je bio nestrpljiv da se spusti kroz prolaz i niska brda Graničnog Kraljevstva, jer mu je dosadio jednostavan život u rodnom

simerijanskom selu. Njegova zlosrećna avantura sa grupom zlatnokosih Esiraca i upada u Vanahajm donela mu je samo borbu bez zarade. Ostavila mu je čežnju za ledenom Atali, kćerkom ledenog božanstva, koja ga je skoro namamila u smrt.

Dosta mu je bilo pustih severnih zemalja. Žudeo je da se vrati u tople zemlje Juga, da opet okuša užitke svilenih odeždi, vina, fine hrane i mekanog ženskog tela. Dosta mu je bilo dosadnih dana u selu i asketske strogosti logora i bojnog polja!

Konj je pronašao put do mesta gde se glečer isprečio preko puta za niziju. Konan skliznu sa konja i povede životinju po uskoj stazi između glečera sa leve i visokih, snegom pokrivenih padina sa desne strane.

Ogromna kabanica od medveđeg krzna je još više uvećavala njegovu glomaznu figuru. Skrivala je pancir od čeličnih prstenova i teški, dvosekli mač za pojasom.

Plave oči su bleštale ispod ruba kacige ukrašene rogovima. Marama je bila omotana oko donjeg dela njegovog lica štiteći mu pluća od hladnog vazduha u visinama. Tamo gde je staza vijugala po površini glečera, Konan je išao oprezno zabijajući vrh koplja u sneg tamo gde je sumnjao da možda krije pukotinu. O ramenu mu je visila ratna sekira.

Približio se kraju uske staze između glečera i obronka planine. Tu je glečer zavijao nalevo, a staza nastavljala niz široku, strmu zaravan. Užasni vrisak natera ga da se okrene brzinom munje.

S njegove leve strane grupa rutavih i nezgrapno glomaznih kreatura okruživala je vitku devojku u belom krznu.

Čak i sa te daljine, kroz čist planinski vazduh, Konan je mogao da razabere topli oval njenog lica svežih obraza i sjajnu kestenjastu kosu rasutu ispod bele kapuljače. Bila je prava lepotica.

Ne gubeći vreme, Konan zbacila kabanicu naskoči na konja koristeći koplje kao motku. Sakupi uzde i zabi mamuze konju u rebra. Iznenadena životinja se prope i zagrabi napred. Konan otvori usta da pusti čudni i strašni simerijanski ratni poklič, mada je znao da nije imalo smisla upozoravati devojčine napadače na njegov dolazak.

Međutim oni su ga ipak čuli. Iako je sneg prigušivao kopita njegovog konja, jedan od napadača se okrenu. Ovaj povika i uzbuni ostale, tako da se svi okrenuše i spremiše da ga dočekaju.

Bila su to stvorenja kratkih udova i nabijenih tela, umotana u iscepana, šugava krzna. Male, krvlju podlivene oči su zverale ispod gustih, isturenih obrva.

Veliki, žuti zubi su se kezili iza debelih usana. Konan je poput groma tresnuo među njih.

2. Poluljudi napadaju

Znao je da je jedini način da se suprostavi tolikom broju pešaka njegova pokretljivost. Nije smeo da im dopusti da se sjate oko njega. Neko vreme pancir će štiti njegovo telo od većine udaraca, ali njihovo prosto oružje je moglo brzo da mu obori konja. Zato potera konja na najbližeg polučoveka.

Dok je gvozdeno koplje kidalo kosti i kosmato meso, planinski čovek vrisnu, ispusti svoje oružje i pokuša da ščepa držalju Konanovog koplja.

Zamah konja baci polučoveka na zemlju. Glava koplja ode dole, a njegov kraj se diže. Konan istrže svoje koplje.

Iza njega odjeknu dreka planinskih ljudi. Upirali su prstima i vikali jedni na druge, istovremeno izdajući mnoštvo protivrečnih zapovesti. U međuvremenu Konan okrenu konja u oštrom luku i odgalopira nazad kroz gomilu. Bačeno koplje okrznu mu oklopljeno rame, a drugo napravi posekotinu na konjskim sapima.

Prilikom trećeg napada čovek koga je probio se okrenu u padu i koplje puče. Konan odbaci patrljak koplja i zgrabi dršku sekire koja je visila na sedlu. Jašući ponovo među njih, naže se sa sedla, čelična oštrica blesnu.

Levo i desno po jedan planinski čovek pade u sneg raspolučene lobanje.

Mlazevi krvi obojiše sneg. Trećeg planinskog čoveka, koji se nije dovoljno brzo pokrenuo, Konanov konj obori i zgazi.

Sa užasnutim krikom pregaženi čovek se ipak osloni na noge i, hramljući, podiže. Za tren mu se pridružiše i ostala šestorica u paničnom trku preko glečera. Konan zateže uzde, gledajući kako se njihove kosmate figure smanjuju. Iznenada konj posrnu, jer mu se oštrica jednog koplja zabila duboko u telo, upravo iza Konanove leve noge. Jedan pogled uveri Konana da je životinja izgubljena.

— Krom neka me zgromi kad sam budala i petljam se u svašta! — progundā on za sebe. Konji su bili retki i skupi na severu. Ovoga je jahao čak od daleke Zamore. U toku cele duge zime držao ga je u štali, hranio ga i udovoljavao mu. Ostavio ga je kada se pridružio

Esirima u pljačkaškom pohodu, znajući da će biti od male koristi u dubokom snegu i ledu.

Računao je na vernu životinju da ga odnese nazad u tople krajeve, a sada je ležala mrtva, samo zato što se nepromišljeno umešao u svađu planinskog naroda koja ga se uopšte nije ticala.

Dok mu se dahtavo disanje usporavalo, a crvena magla borbenog besa nestajala iz očiju, okrenu se prema devojci za koju se borio. Stajala je nekoliko stopa dalje, zureći u njega raširenih očiju.

— Devojko, dobro si? — upita. — Jesu li te zveri povredile? Ne plaši se, ja ti nisam neprijatelj. Ja sam Konan, Simerijanac.

Njen odgovor dođe na dijalektu koji nikada ranije nije čuo. Izgledao je kao neki oblik hirkanijskog, izmešanog sa rečima iz drugih jezika nemedijskog i drugih koje nije prepoznao. Teško mu je bilo da shvati više od pola onoga što govori.

— Boriš se... kao bog — dahtala je. — Ja mislila... to Džmir došao da spase Ilgu.

Kada se smirila, Konan je saslušao njenu priču. Zvala se Ilga, Virunijanka, pripadnica naroda koji je bio grana Hiperborejaca zalutala u Granično Kraljevstvo. Njen narod je živeo u stalnom ratu sa kosmatim kanibalima koji su nastanjivali pećine među vrhovima Algiofskih planina.

Borba za opstanak u ovoj jalovoj oblasti bila je očajnička — njeni otmičari bi je požderali da je Konan nije spasao.

Pre dva dana objasnila je, pošla je sa malom grupom Virunijanaca da pređu prevoj iznad glečera Snežni Đavo. Planirali su da prevale put od nekoliko dana jahanja na severoistok do najbližeg hiperborejskog uporišta Sigtone. Tamo je imalo njihovih saplemenika i nadali su se trgovini na prolećnom vašaru. Tamo je Ilgin ujak nameravao da joj potraži i dobrog muža. Međutim, upali su u zasedu kosmatih, i jedino je Ilga preživela strašnu bitku na klizavim padinama. Poslednja ujakova zapovest, pre nego je pao sa lobanjom raspolućenom kremenom sekirom, bila je da kao vetar jaše kući.

Pre nego što je odmakla van pogleda planinskih ljudi, konj joj se okliznuo na ledu i slomio nogu. Odskočila je i, mada ugruvana, nastavila da beži pešice. Kosmati su, međutim, videli njen pad i jedna grupa je pojurila niz glečer da je uhvati. Izgledalo joj je da

satima beži od njih. Ali, najzad su je sustigli i okružili je, kao što je Konan video.

Konan promumla svoje saosećanje. Njegova duboka antipatija prema Hiperborejcima, zasnovana na boravku u hiperborejskom oboru za robove, nije obuhvatila i njihove žene. Bila je to mračna priča, ali i život na pustošnom severu bio je sumoran. Često je slušao slične priče.

Sada je, međutim, morao da se suoči sa drugim problemom. Noć je pala, a konja nisu imali. Vetar se dizao, i njihove šanse da prežive noć na površiii glečera bile su vrlo male. Morali su pod hitno da nađu sklonište i zapale vatru ili će Snežni đavo uzeti još dve žrtve.

3. Ilga predoseća užas

Konan je te noći zaspao veoma kasno. Pronašli su šupljinu ispod kamenog ispusta pored ivice glečera, tamo gde se led dovoljno otopio da mogu da se provuku. Bilo je dovoljno mesta da se ispruže leđima naslonjeni na granitnu površinu litice, duboko izbrazdane i istrugane trenjem glečera. Ispred udubljenja dizao se bok glečera - jasan, proziran led ispresecan raspuklinama, pećinama i tunnelima. Mada im je ledena hladnoća prodirala do kostiju, ipak je bilo toplije nego gore, na površini, gde je vetar urlao i gonio guste oblake snega.

Ilga nije bila raspoložena da prati Konana, mada je otvoreno pokazao da joj ne misli zlo. Otimala mu se iz ruku, vičući neku nepoznatu reč, nešto kao »jakhmar«. Najzad, gubeći strpljenje, on joj udari laku čušku, on je barem mislio da je laka, po uvetu i onesvešćenu je odnese u neprijatno vlažnu sigurnost pećine.

Zatim je izašao da pokupi medveđu kabanicu, opremu i zalihe vezane za sedlo. Na kamenitom obronku iznad granice glečera sakupio je lišće i grančice i odneo ih u pećinu. Tamo je, uz pomoć kremenata i kresiva, zapalio malu vatru koja je širila blagu toplotu. Nije se usuđivao da upali veliku, bojeći se da ne otopi obližnje zidove glečera i poplavi njihovo sklonište.

Narandžasti odsjaji vatre prodirali su duboko u pukotine i tunele koji su se zavlačili u telo glečera sve dok se okuke i račvanje ne bi izgubili u mutnoj daljini. Tiho grgoljenje vode dopiralo je do Konanovih ušiju, tu i tamo prekidano škripanjem i pucketanjem leda koji se polako kretao.

Konan ponovo izađe na oštri vetar da odseče nekoliko debelih komada mesa konjske lešine koja se već kočila. Doneo ih je u pećinu i ispekao na zašiljenim štapovima. Konjski odrescii, zajedno sa kriškama crnog hleba iz njegovih bisaga, zalivani gorkim asgardijskim pivom iz kozje mešine, činili su grub ali hranljiv obed.

Dok je jela. Ilga je ćutala. U početku je Konan mislio da je još ljuta zbog udarca, ali kasnije je shvatio da ona uopšte ne misli na to. Shvatio je da je obuzeta užasom. Nije to bio normalan strah kao od grupe rutavih zveri koja je progonila, već duboka, sujeverna groza

nekako povezana sa glečerom. Kada je pokušao da je ispita, nije mogla da kaže ništa drugo već je samo šaputala čudnu reč: — Jakhmar! Jakhmar!

Lice joj je bilo bledo i iskrivljeno od užasa. Kada je pokušao da od nje izvuče značenje reči, samo je pravila neodređene kretnje koje mu ništa nisu govorile.

Ugrejani i umorni, posle obroka su se zajedno umotali u medveđu kabanicu. Njena blizina i vrela krv varvarina učiniše svoje i uskoro se nađoše u strasnom zagrljaju.

Dosta kasnije, kada se Ilga umorno opustila pored njega, Simerijanac se okrenuo na stranu i zaspao kao mrtav.

Devojka, međutim, nije spavala. Ležala je ukočeno, zureći u tamu koja je vrebala u ledenim šupljinama iza slabašnog sjaja vatre. Najzad, pred zoru, došlo je ono čega se užasavala.

Bilo je to slabašno zujanje - tanka nit zavijajuće muzike koja se omotavala oko njenog uma sve dok nije postao bespomoćan kao ptica u mreži. Srce joj je poigravalo ispod rebara. Nije mogla ni da se pomeri, ni da progovori, da probudi mladića koji je spavao kraj nje.

Tada se iz ždrele najbližeg ledenog tunela pojaviše dva diska hladne, zelene vatre - dve ogromne sfere koje su progorevale njenu mladu dušu i bacale smrtonosnu vradžbinu na nju. Iza tih plamtećih diskova nije bilo duše ili duha - samo neutoljiva glad.

Kao mesečar, Ilga se diže, puštajući da joj medveđa kabanica sklizne.

Kao naga, vitka i bela silueta naspram tame, ona pođe napred, u mrak tunela, i nestade. Pakleno zujanje se utiša i prestade; hladne zelene oči se zaljuljaše i iščeznuše. A Konan je i dalje spavao.

4. Jezivo otkriće

Konan se iznenada probudi. Neko zloslutno predosećanje, neko upozorenje superosetljivih varvarskih čula poslalo je strujni udar niz njegove nerve. Poput osetljive mačke iz džungle, Konan je odmah bio potpuno budan nakon dubokog sna bez snova. Nepokretno je ležao, a sva čula su ispitivala vazduh oko njega.

Onda munjevito ustade i shvati da je sam u pećini. Devojka je nestala.

Njeno krzno, koje je odbacila dok su vodili ljubav, još je bilo tu. Namrštio je obrve u zbunjenoj, mračnoj grimasi. Opasnost je još visila u vazduhu, grebući krajeve njegovih nerava nevidljivim prstima.

Konan se brzo obuče i pripasa oružje. Sa sekirom u stisnutoj šaci, progurao se kroz uski prostor između ispusta i ivice glečera. Napolju, na snegu, vetar je zamro. Mada je Konan osećao zoru u vazduhu, jutarnji sjaj se još nije pojavio da pomrači dijamantski blesak bezbroj pulsirajućih zvezda. Ogromni mesec je nisko visio iznad zapadnih vrhova, bacajući isprazan sjaj bledeg zлата preko snežnih polja.

Konanov oštri pogled je prebirao po snegu. Nije video otiske blizu ispusta, niti bilo kakve tragove borbe. S druge strane, bilo je neverovatno da bi Ilga odlutala u lavirint tunela i pukotina, gde je hodanje bilo skoro nemoguće čak i u čizmama sa klincima, i gde bi pogrešan korak bacio čoveka u jedan od ledenih potoka istopljenog snega koji su tekli dnom glečera.

Blake na Konanovom potiljku se naježiše zbog misterije devojčinog nestanka. Konan je u srcu bio sujeverni varvarin i nije se plašio ničeg smrtnog, ali su ga neobjašnjiva natprirodna bića, ispunjavala jezom.

Konan nastavi da pretražuje sneg, a tada se naglo ukoči. Nešto je nedavno izašlo iz pukotine u ledu nekoliko koraka od ispusta. Bilo je ogromno, dugačko, meko i vijugavo, i kretalo se bez nogu. Tragovi puzanja bili su jasni u vijugavoj stazi koju je stomak izdubio u mekanoj belini, kao neka čudovišna snežna zmijurina.

Mesec na zalasku je slabo sijao, ali Konanova čula, izoštrjena u divljini, lako su pročitala tragove. Obilazeći snežne čuke i ispučene

kamene ivice, staza je vodila uzbrdo, udaljujući se od glečera, gore, prema vetrom šibanim vrhovima.

Trag ga je vodio pored mesta gde je ležao konj. Od lešine je ostalo samo nekoliko kostiju. Trag tog bića se mogao razaznati oko ostataka, ali vrlo slabo, jer je vetar naneo sneg preko njega.

Malo dalje naišao je na devojkicu - ili na ono što je ostalo od nje. Glava je nestala, kao i veći deo trupa, tako da su bele kosti presijavale kao slonovača na sve slabijoj mesečini. Kostiju su bile očišćene, kao da je meso posisano sa njih, ili sastrugano.

Konan je bio ratnik, divlji sin surovog naroda koji je video smrt u hiljadu obličja. Ali, sada se tresao od nemoćnog besa. Pre nekoliko časova ova vitka, topla devojkica je ležala u moćnom zagrljaju njegovih ruku, uzvraćajući mu strašću na strast. A sada, od nje ništa nije ostalo, samo raščerečena, bezglava masa.

Konan je dovoljno ovladao sobom da ispita leš. Sa iznenađenjem je otkrio da je potpuno smrznut i okovan ledom.

5. Spreman na osvetu

Konanove oči se zamišljeno suziše. Nije moglo da prođe više od sata kako ga je ostavila, jer je kabanica bila još mlaka od njenog tela. Za tako kratko vreme toplo telo se ne smrzava potpuno, a kamoli da bude okovano ledom. To nije bilo normalno, niti prirodno.

Tiha kletva slete sa njegovih usana. Sada je znao, šta je odnelo devojkju.

Setio se poluzaboravljenih legendi koje su se u njegovom detinjstvu pričale oko vatri. Jedna od njih je pominjala grozno snežno čudovište, mračnog Remoru - vampirskog ledenog crva, čije ime je bilo skoro zaboravljeni šapat užasa iz simerijanskog mita.

Više životinje, znao je, zrače toplotu. Ispod njih, u hijerarhiji postojanja dolazili su reptili sa krljuštima i oklopima i ribe čija temperatura bila išla kao okolina. Ali Remora, crv ledenog sveta, bio je jedinstven po tome što je zračio hladnoću, bar bi to tako Konan rekao. Širio je ljuti mraz koji je mogao da zarobi žrtvu ledenim oklopom za nekoliko minuta. Pošto niko od Konanovih saplemenika nije tvrdio da je video Remoru, Konan je pretpostavljao da je stvorenje odavno izumrlo.

Ovo, znači, mora da je to čudovište od koga je Ilga strahovala, na koje je uzaludno pokušala da ga upozori imenom »jakhmar«.

Konan mračno odluči da sledi to sablasno biće do njegove jazbine i da ga uništi. Razlozi za tu odluku bili su nejasni i njemu samom. Ali, uprkos svoj njegovoj mladalačkoj impulsivnosti i divljoj prirodi, imao je svoj grubi kodeks časti. Voleo je da drži reč i da ispuni obavezu koju je svojevoljno preuzeo. Osećao se odgovornim za tu devojkju. Nije spadao među vrhunske kavaljere, ali prema ženama se ophodio s nežnošću, pomalo grubom, ali ipak nežnošću. Suzdržavao se da im nameće svoju pohotu ako nisu bile voljne i pokušavao je da ih štiti kada bi otkrio da zavise od njega.

Sada je doživeo neuspeh u sopstvenim očima. Prihvatajući njegov grubi ljubavni čin, devojkja Ilga se stavila pod njegovu zaštitu. A onda, kada joj je njegova snaga bila potrebna, on je hrkao poput omamljene zveri. Ne znajući za hipnotičko zujanje kojim je Remora

paralisao svoje žrtve i pomoću koga je njega, obično vrlo lakog na snu, još više uspavao, proklinjao je sebe što nije obratio više pažnje na njena upozorenja.

Škrgutao je svojim snažnim zubima i grizao usne od besa, odlučan da izbriše tu mrlju sa svoje časti makar ga to koštalo života.

Dok je nebo bledele na istoku, Konan se vratio u pećinu. Sakupio je svoje stvari i promislio o planu. Pre nekoliko godina bi možda pojurio tragom ledenog crva, uzdajući se u svoju ogromnu snagu i oštro sečivo svog oružja. Ali iskustvo, ako još i nije ukrotilo njegovu plahovitu narav, naučilo ga je da bude oprezniji.

Bilo je nemoguće rvati se golim rukama sa ledenim crvom. Sam dodir tog bića značio je trenutnu smrt. Sumnjao je i u efikasnost svog mača i sekire. Ledena hladnoća je mogla da učini metal krtim ili bi možda prošla uz dršku i smrznula ruku koja ju je držala.

Ali, opet sumoran osmeh zaigra na Konanovim usnama, možda je mogao da snagu ledenog crva okrene protiv njega samoga.

Pripremio se tiho i brzo. Nažderan crv će nesumnjivo dremati preko dana, ali Konan nije znao koliko će mu trebati do jazbine tog stvorenja, a plašio se da nova oluja ne zaveje vijugavi trag.

6. U leglu ledenog crva

Ispostavilo se da je Konanu trebalo nešto više od sata da pronađe leglo ledenog crva. Sunce na uranku se tek uspelu iznad istočnih vrhova Ajglofa, a snežna polja su bleštala kao pločnici od izmrvljenih dijamanta kada je najzad stao pred ždrelo ledene pećine do koje ga je doveo izuvijani trag.

Otvor pećine je zjapio u boku manjeg glečera, ogranka Snežnog Đavola. Sa uzdignutog položaja na kome se nalazio, Konan je imao pregled padine sve do mesta gde je manji glečer zavijao da bi se pridružio većem.

Konan uđe u otvor. Svetlost izlazećeg sunca se odbijala i bleskala na providnim ledenim zidovima sa obe strane, lomeći se u dugu šaru treperavih odsjaja. Konan je imao utisak da na neki magični način hoda kroz čvrstu materiju kolosalnog dragulja.

A tada, dok je prodirao dublje u glečer, tama se skupi oko njega. Ipak, uporno je koračao grabeći napred. Podigao je medvedu kabanicu da zaštiti lice od otupljujuće hladnoće koja je nadirala pokraj njega, izazivajući bol u očnim jabučicama i primoravajući ga da diše brzo i plitko, ne bi li sačuvao pluća od smrzavanja. Ledeni kristali su mu se kao fina maska skupljali na licu, lomeći se svakim pokretom i brzo se ponovo formirajući. Ali, on je i dalje išao, pažljivo, držeći ono što je oprezno nosio ispod kabanice.

Tada se u sumraku pred njim otvoriše dva hladna, zelena oka. Imao je utisak da su mu se zarila u samu dušu. Blistave kugle su bacale sopstvenu bolesnu, razvodnjenu svetlost. Pri toj slabašnoj, hladnoj forescenciji video je da se ovde pećina završava okruglim bunarom koji je bio gnezdo ledenog crva. Njegovo ogromno telo bilo je namotano u talasastim koturovima u šupljini gnezda. Telo bez kostiju bilo je pokriveno gustim svilenkastim tepihom belog krzna. Usta su mu bila kružni otvor bez vilica, sada nabran i zatvoren.

Sitom ledenom crvu je trebalo nekoliko trenutaka da reaguje na Konanovo prisustvo. U toku bezbrojnih eona njegovog života u hladnoj tišini Snežnog Đavola, nijedan od sićušnih ljudi nije se usudio da ga izazove u ledenim dubinama njegovog gnezda. Tada njegova sablasna, zujava pesma koja okiva um zatreperi oko

Konana, daveći ga u otupljujućim opojnim talasima koji oduzimaju snagu.

Ipak, bilo je prekasno. Konan zbacila kabanicu i otkri svoj teret. Bio je to teški, čelični asgardijski šlem sa rogovima u koji je natrpao užareno ugljevlje sa svoje vatre i u nju zabio sekiru.

Šlem sa užarenim ugljevljem, kao i drška sekire, bili su vezani kožnim remenima.

Držeći remen u jednoj ruci, Konan zavila celu masu iznad glave, u krug, kao da vitla praćku. Strujanje vazduha razgore prituljeni žar najpre do crvenila, a zatim do usijanja. Diže se smrad upaljene postave šlema.

Ledeni crv podiže svoju zatupastu glavu. Okrugla usta se polako otvoriše, otkrivajući prsten malih, unutra okrenutih zuba. Kada se zvuk zujanja pojačao do neizdržive visine, a crni krug usta krenuo ka njemu, Konan prestade da vrti šlem. Išćupao je sekiru, čiji je gornji deo drške bio nagoreo i u plamenu, tamo gde je ulazio u užarenu glavu sekire. Brzi trzaj poslao usijano oružje u dugom luku u ogromne ralje. Držeći šlem za jedan od rogova, Konan zavila užareno ugljevlje za sekirom. Tada se okrenu i počeo da trči.

Nikada nije saznao kako je izašao iz pećine. Grčevita agonija snežnog bića potresla je glečer. Gromovito je pucao svuda unaokolo. Dah međuzvezdane hladnoće više nije dopirao iz tunela, umesto njega zaslepljujući kovitlac pare ispunio je vazduh.

Posrćući, klizajući se i padajući na skliskoj, neravnoj površini leda, udarajući čas u jednu stranu tunela, čas u drugu, Konan najzad stiže na otvoreno. Glečer je podrhtavao pod njegovim nogama od titanskih pukotina i pećina sa obe strane Konana, koji je trčao niz snežnu padinu klizajući se i prevrćući. Zavio je u stranu ne bi li pobegao sa leda. Ali, pre nego što je stigao do čvrstog tla sa nazubljenim gromadama i zakržljanim drvećem, glečer je eksplodirao. Nešto je moralo da popusti kada se belo usijani čelik sekire sreo sa ledenom unutrašnjošću čudovišta.

Uz urlik lomljave, led zadrhta, puče, zavila staklaste krhotine u vazduh i raspade se u haotičnu masu leda i pobesnele vode, uskoro pokrivene ogromnim oblakom isparenja. Konan izgubi oslonac, pade, prevrnu se, otkotrlja se i teško tresnu o gromadu na ivici ledenog toka. Sneg mu je napunio usta i zaslepeo ga. Veliki komad

odlomljenog leda udari o gromadu, skoro ga zatrpavajući ledenim krhotinama.

Skoro onesvešćen, Konan se izvuče ispod mase izlomljenog leda. Mada ga je oprezno pokretanje udova uverilo da nema slomljenih kostiju, imao je toliko modrica kao da je izašao iz žestoke bitke. Iznad njega se kovitlao zastrašujući oblak pare i kristala leda, penjući se nagore tačno iznad mesta gde je bila pećina ledenog džina. Sada je tu bio crni krater. Ledene krhotine i bujica ulivali su se u krater sa svih strana. Nivo celog glečera u toj oblasti se spustio.

Malo-pomalo, scena je postajala normalna. Hladni planinski vetar je oduvao oblake pare. Voda od istopljenog leda se opet smrzla i glečer je opet vratio svoj vekovni mir.

Isprebijan i iscrpljen, Konan je odhramao niz prevoj. Sada će, tako hramajući, morati da pešači sve do Nemedije ili Ofira, izuzev ako ne kupi, izmoli, pozajmi ili ukrade drugog konja. Ali, išao je punog srca, okrećući svoje izubijano lice ka jugu - zlatnom Jugu, gde sjajni gradovi dižu svoje tornjeve ka blagotvornom suncu, i gde snažan čovek hrabrošću i srećom može da osvoji zlato, vino i divne žene punih grudi.

KRALJICA CRNE OBALE

Konan se vraća u hirborijska kraljevstva gde služi kao najamnik u Nemediji, Ofiru i, najzad, u Argosu. Tu ga mali nesporazum sa zakonom primorava da uzme prvi brod koji plovi van granica. Sada ima oko dvadeset četiri godine.

1. Konan se pridružuje piratima

Zeleni pupoljci bude se u proleće, o, neznanče, Dok jesen boji lišće sumornim plamom, Svoje srce je čuvala za tebe, ti, divlji stranče, To srce okovano oštrim mačem i tamom.

— Pisma o Belit —

Tutanj kopita odjekivao je niz ulicu koja se spuštala ka pristaništu.

Masa ljudi razmicala se bežeći panično pred krupnom figurom oklopljenog konjanika, čiji je skerletni ogrtač lepršao na vetru.

Daleko uz ulicu začu se povik i buka potere, ali se konjanik nije osvrtao. U divljem galopu dojahao je do keja i snažnim trzajem zaustavio ždrepcu. Mornari sa galijske galije koja se spremala da isplovi, zapanjeno su buljili u njega. Snažni kapetan crne brade stajao je na pramcu i odgurivao galiju od kolja brodskom kukom. On besno povika kad konjanik iskoči iz sedla i posle dugog skoka završi na srednjoj palubi.

— Ko te pozvao na palubu?

— Polazi! — zaurla uljez uz divlji gest od koga crvene kapi pljusnuše sa njegovog širokog mača.

— Ali... mi plovimo za Kuš! — usprotivi se kapetan.

— Onda i ja idem za Kuš! Odgurni je, kažem ti!

Kapetan baci brz pogled na ulicu niz koju je galopirao odred konjanika; daleko iza njih vukla se grupa strelaca sa samostrelima na leđima.

— Možeš li da platiš putovanje? — zapita kapetan.

— Ja plaćam čelikom! — zaurla čovek u oklopu vitlajući velikim mačem koji je bleskao plavičastim sjajem na suncu. — Tako mi Kroma, čoveče, ako ne zaploviš, natopiću ovu galiju krvlju njene posade!

Kapetan je bio iskusan čovek i umeo je dobro da proceni ljude. Jedan pogled na mračno, izbrazdano lice mačevaoca, zategnuto od napetosti, i on viknu naređenje i odgurnu galiju od gata. Galija otpluta u slobodnu vodu; vesla počеше da udaraju u ritmu; onda vetar ispuni svetlucavo jedro. Snažni brod se nagnu pri naletu vetra, a zatim uze kurs, povećavajući brzinu.

Na pristaništu su jahači besno tresli mačevima, dovikujući pretnje i zapovesti da se brod okrene. Vikali su na strelce da požure pre nego što galija ode van dometa samostrela.

— Neka besne! — isceri se grubo čovek s mačem. — Samo se ti drži kursa, krmanošu.

Kapetan se spusti sa male palube iznad pramca, prođe između redova veslača i pope se na srednju palubu. Stranac je stajao leđima naslonjen na jarbol, budnih očiju i spremnog mača. Moreplovac ga je mirno posmatrao, pazeći da ne načini nikakav nagli pokret ka dugom nožu za pojasom. Video je visoku, moćno građenu figuru u oklopnj hauberk košulji od crnih krljušti, uglaćanim štitnicima za potkolenice i kacigi od plavog čelika sa koje su štrčali sjajni rogovi. Sa oklopljenih ramena padao je skerletni ogtač i lepršao na morskome vetru. Za širokim šagren-pojasom sa zlatnom kopčom bile su zataknute korice dvoseklog mača. Plave plamteće oči bile su u kontrastu sa četvrtasto podsečenom crnom grivom ispod šlema.

— Ako moramo da putujemo zajedno — reče kapetan — bolje da to činimo u miru. Ime mi je Tiro i ovlašćen sam brodovlasnik i moreplovac Argosa. Idem za Kuš da crnim kraljevima prodajem đinđuve, svilu, šećer i mačeve bronzanih balčaka za slonovaču, bakarnu rudaču, robove i bisere.

Čovek sa mačem baci pogled na sve udaljenije dokove gde su nejasne prilike i dalje bespomoćno gestikulirale, očigledno nemoćne da nađu dovoljno brz čamac i da sustigne galiju koja je odmicala sa punim jedrima.

— Ja sam Konan, Simerijanac — odgovori. — Došao sam u Argos tražeći posao, ali trenutno niko ne ratuje.

— Zašto te stražari gone? — upita Tiro. — To se mene, naravno, ne tiče, ali sam mislio da možda...

— Nemam ja šta da krijem — odgovori Simerijanac. — Kroma mi, mada sam dosta vremena među vama, civilizovanim, još vas ne razumem.

Eto, prošle noći, u krčmi, kapetan kraljeve garde je želeo da preotme draganu nekom mladom vojniku, i ovaj ga je, prirodno, proburazio.

Međutim, izgleda da postoji neki prokleti zakon protiv ubijanja stražara, pa je dečak sa svojom draganom pobegao. Pročulo se da

sam viđen sa njima, pa su me danas odveli na sud. Sudija me je pitao gde je momak. Odgovorio sam da ne mogu da izdam prijatelja. Onda sud poče da peni od besa, a sudija je puno pričao o mojoj dužnosti prema državi i društvu i drugim stvarima koje nisam razumeo. Na kraju, zahtevao je da kažem kuda je moj prijatelj pobegao. Tada sam i ja pobesneo, jer sam prethodno već objasnio svoju situaciju.

Progutao sam ljutnju i ostao miran, ali sudija poče da viče kako omalovažavam sud i da me treba baciti u tamnicu da trunem sve dok ne izdam prijatelja. E, onda, videći da su svi ludi, potegao sam mač i raspolutio sudiji glavu; onda sam raskrčio put iz sudnice i videći u blizini ždrepcu nekog dostojanstvenika vezanog, pojahao sam ka pristaništu gde sam mislio da ću naći brod koji plovi za strane zemlje.

— Pa — reče Tiro tvrdo — sudovi su me ne malo puta očerupali u parnicama sa bogatim trgovcima da bi mi bili dragi. Ako ikada bacim opet sidro u ovoj luci, moraću da odgovaram na pitanja, ali mogu da dokažem da si me prisilio. Slobodno skloni mač. Mi smo miroljubivi mornari i nemamo ništa protiv tebe. Pored toga, dobro je imati na brodu borca kao što si ti. Dođi gore na palubu da popijemo po krčag dobrog piva.

— Odlično — spremno odgovori Simerijanac, vraćajući mač u korice.

»Argus« je bila mala ali čvrsta lađa, tipičan trgovački brod koji plovi između luka Zingare i Argosa i južnih obala, držeći se obale i retko se usuđujući da isplovi na otvoreno more. Imala je visoku krmu i dug izvijen pramac. Njom se upravljalo dugom krmom sa palube, a glavni pogon je davalo široko, prugasto svileno jedro potpomognuto poprečnim. Vesla su se koristila za manevrisanje po ušćima i zalivima, i u toku bonace. Bilo ih je po deset sa svake strane, po pet ispred i iza male srednje palube.

Najvredniji deo tereta je vezan ispod ove i prednje palube. Ljudi su spavali na palubi ili između svojih klupa, za vreme nepogode zaštićeni platnenim nastrešnicama. Kompletnu posadu su činili dvadeset ljudi za veslima, trojica za krmom i kapetan.

»Argus« je stalno plodio na jug praćen dobrim vetrom. Svakim danom sunce je pržilo sve jače, pa su podignute nastrešnice od

prugaste svilene tkanine, koja se slagala sa sjajnim jedrom i sjajnom pozlatom na pramcu i razmi.

Posle par dana ugledaše obale Šema - beskrajne zelene livade, vrhove tornjeva u daljini, i bradate jahače kukastih noseva koji su stražarili kraj obale i sumnjičavo zagledali galiju. Lađa nije pristajala, jer se malo zarade moglo izvući iz trgovine sa prgavim i opreznim sinovima Šema.

Brodovi nisu nepozvani pristajali u ovu luku, gde mračni čarobnjaci bacaju grozne čini u senci žrtvenog dima koji se večno izdizao sa okrvavljenih oltara na kojima su vrištale nage žene i gde Set, Stara Guja, demon Hirborijanaca ali i bog Stigijaca, uvija, po pričama, svoje sjajne kolutove pred onima koji ga obožavaju.

Kapetan Tiro se držao podalje od tog sanjivog, staklastog zaliva čak i kad gondola sa zmijurinom na pramcu isplovi iza rta na kome je dominirao divan dvorac. Nage, tamnolute žene, sa velikim crvenim cvetovima u kosi, poustajaše i počeše da mu zovu mornare, zauzimajući bestidne poze.

Sada više nije bilo sjajnih tornjeva. Prošli su južne granice Stigije i krstarili niz obale Kuša. More i njegovi putevi bili su beskrajno tajanstveni Konanu, čija se domovina prostirala među visokim brdima severnih visija.

Na drugoj strani, Konan je bio veoma interesantan mornarima. Malo koji je video pripadnika njegove rase, i Konan je umnogome odskakako pojavom od njih. Mornari su bili, niski i nabijeni. Konan ih je sve nadvisivao, a čak ni dvojica nisu mogli da se suprotstave njegovoj snazi. Bili su čvrsti i robusni, ali Konan je posedovao izdržljivost i vitalnost vuka, a njegove mišice su bile očeličene bezbrojnim okršajima u najvećim pustošima sveta.

Bio je hrabar ratnik, a jako piće bilo mu je i strast i slabost. Mada u nekim stvarima naivan kao dete i neupućen u finese civilizacije, bio je prirodno inteligentan i opasan kao gladni tigar. Mlad po godinama, očvrstnuo je u ratovima i lutanju, a njegova raznolika odeća govorila je o mnogim putovanjima i mnogim zemljama koje je video.

Dok su plovili ka jugu, kapetan Tiro poče da traži ograđena sela crnog naroda, ali nađoše samo zadimljene ruševine na obali zaliva posutog golim crnim telima. Tiro poče da kune.

— Ranije sam ovde dobro trgovao. Ovo je delo pirata.

— A ako ih sretnemo? — Konan oslobodi oštricu u koricama.

— Ovo nije ratni brod. Mi se ne borimo, već bežimo. Ipak, ako dođe do gužve... i ranije smo odbijali pljačkaše, pa će nam to možda opet uspeti...

izuzev ako sretnemo Belitinu »Tigricu«.

— Ko je Belit?

— Najbesnija neobešena đavolica! Ako nisam pogrešno protumačio znake, to su njeni kasapi uništili ono selo u zalivu. Samo da je jednog dana vidim kako visi sa jarbola. Zovu je kraljica Crne obale. Ona je Šemitkinja i vodi crne pljačkaše. Pustoše pomorske puteve i mnoge dobre trgovce su poslali na dno.

Ispod palube Tiro donese pancirne prsnike, čelične šlemove, lukove i strele.

— Ako nas stignu, znam da su naše šanse nikakve — promrmlja — ali, bar ćemo skupo prodati svoje živote.

Upravo je svitalo kad osmatrač pozva na uzbunu. Iza dugog rta ostrva, s desne strane pramca, izroni duga, avetinjska senka — vitka, zmijasta galija sa podignutom palubom koja je išla od pramca do krme. Četrdeset vesala sa po svake strane su je brzo gonili po vodi, a niska ograda bila je načičkana nagim crncima koji su pevali ratne pokliče i udarali kopljima o ovalne štitove. Na jarbolu je lebdela duga, grimizna zastava.

— Belit! — zaurla Tiro prebledevši. — Jare! Okreći galiju u deltu onog rukavca. Ako uspemo da je nasučemo pre nego što nas stigne, imamo šansu da se spasemo.

»Argus« oštro okrenu i pojuri ka liniji gde su se talasi uz tresak razbijali o obalu oivičenu palmama. Tiro je koračao gore-dole, podstičući zadihane veslače na još veće napore. Brada mu je bila nakostrešena, a oči zažarene.

— Daj mi luk — zatraži Konan. — Nije to moje omiljeno oružje, ili sam naučio da odapinjem strele među Hirkancima i valjda ću moći da smaknem bar jednog sa one palube.

Stojeći na palubi, gledao je kako vitki brod lako klizi po vodi. Mada nije bio pomorac, bilo mu je jasno da »Argus« ovu trku ne može da dobije.

Strele su već zlokobno šišteći padale u more ni dvadeset koraka od krme.

— Bolje da stanemo — uzviknu Simerijanac — ili ćemo svi izginuti sa strelama u leđima, a ne zadavši nijedan udarac.

— Savijte se, psi — urlao je Tiro, mašući debelom pesnicom. Bradati veslači su mumlali i napinjali vesla, dok su im se mišići skupljali u čvorove, a znoj se slivao niz leđa. Drvo čvrste male galije je škripalo i stenjalo dok su je ljudi terali da prosto cepa vodu. Vetar je zamro, jedro je mlohavo visilo. Neumoljivi pljačkaši su se približavali sve bliže, a obala je bila daleko bar još milju. Tada jedan od krmanoša pade gušeći se preko krme, vrata probodenog dugom strelom. Tiro skoči da zauzme njegovo mesto, a Konan raširi noge čvrsto se uprevši o palubu i uze luk. Sada je mogao jasno da razabere pirate. Veslači su bili zaštićeni, ali su ratnici koji su igrali na palubi bili potpuno izloženi. Na glavi su imali perjanice, dok su im naga tela bila išarana i nezaštićena. Vitlali su kopljima i obojenim štitovima.

Na uzdignutoj platformi na pramcu stajala je vitka figura čija se bela koža zapanjujuće presijavala u tamnom okviru ebonovine.

Belit! Konan povuče strelu do uha, a onda mu neka sumnja ili predosećanje zadrža ruku i on posla strelu kroz telo visokog kopljanika pored nje.

Stopu po stopu, piratska galija je sustizala lakši brod. Kiša strela je padala oko »Argusa«, dok su ljudi izbezumljeno urlali. Svi krmanoši bili su isprobadani strelama, pa je Tiro sam držao masivnu krmu, cedeći kroz zube najcrnje kletve. Uprte noge pretvorile su se u spletove napetih mišića. A onda, uz jecaj, skliznu dole, dok je duga strela podrhtavala u njegovim grudima. »Argus« prestade da napreduje i počeo da posrće na plimi. Ljudi uspaničeno povikaše, a Konan preuze zapovedništvo na svoj karakterističan način.

— Napred, momci! — zaurla žestoko, ponovo natežući luk. — Zgrabite čelik i pokažite tim psima pre nego što nam prerežu vratove! Nema više svrhe bežati: naskočiće pre nego što odveslamo pedeset koraka!

U očajanju, mornari napustiše vesla i zgrabiše strele. Bilo je to hrabro, ali beskorisno. Imali su vremena samo za jednu slavu pre nego što su ih pirati stigli. Bez krmanoša, »Argus« se okrenuo bočno i piratski pramac sa čeličnim šiljkom zari se u trup. Kuke ze hvatanje

zagrebaše po palubi. Sa više galije crni pirati poslaše salvu strela koje su kosile preplašene mornare, a onda poskakaše dole sa kopljima u rukama da dovrše svoj krvavi pir. Na palubi piratskog broda ležalo je pola tuceta pirata koje su oborile Konanove strele.

Bitka na »Argusu« bila je kratka i krvava. Zdepasti mornari, nedorasli visokim varvarima, posečeni su svi do jednog. Na drugoj strani bitka je uzela neobičan tok. Stojeći na visoko dignutoj palubi, Konan je bio na istom nivou sa piratskom palubom. Kada je čelična krma rasparala »Argus«, uspeo je da ostane na nogama, ali je odbacio luk. Visokog gusara koji je skakao preko ograde dočeka Konanov široki mač i raspoluti ga, tako da mu telo pade na jednu stranu, a noge na drugu. Potom, uz životinjski urlik Konan preskoči gomilu unakaženih leševa pored ograde, i nađe se na palubi »Tigrice«.

U trenu je postao centar uragana oštarih kopalja i vitlajućih toljaga. Ipak, on je krčio put. Koplja su se lomila o njegov oklop ili prazno zviždala kroz vazduh. Njegov mač pevao je svoju smrtonosnu pesmu. Držalo ga je borbena ludilo njegove rase, crvena magla mu je igrala pred očima koje su sipale vatru. Raspolućivao je lobanje, lomio grudi, odsecao udove, čupao utrobe i razbacivao po opustošenoj palubi groznu letinu krvi i mozga.

Nepovrediv u oklopu, sa leđima uprtim o jarbol, gomilao je oko nogu unakažene leševe sve dok se neprijatelji ne povukoše, drhteći od besa i straha. A onda, dok su dizali koplja da ih bace, a on se napinjao da skoči i umre među njima, prodoran glas ukoči podignute ruke. Stajali su kao statue, crni džinovi sa uzdignutim kopljima i oklopljeni mačevalac sa oštricom sa koje je kapala krv.

Belit skoči pred crnce i odgurnu koplja. Okrenula se prema Konanu uzburkanih grudi i sjajnih očiju. Žestoki prsti nekog čudesnog osećanja zgra biše mu srce. Bila je vitka i građena kao boginja, istovremeno gipka i puna oblina. Na sebi je imala samo širok svileni pojas. Njeni udovi kao od bele slonovače i beli globusi dojki protresoše Simerijančev puls žestokom strašću. Bogata, duga kosa, crna kao stigijska noć, padala joj je niz gipka leđa u namreškanim, uglačanim grozdovima. Njene tamne oči su ga prosto palile.

Bila je neukročena kao pustinjski vetar, gipka i opasna kao panter.

Približila mu se, ne obraćajući pažnju na veliku oštricu sa koje je kapala krv njenih ratnika. Toliko se približila visokom ratniku da je njena vitka butina dodirnula mač. Rumene usne se rastaviše dok je svoj pogled utapala u njegove ozbiljno preteće oči.

— Ko si ti? — zapita ga. — Tako mi Ištare, nikad nisam videla nekog tebi sličnog, mada sam prokrstarila mora od obala Zingare do vatri krajnjeg Juga. Odakle dolaziš?

— Iz Argosa — odgovori on kratko, spreman na neki njen nepredviđen gest. Ako se samo njena vitka ruka pomeri ka bodežu optočenom draguljima za pojasom, šamar nadlakticom će je onesveščenu baciti na palubu. Pa ipak, nije se plašio; isuviše žena, civilizovanih ili ne, držao je u svojim gvozdanim rukama da ne bi prepoznao sjaj u njenim očima.

— Nisi ti nikakav meki Hirborijanac! — uzviknu ona. — Žestok si i čvrst kao sivi vuk. Tvoje oči nisu zaslepila gradska svetla; te mišice nije očvrsnuo život među mermernim zidovima.

— Ja sam Konan, Simerijanac — odgovori smireno.

Za ljude egzotičnih krajeva Sever je bio zagonetno, polumitsko carstvo naseljeno svirepim plavookim divovima koji se povremeno spuštaju iz svojih ledenih utvrđenja da žare i pale. Ovi upadi ih nikada nisu doveli dovoljno daleko na jug, do Šema, i ova kći Šema nije razlikovala Esirce, Vanirce ili Simerijance. Nepogrešivim instinktom žene, znala je da je pronašla ljubavnika. Njegova rasa nije značila ništa, izuzev što ga je bojila sjajem dalekih zemalja.

— Ja sam Belit! — povika ona kao da kaže: »Ja sam kraljica!« Pogledaj me, Konane! — ona široko raširi ruke. — Ja sam Belit, kraljica Crne obale.

O, tigru Severa, hladan si kao snežne planine koje su te odgajile. Uzmi me i smrvi tvojom žestokom ljubavlju. Pođi sa mnom do kraja zemlje i do kraja mora. Ja sam kraljica vatre, čelika i pakla, a ti budi moj kralj!

On očima prelete po okrvavljenim redovima ratnika tražeći znake besa ili ljubomore. Nije ih bilo. Shvatio je da je za ove ljude Belit više od žene: boginja o čijoj se volji ne raspravlja. Baci pogled na »Argus« koji se, jako nagnut, valjao u grimiznoj peni. Paluba, još uvek zakačena kukama, bila je potopljena. Pogleda plavo oivičenu obalu, zatim zelenu izmaglicu okeana, pa figuru punu života pred

sobom. Njegova varvarska duša zaigra. Da luta ovim sjajnim plavim carstvom sa tom beloputom, mladom tigricom ... da voli, smeje se, istražuje i pljačka...

— Ploviću s tobom — progundā, otresajući crvene kapi sa oštrice.

— Ho, N'Jaga! — njen glas zazvuča kao tetiva luka. — Donesi trave i previj rane tvom gospodaru! Ostali neka donesu plen, pa da zaplovimo dalje.

Dok je Konan sedeo naslonjen na ogradu krmene palube, a stari šaman se brinuo o posekotinama na rukama i nogama, teret zlosrećnog »Argusa« brzo bi preseljen na »Tigricu« i spušten u male kabine ispod palube. Onda otkačiše kuke. Dok je »Argus« nečujno tonuo u vodu, »Tigrica« pođe na jug uz ritmično udaranje vesala.

Dok su plovili preko staklaste, plave površine, Belit se pope na palubu.

Oči su joj gorele kao u lavice u mraku dok je kidala ukrase, sandale i svileni pojas i bacala ih pred Konanove noge. Penjući se na prste s rukama izvrnutim nagore, ona povika:

— Vukovi plavog mora, gledajte sada igru... igru Belit, čiji očevi behu kraljevi Asgaluna!

Igrala je kao pustinjski ciklon, kao sukljanje neutoljivog plamena, kao nagon za stvaranjem i nagon za smrću. Bela stopala gazila su okrvavljenju palubu, samrtnici zaboraviše na smrt dok su ukočeno zurili u nju. A onda, dok su blještave zvezde svetlucale u sumraku plavog baršuna, praveći od njenog uskovitlanog tela nejasnu vatru boje slonovače, ona se baci pred Konanove noge sa divljim vriskom, i vulkan strasti Simerijančevih želja odnese sve ostalo dok je drobio njeno zadihano telo o crne ploče svojih oklopljenih grudi.

2. Crni Lotos

U toj citadeli mrtvih kojom vladaju raspukli snovi, Njene oči zarobi taj đavoli sjaj,

I u paklenom kovitu strasti varvarske bogove ne zovi Jer duša njegova u lancima je tvojim, znaj!

— Pisma o Belit —

Tigrica je krstarila morem, a crna sela su drhtala. Tamtamovi su udarali u noći, pevajući da je đavolica našla sebi mužjaka, gvođenog čoveka čiji je bes kao u ranjenog lava. Svi preživeli sa opustošenih stigijskih brodova pominjali su Belit u kletvama, kao i belog ratnika svirepih plavih očiju.

Tako su prinčevi Stigije pamtili plavokosog diva i njihovo sećanje postade gorko drvo koje će u godinama koje nailaze roditi krvave plodove.

A »Tigrica« je, bezbrižno kao vetar-skitnica, plovila obalama juga, sve dok se nije ukotvila na ušću široke reke čije su obale krile tajanstvenost mračne džungle.

— Ovo je reka Zarkeba, što znači »smrt« — reče Belit. — Njene vode su otrovne. Jesi li video kako su tamne i mutne? U njoj žive samo otrovni reptili. Crni ljudi je se klone. Jedanput je stigijska galija, bežeći od mene, pobegla uz ovu reku i nestala. Usidрила sam se baš ovde, a galija je mnogo dana kasnije, doplutala niz reku sa praznim i okrvavljenim palubama. Na njoj je bio samo jedan čovek, a i on je bio lud i umro je buncajući. Tovar je neditnut, ali posada je misteriozno nestala. Ja lično verujem da ovde negde postoji grad. Čula sam priče o divovskim tornjevima i zidinama koje su mornari videli iz daljine. Mi se ničega ne plašimo Konane, hajde da opljačkamo taj grad!

Konan se složio. Obično se slagao s njenim planovima. Njen mozak je vodio njihove napade, njegova ruka je sprovodila njene ideje. Malo mu je značilo gde plove ili s kim se bore, sve dok su plovili i borili se. Trenutno je bio zadovoljan. Bilo je puno akcije, stalno su išli u nove krajeve, a bila je tu i Belit i njeno zanosno telo.

Bitke i otimačine su im ipak proredile posadu. Ostalo je jedva osamdeset kopljanika - tek dovoljno da oplužuju dugu galiju.

Međutim, Belit nije htela da gubi vreme na dugu plovidbu na jug, do ostrvskih kraljevstava gde je vrbovala svoje gusare. Sva je gorela od žudnje za svojim najnovijim poduhvatom. Tako je »Tigrica« uplovila u ušće boreći se s jakim strujama. Obišli su misterioznu okuku koja je zatvarala pogled na more, i zalazak sunca ih zateče kako uporno napreduju uz tromi tok, izbegavajući peščane sprudove naseljene čudnim reptilima. Nisu videli,

čak ni krokodile, niti bilo kakvu četvoronožnu zver ili pticu da siđe do vode da se napoji. Plovili su napred kroz tamu koja prethodi izlasku meseca, između obala koje su ličile na neprobojne palisade mraka. Onda začuše kako misteriozno šuštanje i tiho udaranje nogu. Iz tame ih je pratio sjaj tajanstvenih očiju. Iznenada, neljudski urlik rascepi tišinu.

— Vrisak velikog majmuna — reče Belit, dodajući da su duše zlih ljudi zarobljene u tim čovekolikim životinjama zbog kazne za zločine iz prošlosti.

Konan je sumnjao u to. Jednom je u hirkanijskom gradu, u zlatnom kavezu, video zver tužnih očiju za koju su mu rekli da je veliki majmun. U toj zveri nije bilo nimalo demonske zlobe koja je vibrirala u demonskom smehu i jezivim kricima iz džungle.

A onda izađe mesec, krvava mrlja optočena slonovačom. Džungla se probudi pozdravljajući ga uz zastrašujuću buku. Od urlanja, zavijanja i dreke crni ratnici počеше da drhte, ali sva ta buka je dolazila dalje iz džungle, kako je Konan primetio, kao da se i zveri, ništa manje od ljudi, klone crnih voda Zarkebe.

Dižući se nad crnim gustišem džungle i iznad lelujavih paprati, mesec je posrebrio reku, a pena iza njih postala je namreškano sevanje fosforescentnih mehurića. Vesla su ronila u bleštavu vodu i izranjala obložena smrznutim srebrom. Perjanice na glavama ratnika su se povijale na vetru, a drago kamenje na balčacima i remenju ledeno se presijavalo.

Hladna svetlost izbijala je smrznutu vatru iz dragulja u grozdovima crnih uvojaka Belitine kose dok je istezala svoje gipko telo po leopardovoj koži bačenoj na palubu. Naslonjena na laktove, sa bradom među vitkim šakama, gledala je u Konana izvaljenog pored nje, dok mu je crna kosa poigrala na povetarcu. Njene oči bile su tamni rubini koji su goreli na mesečini.

— Misterija i strah su oko nas, Konane, a mi klizimo u carstvo užasa i smrti — reče. — Bojiš li se?

Sleganje oklopljenih ramena bio je njegov jedini odgovor.

— Ni ja se ne plašim — reče ona zamišljeno. — Nikada se nisam plašila. Previše puta sam videla iskežene zube smrti. Konane, plašiš li se bogova?

— Ne bih im gazio na senku — odgovori on uzdržano. — Neki bogovi su moćni da nanesu zlo, drugi da pomognu; bar tako kažu sveštenici.

Hirborijanski Mitra mora da je jak bog, jer je njegov narod podigao gradove po celom svetu. Međutim i Hirborijanci se plaše Sete. I Bel, bog lopova, je dobar bog. Saznao sam za njega kad sam bio lopov u Zamori.

— A tvoji bogovi? Nisam te čula da ih prizivaš.

— Njihov poglavar je Krom. On živi na visokoj planini. Šta vredi njega zvati? Ne tiče se njega da li ljudi žive ili umiru. Bolje je ćutati nego skretati njegovu pažnju na sebe; on će ti poslati prokletstvo, a ne sreću! On je mračan bog i ne zna za milost, ali pri rođenju on u ljudsku dušu udahne moć da se bori i ubija. Šta još ljudi mogu da traže od bogova?

— Ali, šta je sa svetovima iza reke smrti? — bila je ona uporna.

— U kultu mog naroda nema nade ni ovde ni tamo, kasnije — odgovori Konan. — Na ovom svetu ljudi se bore i pate uzaludno, nalazeći zadovoljstvo samo u sjajnom ludilu bitke, a posle smrti njihove duše ulaze u sivo, magleno carstvo oblaka i ledenih vetrova i njime izgubljeno lutaju do kraja večnosti.

Belit se strese:

— Ma kako bio loš, život je bolji od takve sudbine. U šta ti veruješ, Konane?

On slegnu ramenima.

— Upoznao sam mnoge bogove. Onaj koji ih poriče je isto onoliko slep kao i onaj koji im previše veruje. Iza smrti ne tražim ništa. Možda postoji samo tama, kao što tvrde nemedijski skeptici, ili Kromovo carstvo leda i oblaka, ili snežne ravnice i visoke dvorane Valhale Nardhajmera. Niti znam, niti me je briga. Želim da živim punim životom, želim da osetim bogate sokove crvenog mesa i vina

na jeziku, vreli zagrljaj belih ruku, luđačku strast bitke kad plave oštrice gore i crvene se. Tada sam zadovoljan. Neka učitelji, sveštenici i filozofi lupaju glave o tajnama stvarnosti i iluzije. Ja znam ovo: ako je život iluzija, onda ja nisam ništa manje iluzija. Pošto je tako, iluzija je meni stvarna. Živ sam, život gori u meni, volim, borim se, zadovoljan sam.

— Ali, bogovi postoje — reče ona, sledeći svoje misli — a iznad svih su bogovi Semita: Ištar i Aštoret, Derektu i Adonis. I Bel je šemitski jer je rođen u prastarom Šumiru, davno, jako davno, i odatle je pošao smejući se, podvijene brade i đavolskih, mudrih očiju, da krade dragulje drevnih kraljeva.

Postoji život posle smrti, to znam, a znam i ovo, Konane Simerijanče — ona se gipko podiže na kolena i uhvati ga u panterski zagrljaj — moja ljubav je jača od svake smrti! Ležala sam u tvom naručju, drhteći od siline naše ljubavi; držao si me i osvojio, upijajući moju dušu usnama kojima si mrvio moje. Moje srce je prikovano za tvoje, moja duša je deo tvoje! Da ležim, mirna u smrti, a da se ti boriš za život, vratila bih se iz ambisa da ti pomognem... da, bez obzira da li duh lebdi na purpurnim jedrima na kristalnim morima raja ili se grči u večnim vatrama pakla!

Ja sam tvoja, i neće nas razdvojiti svi bogovi ovog i onog sveta.

Sa osmatračnice na pramcu odjeknu vrisak. Odgurnuvši Belit, Konan se baci ka pramcu. Dok mu se kosa dizala na glavi od prizora koji je video, brzinom munje izvukao je mač iz korica. Crni ratnik je visio iznad palube, a držalo ga je nešto što je izgledalo kao tamno, savitljivo deblo izvijeno u luk iznad ograde. A onda je shvatio da je to divovska zmijurina koja se, onako vlažno presijavajuća, uspuzala uz ivicu pramca i zgrabila nesrećnog ratnika. Mokra krljušt je leprozno sijala na mesečini dok se propinjala visoko iznad palube, a nesrećnik je vrištao i trzao se kao miš između očajnika pitona. Konan jurnu na pramac i, zamahnuvši velikim mačem, skoro prereza divovsko telo, deblje od ljudskog. Krv zapljusnu ogradu kad se umiruće čudovište zaljulja daleko preko nje i, još uvek stežući svoju žrtvu, potonu u reku, šibajući po vodi koja se malo potom pretvori u krvavu penu u kojoj čovek i reptil nestadoše zajedno.

Od tada je Konan sam čuvao stražu, ali nijedan drugi užas ne dogmiza iz muljevitih dubina. Kad zora zabele nad džunglom, on

ugleda kako vrhovi kula štrče među drvećem. Pozvao je Belit koja je spavala na palubi umotana u njegov skerletni ogrtač, i ona skoči do njega, užarenih očiju.

Njene usne se otvoriše da izda naređenje svojim ratnicima da uzmu lukove i koplja; a onda se njene divne oči raširiše.

Bio je to samo pust, avetinjski grad koga ugledaše kad prodoše isturenu i u džunglu odevenu periferiju. Korov i nabujala rečna trava su rasli između kamenih blokova pristaništa i razbijenih ploča onoga što su nekada, bile ulice, prostrani trgovi i široka dvorišta. Džungla je napredovala sa tri strane, maskirajući pale kolonade i humke otrovnim zelenilom. Izuvijani tornjevi su tu i tamo pijano posrtali na jutarnjem nebu, a slomljeni stubovi štrčali su među rasturenim zidovima. Mermerna piramida u samom središtu završavala se šiljkom od vitkog stuba, na čijem vrhuncu je sedelo ili čučalo nešto za šta je Konan pretpostavljao da je statua sve dok njegove oštre oči ne otkriše život.

— To je velika ptica — reče jedan od ratnika sa pramca.

— To je čudovišni slepi miš — tvrdio je drugi.

— Ne, već veliki majmun — reče Belit.

Upravo tada spodoba raširi široka krila i odlepetu u džunglu.

— Krilati majmun — reče stari N'Jaga nelagodno. — Bolje da smo sami sebi prerezali grkljane nego što smo došli na ovo mesto. Začarano je.

Belit se naruga njegovom sujevrju i naredi da se galija pritera uz obalu i veže. Prva je skočila na obalu, a Konan ju je sledio. Za njima poskakaše pirati abonosne kože. Bele perjanice su lepršale na jutarnjem vetru, koplja su bila spremna, a oči su sumnjičavo kolutale prema džungli.

Nigde ničega, samo se sumorna tišina nadvijala, zlokobna kao usnuli gmizavac. Belit se vešto provlačila između ruševina, a životnost njenog gipkog tela bila je u čudnom kontrastu sa propadanjem i napuštenošću svega unaokolo. Sunce se palilo iznad džungle, i polako i nevoljno plavilo tornjeve mutnim zlatom, ostavljajući ispod klimavih zidova surovite senke.

Belit pokaza vitku, okruglu kulu koja je posrtala na truloj osnovi. Do nje je vodila avenija napuklih ploča zaraslih u travu, oivičena

popadalim stubovima. Pred njom je stajao masivni oltar. Belit brzo pretrča prastaru ulicu i stade pred njega.

— Ovo je bio hram starih — reče. — Gledajte: na stranama oltara vide se kanali za krv i deset hiljada godina kiša nisu sprale tamne mrlje iz njih.

Zidovi su svi pali, ali ovaj kameni blok prkosi vremenu...

— A ko su bili ti stari? — upita Konan.

Belit bespomoćno raširi vitke ruke: — Ovaj grad se ne pominje čak ni u legendama. Ipak, pogledaj ova udubljenja za ruke na oba kraja oltara. Sveštenici često kriju svoja blaga ispod oltara. Neka ga uhvate četvorica i probaju da li mogu da ga podignu.

Sklonila se da im napravi mesta, bacajući pogled na kulu koja se pijano nadvijala nad njima. Tri najjača crnca stegoše držače isklesane u kamenu, neobično nepogodne za ljudske ruke, kad Belit odskoči uz prodoran vrisak.

Njih trojica se slediše, a Konan, koji se upravo savijao da im pomogne, iznenađeno opsova okrećući se.

— Zmija u travi — reče ona povlačeći se. — Dođi da je ubiješ. Vi ostali dižite taj kamen.

Konan brzo pođe ka njoj a drugi zauze njegovo mesto. Dok je nestrpljivo pretraživao travu tražeći reptila, džinovski crnci upreše o kamen, stenjući dok su im se ogromni mišići grčili i stezali pod abonosnom kožom. Oltar se nije izdigao, ali se zato odjedanput obrnuo na jednu stranu.

Istovremeno se začu škripa i kula se sruši uz zaglušujući tutanj, zatrpavajući četiri čoveka.

Njihovi drugovi užasnuto kriknuše. Vitki Belitini prsti se zariše Konanu u ruku.

— Nije bilo nikakve zmije — prošaputa. — Bio je to samo izgovor da te pozovem. Plašila sam se. Stari su dobro čuvali svoje blago. Hajde da raščistimo kamenje.

Uz natčovečanski napor izvukoše četiri unakažena tela. Ispod njih pirati otkriše kriptu isklesanu u živom kamenu i umrljanu krvlju četiri nesrećnika. Oltar, čudno pričvršćen kamenim šarkama, služio je kao poklopac. Na prvi pogled činilo se da se iz kripe preliva tečna vatra, hvatajući jutarnju svetlost milionima sjajnih očica. Nezamislivo

bogatstvo ležalo je pred zapanjenim piratima: dijamanti, rubini, krvavi hematiti, safiri, tirkizi, opali, smaragdi, ametisti, nepoznati dragulji koji su bleštali kao oči zlih žena. Kripta je do ruba bila puna sjajnog kamenja pretvorenog u treperavu vatru na jutarnjem suncu.

Belit sa ushićenjem pade na kolena među okrvavljeni krš na ivici i gurnu ruke do ramena u taj sjajni bazen. Izvukla ih je stežući nešto zbog čega ponovo oduševljeno kriknu — dugačku nisku grimiznog kamenja, nalik na kapi smrznute krvi nanizane na debelu, zlatnu žicu. Pri njihovom sjaju zlatna sunčeva svetlost pretvori se u krvavu izmaglicu.

Belitine oči bile su kao u transu. Šemitska duša se opija bogatstvom i materijalnim sjajem, a pogled na ovo blago mogao je da uzdrma i dušu presitog cara od Šušana.

— Pokupite dragulje, psi! — glas joj je bio piskav od uzbuđenja.

— Gledajte! — mišićava crna ruka se ispruži ka »Tigrici«, a Belit se okrenu iskezivši se. Kao da je očekivala da vidi suparničke gusare kako jure da joj preotmu plen. Ali, sa palube se diže tamna masa i odlete prema džungli.

— Majmun-đavo nam je pretraživao brod — mrmljali su crnci nelagodno.

— Pa šta? — viknu Belit, nervozno, mrseći svoju neukrotivu kosu. —Napravite nosiljku od kopalja i ogrtača da odnesemo dragulje... gde ćeš ti, do đavola?

— Da pogledam galiju — promumla Konan. — Otkud znam, možda je taj slepi miš napravio rupu u brodu?

Brzo je pretrčao pristanište i skočio na palubu. Posle kratke pretrage ispod palube on sočno opsova, bacajući namršten pogled za bičem u obličju slepog miša. Brzo se vrati do Belit, pre nego što je počelo pljačkanje kripte. Ona je već stavila ogrlicu oko vrata dok su joj grimizni rubini bleskali na belim grudima. Divovski crnac je stajao do pojasa zaronjen u kriptu iz koje su se preivali dragulji, zahvatio pune šake sjaja i dodavao ih žudnim rukama iznad sebe. Niske bisera su visile sa tamnih prstiju; kapi crvene vatre su curele iz njegovih šaka natovarenih prelivajućim kupama mesečine. Kao da je crni titan opkoračio bleštave jame pakla.

— Onaj leteći đavo nam je izbušio burad s vodom — reče Konan. — Čuli bismo buku da nas ovo kamenje nije toliko opčinilo. Kako ne ostavimo stražara. — Budale! Ovu rečnu vodu ne možemo piti. Povešću dvadeset ljudi u potragu za svežom vodom u džungli.

Buljila je u njega, praznog pogleda, još uvek opčinjena bogatstvom, a prsti su joj stalno milovali dragulje na grudima.

— U redu — reče odsutno, jedva obraćajući pažnju na njega. — Ja ću preneti plen na brod.

Džungla se brzo zatvori oko njih, menjajući boju svetlosti od zlatne do sive. Sa zelenih svodova od granja puzavice su visile kao pitoni. Ratnici formiraše kolonu po jedan provlačeći se kroz prvi sumrak kao crni fantomi iza belog duha.

Žbunje i šiblje nije bilo tako gusto kao što je Konan očekivao. Tle je bilo sunderasto, ali ne i muljevito. Kako su se udaljavali od reke, tako je tle postajalo više. Prodirali su sve dalje u zelene, ustalasane dubine, ali još uvek nije bilo znakova vode, bilo tekuće, bilo ustajale. Konan iznenada stade, a njegovi ratnici se ukočiše kao bazaltne statue. U napetoj tišini koja je usledila Simerijanac iritirano zavrte glavom.

— Vi nastavite — reče nižem poglavici, N'Gori. — Marširajte pravo napred sve dok me više ne budete videli, onda stanite i čekajte me. Čini mi se da nas neko prati. Nešto sam čuo...

Crci se nelagodno osvrnuše, ali ipak poslušашe. Kada krenuše, Konan brzo stade iza džinovskog stabla oštro gledajući niz stazu kojom su došli.

Iz tog lisnatog prostranstva svaki čas može nešto da izroni. Ništa se nije dešavalo. Slabi zvuci kopljanika izgubiše se u daljini. Konan odjedanput shvati da je vazduh zasićen stranim i egzotičnim mirisom. Nešto mu nežno dodirnu slepoočnicu. Brzo se okrenu. Veliki crni cvetovi su se klatili ka njemu na grozdu zelenih stabljika čudno obraslih lišćem. Jedan od njih ga je dodirnuo. Izgledalo je da ga pozivaju, da izvijaju svoje gipke stabljike ka njemu. Širili su se i šuštali, mada vetra nije bilo.

Trgnuo se, prepoznajući crni lotos čiji je sok značio smrt, a miris donosio hipnotičke snove. Već je osećao malaksalost. Upeo se da podigne mač u nameri da poseče serpentine stabljika, ali mu je ruka

beživotno visila. Otvorio je usta da dozove svoje ratnike, ali se začuo samo slabašan ropac. U sledećem trenutku džungla se zaljuljala pred njegovim očima.

Nije čuo jezivi vrisak u blizini. Noge su ga izdavale i on se mlitavo strovali na zemlju. Iznad njegovog ispruženog tela veliki crni cvetovi su se klatili u nepokretnom vazduhu.

— NASTAVIĆE SE —

Sadržaj

NERGALOVA RUKA

1. Crne senke
2. Krvavo polje
3. Hildiko
4. Atalisova kuća
5. Nergalova ruka
6. Tamuzovo srce
7. Srce i Ruka

GRAD LOBANJA

1. Crveni sneg
2. Božanska dolina
3. Grad lobanja
4. Krvavi brod
5. Lopovski mesec
6. Strašni tunel
7. Kada se zeleni bog probudi

PROKLETSTVO MONOLITA

1. Prepredeni Feng
2. Čudovišni monolit
3. Ljigava gnusoba
4. Bekstvo u sigurnost

OKRVAVLJENI BOG

- 1.
2. Ukradena mapa
3. Keraspa napada
4. U hramu »okrvavljenog boga«

KĆI DIVA MRAZA

1. Krvavi obračun
2. Kći diva mraza
3. Priča o Atali

LEGLO LEDENOG CRVA

1. Snežni Đavo
2. Poluljudi napadaju
3. Ilga predoseća užas
4. Jezivo otkriće

5. Spreman na osvetu

6. U leglu ledenog crva

KRALJICA CRNE OBALE

1. Konan se pridružuje piratima

2. Crni Lotos

Sadržaj

NERGALOVA RUKA

1. Crne senke
2. Krvavo polje
3. Hildiko
4. Ataliova kuća
5. Nergalova ruka
6. Tamuzovo srce
7. Srce i Ruka

GRAD LOBANJA

1. Crveni sneg
2. Božanska dolina
3. Grad lobanja
4. Krvavi brod
5. Lopovski mesec
6. Strašni tunel
7. Kada se zeleni bog probudi

PROKLETSTVO MONOLITA

1. Prepredeni Feng
2. Čudovišni monolit
3. Ljigava gnusoba
4. Bekstvo u sigurnost

OKRVAVLJENI BOG

- 1.
2. Ukradena mapa
3. Keraspa napada
4. U hramu »okrvavljenog boga«

KĆI DIVA MRAZA

1. Krvavi obračun
2. Kći diva mraza
3. Priča o Atali

LEGLO LEDENOG CRVA

1. Snežni Đavo
2. Poluljudi napadaju
3. Ilga predoseća užas
4. Jezivo otkriće

5. Spreman na osvetu

6. U leglu ledenog crva

KRALJICA CRNE OBALE

1. Konan se pridružuje piratima

2. Crni Lotos